

Giới thiệu Nguyễn Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận

Thể loại: dị giới xuyên không, hệ thống ma pháp

Một câu chuyện được bắt đầu khi main chính không may chết đi nhưng lại may mắn linh hồn xuyên về nơi khác.

Tuy nhiên main là một thiên tài về âm nhạc nhưng nguồn cảm hứng của cậu từ crush mà crush lại chết khiến cậu mất đi lẽ sống. Anh chết do piano rơi vào đầu và chuyển sinh qua thể giới khác. Nơi này lại là một nơi không có âm nhạc. Và anh phải tự thân trước cái thế giới kỳ quái này

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tử vong và hồi sinh

Có lẽ các bạn ít người nghe kể về teemo 6 triệu thông thạo. Hôm nay tôi muốn kể các bạn một câu chuyện như thế. Câu chuyện bắt đầu.

Đây là cái chết sao. Lạnh quá.

Một thanh niên ánh mắt đờ đẫn nhìn xung quanh.

Cuối cùng tôi cũng có thể gặp em!

Nam. Thiên tài âm nhạc đã chết.

15 phút trước.

Mai là người yêu của Nam nhưng trong một lần cứu cậu cô ấy đã ra đi. Mai là một cô gái mạnh mẽ. Cô là bạn gái nhưng cũng có thể coi cô ấy là giáo viên. Cũng chính vì cô ấy nói rằng cô muốn nghe tiếng nhạc của cậu nên cậu mới đi học đàn. Cô ấy cũng nói rằng cậu đánh đàn trông rất ngầu và tiếng đàn của cậu rất ấm áp.

Thế nhưng, chính vì nó mà cô đã rời khỏi Nam mãi mãi. Vào một ngày đẹp trời, sau khi đoạt giải nhất của cuộc thi âm nhạc lần thứ mười lăm. Mai quyết định khao Nam một bữa. Thế nhưng, trời xanh trên người, sau khi đi vệ sinh, cậu bước ra ngoài thì cảnh tượng khủng khiếp mà chính bây giờ cậu nhận được. Piano từ cửa sổ của một căn phòng trên cao lao khỏi cửa sổ từ tầng 14 rơi thẳng xuống xóa bỏ sự hiện diện của cô gái ấy.

Trước mặt nam bây giờ cứ như địa ngục phủ xuống. Cay đắng làm sao. Cứ ngỡ rằng ngày hôm đó chỉ là một tai nạn thì vào cuộc thi piano tiếp theo, một câu nói khiến cậu phải đứng hình vài phút.

- Mày nhớ là hôm nay mày phải thua. Nếu như mày không muốn giống như con bạn gái của mày.

!!!!

Tìm cậu khi ấy như muốn ngừng đập.

- Mình đã giết em ấy, cũng vì thứ tài năng chết tiệt này mà em ấy phải chết.

Và cậu ác cảm với piano từ đó. Cậu vẫn đánh thế nhưng cậu không phải đánh dưới tài năng mang biệt danh là "máy móc". Biệt danh này là do chính xác đến mức tuyệt đối so với nhạc phổ. Tiếng nhạc cậu bây giờ loạn choạng như một con rối đứt dây.

Tiếng nhạc lại cất lên.

Thật thảm hại...

Mình còn không biết đang đánh cái gì...

Nam thất thủ bước đi trên con đường quen thuộc.

Hồi ức hiện về.

Chỉ cần có anh thì sao cũng được.

Nước mắt chảy dài trên má.

Vậy sao em bỏ anh hả Mai.

RẦM

Hết như một năm trước, một cây đàn rơi xuống xóa bỏ sự hiện diện của cả cậu.

-----.

(Trong suy nghĩ của Nam)

Người tôi nóng quá. Tạm gác lại cảm giác đau đớn. nhưng lưng tôi nóng rất quá.

Cái quái gì thế này? Nóng quá đi mất... không chịu đi được sao.

《Xác nhận. Nhận được Kháng Nhiệt... Thành công.》

Chết tiệt, thứ chất lỏng gì đây.Máu ư? Ừ, nó đang chảy ra ngoài. Tôi là một con người. Nên bị chảy máu khi bị nguyên cái piano này rơi thẳng vào đầu!

Nhưng nổi đau thì khó chịu quá...

《Xác nhận. Nhận được Vô Hiệu Đau Đớn... Thành công.》

Lạnh quá. Lạnh quá, không làm gì được cả. Cái gì đây... tôi là một người thẳng con trai quá bận bịu nên không thể bị đóng băng được.

《Xác nhận. Nhận được Kháng Hàn... Thành công.》

Do nhận được Kháng Nhiệt-Hàn, nên tiến hóa thành [Kháng Biến Động Nhiệt].》

Mình sẽ chết sao?

《 nhận được bất Tử Nhân.》

tôi sẽ gặp lại được em

《 Nhận được nói chuyện với người chết. "

IM ĐI

Nhận lời nói tra khảo

《 XIN đợi một lát hệ thống sẽ xử lí. 》

Chất giọng đều đều vô cảm vang lên

《 Đã hoàn thành bạn muốn chức nghiệp nào.》

- Sao cũng được _ Linh hồn Nam lên tiếng. cậu mệt mỏi quá rồi.

Nhận được đa nghiệp chức.》

《Bắt đầu quá trình...》

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên không - Nghịch thiên thế giới

- Đây là đâu? Tôi là ai?

- Đây là nghịch thiên thế giới. Còn người.Chào mừng tới thế giới của ta chàng trai.

Thấy có tiếng nói trong đầu mình Nam ngạc nhiên cất tiếng hỏi.

- Người là ai?

- Ta... ừm gọi đại hiền triết đi.

- Đại hiền triết. Đây là đâu

- Đây là một trong 12 đại đế quốc- đế quốc Arrow, nơi cậu đang đứng là thủ đô Ryart. Cậu đã chết và linh hồn cậu bay tới đây, qua lỗ hồng của hai thế giới. À mà tiên nói luôn tên cậu bây giờ là Mozart - Mozart Iveniden.

"Mozart "-Nam suy nghĩ về cái tên mới này.

Gần đó, một cô gái đang cầm trên tay một cây quyền trượng. Lầm bầm một câu gì đó, dứt lời tại vị trí đó, một ánh sáng chiếu xuống, phủ xuống người cậu thanh niên đang nằm bẹp dí gần đó. Gần như ngay lập tức, các vết thương của cậu ta khỏi ngay lập tức.

Đây là....

Một khả năng của thế giới này- Ma pháp.

Ma pháp?

Là khả năng hấp thụ nguyên tố xung quanh và chuyển hóa thành năng lượng để tiêu hao và giải phóng nó.

Hứng thú với cái mới như trẻ con, Nam hỏi ngay:

Vậy tôi có không?

Cậu có thể tự xem trong thanh khả năng của cậu.

Bảng trạng thái của Mozart Elveniden

Thể lực: 1500

máu : 20000

sinh lực: 2000

Ma lực: 3000

Tốc độ: 30km/h

Độ thuần thực chiêu thức: 1/10000

kĩ Thuật 100

lv 16

Thiên chức: Đa nghiệp sư

chiêu thức

Thú săn mỗi lv1 phát hiện ra mục tiêu tăng 150% tốc độ chạy, tốc độ đánh và

damage đối thủ bị giảm 20% chống chịu.

Kẻ nói chuyện với tử thần: cho phép nói chuyện với người chết và ngay lập tức tiếp thu sức mạnh của họ (đối với cùng cấp).

Kẻ ăn thịt khát máu: ăn thịt kẻ khác có chiêu thức kẻ đó.

Thanh âm thần thánh: khóa.

Bảo hộ nhiệt độ: loại bỏ tác động của môi trường xung quanh lên cơ thể.

Bất Tử Nhân: Cơ thể thành dạng bất tử (sẽ không chết nếu bị giết nhưng vẫn chết vì già) - có thể tiến hóa.

hỏa ma pháp lv 5

thủy ma pháp lv 5

thạch ma pháp lv 3

quang ma pháp lv 1

Hắc ám ma pháp lv 10

Lôi ma pháp lv 5

Phong ma pháp lv 10

Địa ma pháp lv 20.

Am hiểu linh hồn công kích 0đ.

seach: khả năng hệ thống - giải thích nhưng vướng mắc của kẻ điều hành.

cách kích hoạt: đọc " seach+ điều muốn hỏi ".

SEACH Hệ ma pháp

cơ bản bậc một

Hỏa Thủy Thạch (đá cỡ tb)

Tiến hóa từ cơ bản bậc một sang cơ bản bậc hai

. Hỏa + Địa = Dung (DUNG nam)

. Thủy + phong= Băng

. Thạch -----> Thiên thạch

tam đại nguyên tố

Phong: khả năng bằng bậc hai tuy nhiên khó điều khiển

Ngược lại sd được nguyên tố này có thể vừa thủ vừa công

Lôi : Uy lực mạnh, sát thương lớn khó tránh (tốc độ nhanh)

Nhược: Ít người sử dụng

Địa : Thiên về thủ nhưng khi tạo sát thương cũng rất khủng khiếp

Nhị dị năng nguyên tố

Quang: chữa trị (thường được dùng hiện tại) sát thương bên trong (tác động linh hồn).

Hắc ám: triệu hồi ma thú địa ngục, điều khiển một phần trí não...

Và những khả năng khác thì gọi là dị năng.

Seach miêu tả Arrow.

Trả lời

Arrow 1 trong 8 đế quốc thủ đô là Ryart

Nằm gần eo biển Sartic và Biển trắng

Người trị vì Lisa Lohengramm- Nữ hoàng

Thế thôi à.

haizzzzz.

Chán quá làm bài nhạc vậy.

Cậu ngắt một chiếc lá gần đó và bắt đầu thổi. Thế nhưng...

Một người rời mọi người xung quanh cậu bắt đầu ngó nhìn.

Tiếng gì vậy, hần là ai?

Hần là dị giáo đúng không?

Bắt hần, giết tên dị giáo này đi? Gọi đội kị sĩ thánh lại đây đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mọi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thệ Ước

- Đây là đâu?

- Tỉnh rồi à? tiếng đại hiền triết vang lên.

Nơi này là. Nam (từ giờ sẽ gọi là Mozart) nhìn xung quanh. Nơi cậu đứng là một vùng tối tăm gần như không có ánh sáng. Thứ ánh sáng duy nhất là từ cửa sổ phía bên cậu quang cảnh xung quanh là những dòng dung nham phun trào. Kỳ lạ làm sao những dòng dung nham ấy lại mang màu tím sẫm.

- Cái... Cái này là.

- Là địa ngục-Đại hiền triết lãnh lẽo trả lời.

- Nơi này là tầng cao nhất của nhà giam hoàng gia. tầng thứ 500 thứ dung nham đang ở trước mặt ngươi là một trong tam đại dị nguyên tố của hệ dung nham "ranarok".

- Ranarok???

- là một loại phép thuật gồm 3 thuộc tính thổ hỏa và lôi nó vừa nóng như lửa vừa dính và chắc như đất vừa nhanh và có sát thương và sự tê liệt cao khủng khiếp như lôi hơn nữa nếu không lầm đây không phải là lôi thông thường mà là một dị lôi. Mà bất kể thế nào dị lôi thì cũng đã hơn lôi thuộc tính thông thường.

- CHẠM VÀO HOẶC LẠI GẦN THÔI LÀ CHẾT ĐẤY. MÀ LÀ CHẾT KHÔNG CÒN XÁC ĐÂU.

- Ta không biết nên gọi là quá may mắn hay là ngươi quá xui xẻo nữa?

- Ha Ha Tôi cũng chịu thua thôi?

- Ngươi hiểu ý ta sao?

- Nghe ông nói vậy thì tôi đoán đây là một thuật rất mạnh. Đúng ko?

- Ủm chuẩn xác mà nói là cực kì mạnh luôn đấy.

- Thế thì chiêu cực kì mạnh này đâu phải ai cũng làm được. Mà ít người làm được thì ko phải là tôi quá may mắn sao? Vừa qua thế giới khác thì được chứng kiến một trong những nguyên tố mạnh nhất tận mắt thế này cũng tuyệt vời lắm chứ. Nhưng đó cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ chết đúng không.

CHẮC CHẮN LÀ CHẾT.

- Nghe này đại hiền triết, trên thế giới này không có cái gì là chắc chắn cả. Mạng sống của tôi là do tôi định ra không ai cản được đâu.

- Cậu định thoát ra bằng cách nào trong khi cậu còn chưa biết cách thế giới này vận hành.

- chưa biết thì phải học thôi nhưng muốn học thì phải thoát ra khỏi đây cái đã. Về khoản này tôi khá là tự tin đấy. Một con người mạnh do họ có thể tận dụng chính bản thân mình. Tôi sẽ tự thoát ra đây bằng chính thứ mà tôi mạnh nhất.

- -----oOo-----

Ở trong cung điện của vương quốcNữ hoàng của vương quốc Arrow. Lisa Lohengram đang buồn rầu ngắm nhìn khu vườn xung quanh cung điện hoàng gia.

- Chán thật đấy.

Đột nhiên.

- Báo báo.

Có chuyện gì?

Thưa nữ vương kị sĩ thánh vừa bắt được một kẻ dị giáo?

- Thì cứ xử hắn như thông thường thôi.

Lisa lạnh giọng nói.

- Khổ nỗi chúng thần không biết dị giáo của hắn là gì?

- Cái gì!

- Hắn bây giờ lạ lắm.

- Lạ.

- Mặc dù đã nhốt hắn vào nhà giam hoàng gia khóa toàn bộ ma lực mà khả năng đó vẫn hoạt động.

!!!!

Có vẻ chuỗi ngày tẻ nhạt này sẽ không còn nữa. Một tên thú vị.Liền đó khoe môi cô nở nụ cười. Không phải là nụ cười thông thường mà là một nụ cười khoái trá.

Và cô quyết định.

Được rồi.

- Dẫn ta đi gặp hắn.

- thưa. Vâng.

- -----oOo-----

Mozart đang ngồi ở chính giữa căn phòng trên tay cậu là một chiếc lá.Không biết cậu lấy ở đâu. chắc là cành cây chìa vào trong cửa sổ gần đó. Cậu nhàn rỗi thổi bài kinni dattara (mấy bác thông cảm cho em, em thích nghe nhạc nhật hơn ạ).

Thanh âm da diết của bản nhạc đưa cậu vào trạng thái tập trung. Cậu bỏ quên hay thậm chí là không hề hay biết rằng nữ hoàng đế quốc đang tới.

Đi giữa chừng bỗng nhiên hai hàng lệ trong mắt chảy xuống, khiến tên lính và các quý tộc đi theo sau bất ngờ.

- -Nữ... Nữ hoàng... người... người.

Quay lại, cô mới nhận ra rằng mình đang khóc.

"Cái này là sao? Tại sao? Thứ nước từ khóe mắt mình là gì?"

- Tên dị giáo kia người đã làm gì nữ hoàng của chúng ta. - Một quý tộc lên tiếng.

Lúc này Mozart mới để ý nữ hoàng đã tới khi nào. Cậu mỉm cười đứng dậy cất tiếng chào.

- yo. Chào mọi người.

- Y...Yo.

- Cậu là...

- Checkmate.

- Hả.

- À không có gì đâu. Mọi người tới đây làm gì?
- Tôi để xem tên dị giáo nhà người đấy.
- Ôi ôi tôi đâu phải dị giáo.
- Nói dối. Vậy ta hỏi người thanh âm đó là gì?
- À. Đây là âm nhạc.
- À... Âm n...nhạc.
- Đừng nói với tôi là mấy người không biết gì về nó đấy nhé.

(gật gật)

- Còn nếu mấy người nghĩ tôi làm gì nữ hoàng của các người thì không có đâu. Thả tôi ra nha.
- Không được.
- Hề không được à. Nếu vậy thì buồn ghê.
- Ta có một cách nhưng người có chịu không.
- ok. Nếu tôi làm được thì thả tôi ra. Nhé.
- Được thôi.
- Bá tước nhớ giữ lời nhé.
- Moterigoh, ông đang làm cái quái gì thế.
- Yên tâm, tên đó không làm được gì đâu.
- Tự tin quá nhỉ? Tên nhóc kia.
- Đầu bằng ngài. Mà cũng giống ngài thôi. Tôi chỉ tự tin thắng ngài mà thôi.
- Tên nhóc người biết chơi bài không.
- ờ một chút.
- Vậy thì chúng ta chơi một trò chơi nhỏ nhé.

Nói rồi bá tước thò tay vào khoảng không lấy ra một bộ bài.

Đây là...

Túi không gian, yên tâm, nếu người thoát khỏi đây ta sẽ chỉ cho người.

Hứa đấy nhé.

- Tên dị giáo kia nghe này.
- Ờ ừ. tôi có tên đảng hoàng nhà. Tôi là Mozart.
- Rồi Mozart dị giáo.

Ông ta không thêm dị giáo vào là không được à.

- Trò chơi nhỏ của ta rất đơn giản. Ta có một bộ bài và con joker này ta sẽ trộn nó lại và đưa ra bốn lá bài người sẽ chọn ra lá joker. người có quyền hỏi ta 4 câu nhưng không được liên quan đến lá bài hoặc kết quả.
- Giả sử không có lá joker thì sao. Tỷ lệ chính xác của ta là 95% phần trăm. Nếu không có thì người thắng được chưa.
- Chuyển chỗ đi ở đây sao mà tập trung được.

- Vậy tới nhà ta.
- Rồi. Đi thôi.
- Người có vẻ bình tĩnh nhỉ.
- Cũng không hẳn chỉ là nếu không bình tĩnh thì sao đâu được với ông.
- Nhóc con. Thú vị lắm.

Mozart tới nhà Moterigoh cùng những người lúc đó. Chúng ta sẽ sử dụng căn phòng này.

search: máy móc thiết bị xung quanh và liên hệ với căn phòng này.

Hà

Tên khốn này. Muốn đảo chính à. Được lắm. Nếu vậy thì mình sẽ tận dụng nó để lấy niềm tin của mọi người.

- Bá tước Moterigoh này. Tránh trường hợp có người dùng pháp thuật tôi muốn mọi người ở đây và xung quanh đây thề với trời.
- Cái gì. chỉ là một trò chơi thôi mà.- Thề với trời là một sự chứng giám, nếu trái lại đồng nghĩa với cái chết.
- -Một trò chơi đặt cược mạng sống vào đó đấy. Không lẽ mọi quý tộc và hoàng gia đều coi người dân như cỏ rác sao.

Rồi thề thì thề.

Sau đó bắt đầu từ nữ hoàng rồi tới các quý tộc, đương nhiên anh main ta cũng phải làm (người đặt ra mà)

Rồi trò chơi quyết định mạng sống của anh main bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thề ước 2

Được rồi trò chơi bắt đầu.

Bá tước bắt đầu bằng cách cho Mozart xem lá bài joker trong bộ. Chăm chú nhìn bộ bài trên bàn. Moterigoh đang tập trung thì bất ngờ Mozart thốt ra một câu nói khiến ông và mọi người bất ngờ.

- Nếu như tôi chỉ hỏi một câu mà chiến thắng mọi người có thể cho tôi thêm khoảng ba điều kiện nho nhỏ khác được không.
- Cái gì. tên điên này người đang nghĩ gì thế hả.- Tiếng đại diện triết vang trong đầu Mozart.
- Yên tâm. Tôi tính hết cả rồi.
- Thôi được. Ta tin cậu.

Trước những ánh mắt của mọi người xung quanh nữ hoàng bỗng phá lên cười rất to.

- Thú vị lắm. Người cần gì nào.
- Ờ thì tôi vừa tới đây nên tiền bạc và chỗ ở với cả sự an toàn.Ừm..
- À vậy đó là điều kiện của người đúng không.

Mozart gãi đầu cười trừ.

- Được thôi, ta đáp ứng.
- Vậy, ngài hãy thề đi.
- Tên nhóc này, chỉ là một điều kiện nhỏ thôi mà.

- Vậy thì, điều kiện nhỏ thôi đúng không. Ngài thể đi.

Thật là...làm chuyện quá lớn.

- Thôi. Được rồi. Ta, nữ hoàng Lisa Lohengramm của Arrow sẽ đáp ứng ba nguyện vọng của...

- Mozart Elveniden.

- ...Của Mozart Elveniden.

- Ầm! Ầm! Ầm!

Ba tiếng sấm lại vang vọng lên không trung, khiến mọi người bất giác giật mình.

- Không biết là tên nào lại thể nữa nhỉ. Bữa nay toàn tên trẻ trâu không vậy. Chẳng biết là phúc hay họa nữa.

Nếu họ biết được là người thể mới nhất là nữ hoàng của vương quốc và người khởi đầu của hai lời thể là cùng một người thì không biết họ còn nói được thể không.

Cùng lúc ấy bá tước Moterigoh cũng đã hoàn tất việc chia bài.

- Được rồi, tôi hỏi đây. Bá tước Moterigoh, ông có phải là một kẻ phiền phức không?

!!!!

Thằng ngu này.

- Gu Hahaha. Đúng như nữ hoàng nói cậu thật sự là một tên thú vị.

- Bá tước, ngài còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Được rồi. Ta trả lời. Đúng, ta tự nhận ta là một kẻ phiền phức.

Được rồi, cảm ơn ông. Cho tôi thời gian suy nghĩ.

Xác suất thắng của trò chơi may rủi này là hai mươi lăm phần trăm. Hơn nữa khả năng không có quân bài joker cũng rất cao. Nếu Mozart chọn sai bá tước Moterigoh dễ dàng nói rằng cậu đã chọn sai, tuyên bố cái chết cho cậu. Cậu chỉ được hỏi một lần, nên giờ cậu không có quyền đòi hỏi xem lại ba lá còn lại. Mà nếu đúng là có quân joker trên bàn trong khi rủi ro cậu lại kêu là không có joker thì Moterigoh chỉ cần lật từng lá bài một và cho cậu xem quân bài joker. Xác suất giành chiến thắng quá thấp nếu không muốn nói là chẳng có cách để chiến thắng. Hơn thế nữa câu hỏi là:

" Bá tước Moterigoh, ông có phải là một kẻ phiền phức không? "

Rốt cuộc tên nhóc này đang nghĩ gì vậy trời?

- Sao lâu vậy, tên nhóc kia. Hay để ta giết ngươi cho lẹ. Bởi vì ta cực kỳ ghét bọn dị giáo. Ngươi sẽ chết bằng thứ này.

Vừa nói Moterigoh lấy ra một chiếc hộp bằng thủy tinh, trong đó chứa một loại côn trùng giống như là Ong vò vẽ vậy.

- Tên này. Ngươi. Sao ngươi có loài ong này.

Loài ong này ở thế giới này gọi là Ong ma. Ong ma là một loài côn trùng nguy hiểm.

Chúng kháng toàn bộ sát thương vật lý, và nọc độc chúng gấp ngàn lần ong vò vẽ. Tưởng tượng nọc ong vò vẽ sẽ khiến người chết trong mười lăm phút. Thì đối với loài côn trùng này chưa tới một giây bạn đã lên nóc tủ ngắm gà khỏa thân rồi.

- Chết đi tên dị giáo.

Vừa nói Moterigoh vừa từ từ mở nắp ra.

Cạch!

- Lão già thối. Ông nghĩ vậy là lừa được tôi sao?

- Hà

- Được rồi trả lời cho ông là được chứ gì.

- Lúc đầu ông cho tôi xem quân bài joker này mục đích của ông là để tôi chú ý màu sắc là màu đỏ của bộ bài. Thế nhưng, tôi đã nhìn thấy rất nhanh sau đó ông đã đổi lá bài màu đỏ này để lấy lá bài joker màu xanh.

- Cái...Cái gì?

Sao hắn biết được. Nhưng mà có đến tận hai lá màu xanh nên không sao đâu hắn cũng sẽ không biết được.-Bá tước Moterigoh tự trấn an mình.

- Nhưng mà lại có hai lá nên cũng khó khăn.

Biết ngay mà, hắn sẽ thua thôi.

À nữ hoàng cho tôi hỏi xác xuất ra dc con joker là bao nhiêu.

- Chắc là...

- 1/ 27 (trong 1 bộ bài có 2 con joker) đúng không?

- Ừm...Ừm

- Vậy nếu như tôi nói có một cách khác để nâng xác xuất đó lên thì sao. Ví như một bộ bài mới mua hoặc một bộ bài được xấp xếp con joker ở dưới thì sao.

- Xác xuất lấy ra được con joker là một trăm phần trăm. Thế nên, tôi chắc chắn quân bài này _ Cậu vừa nói, vừa đưa tay chạm vào quân bài phía ngoài cùng bên tay phải, nhấc nó lên.

- Là quân joker

Thứ trên tay cậu khi ấy là một tên hề cầm một chiếc lưới hái.Quân bài joker.

- Ha ha ha. Tên nhóc này, nguoi khôn lắm nhưng ta sẽ không cho các nguoi thoát đâu

- Các... nguoi..

Hắn ta chạy vội vã ra khỏi căn phòng như một con heo nái khóa cửa lại và nhấn nút.

- Đây là

Xung quanh họ bây giờ là một đàn Ong ma.

- Chết hết đi. Giết được nữ hoàng và lũ chúng bay ta sẽ lên làm vua.

Hắn cười điên dại ở phía ngoài.Thế nhưng..

Cạch! Tiếng cửa vang lên khô khốc.

Mozart cùng với những người khác bình tĩnh bước ra.

Cái gì tại tại Sao?

- Ông không nhớ tôi đã hỏi ông gì sao?

"Bá tước Moterigoh, ông có phải là một kẻ phiền phức không? "

- Nếu đã đoán ra rằng ông là một kẻ phiền phức tôi phải có cách đối phó chứ. Trước khi vào trong tôi đã nhét vào máy cảm biến cạnh cửa ra vào một đồng giấy. Cái máy này dựa vào hệ thống laser,khi laser chiếu thẳng chạm vào vòng cảm biến hồng ngoại là khóa còn khi mở cửa laser chiếu không tới trúng vào vị trí đó nên cửa sẽ mở. Vậy ông hiểu cuộn giấy tại vị trí đó nghĩa là gì không.

- Tên này. Nguoi...Nguoi đã tính trước từ khi nào hả?

- Nhớ câu lúc tôi nói với ông không.Chiếu tướng (Checkmate) ấy. Checkmate không chỉ mang ý nghĩa dồn vua đối phương vào một hướng mà nó còn mang ý là một lời cảnh báo về nguy cơ sắp xảy ra...

- CHECKMATE

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Thệ ước 3

.... Tất cả đều bị nhìn thấu, không đúng, là bị hấn sắp đặt hết.

- Khốn kiếp....

Moterigor chỉ còn biết há mồm, ngả phịch xuống, hai tay chống đất. Không chỉ cả quá trình bình tĩnh lại... Mà đến cả suy nghĩ muốn giành chiến thắng của ông cũng đều đã nằm trong sự tính toán của đối phương.

Nhưng Mozart vẫn tiếp tục.

- Hôn nữa, trò chơi này ngay từ ban đầu đã là chiến thắng của tôi rồi.

- Bay đâu, bắt tên phản quốc này lại cho ta

Nữ hoàng la lên. Thế nhưng, Mozart mỉm cười nhìn nữ hoàng.

- Nữ hoàng kính mến. Còn chuyện của tôi.

- Ta biết rồi. Anh đánh thắng, đúng không. Được rồi, ăn ở gì đó....

Lisa Lohengramm chán chường hỏi đáp... Thế nhưng.

- Ủm, chính là chỗ này. Chỗ này chỗ này.... [có gì đó không đúng]?

- ...Hả?

- Có~ nghĩ lại mà xem nhé. Lúc đó tôi nói thế nào?

- Ờ thì tôi vừa tới đây nên tiền bạc và chỗ ở với cả sự an toàn. Ủm..

- Đúng~ rồi, ở đó có vấn đề đó! Tôi có nói cụ thể ba cái.... [yêu cầu nho nhỏ] đó là gì không?

- ..... A!?

Lisa vội vàng đứng dậy, phản đối quyết liệt.

- Ồ, nhưng mà, không phải tôi đã xác nhận lại với anh là có phải yêu cầu chỗ ăn chỗ ở gì đó không rồi sao!?

- Ủ, cơ mà, tôi~ có khẳng định lại là đúng thế đâu....

Lisa vận chuyển đầu óc đến cùng cực, như muốn tái hiện lại cả hình ảnh lẫn âm thanh chuyện vừa xảy ra lúc này.

Có ý nói không có nơi ở, không có thức ăn, không có tiền, không an toàn sau đó không biết làm thế nào để che đậy ý đồ.

Mozart... Cái tên này... Hấn chỉ....

Chỉ mỉm cười, gãi đầu.

.... Cho nên mình cứ đương nhiên nghĩ rằng hấn chỉ muốn kiếm chỗ ăn chỗ ngủ....

- A.... a....

- Có vẻ cô đã hiểu ra rồi nhì! Vậy thì mời cô cẩn thận lắng nghe [yêu cầu nho nhỏ] đầu tiên của tôi nhé.

Mozart nở một nụ cười thỏa mãn, chợt đứng bật dậy.... Lisa chỉ tay vào nói.

- ĐƯA TÔI LÊN LÀM VUA.

.....

.....Im lặng, im lặng trong thời gian ~ dài.

Người đầu tiên phá vỡ im lặng là kẻ bị kết tội, Moterigoh.

C...Cái gì???

Nhưng Mozart khẽ lắm bầm.

- ....[Trở thành vật sở hữu của tôi].... Như vậy, không tốt hơn .... sao?

- .....Hả?

- ..... Nếu nói như thế, sẽ, có được tất cả

- ....Eh, a, huh?

Trong khoảnh khắc, trí óc Mozart trở nên hỗn loạn, tiếp đó bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Nếu ra mệnh lệnh là [Trở thành vật sở hữu của tôi] như mình vừa nói. Tất cả vật sở hữu của vật sở hữu sẽ tự động biến thành của mình. ...

A, eh? Nếu làm theo cách đó sẽ càng có lợi hơn. ... O?

Tại sao lại không nghĩ ra...? Đáng ra là phải nói như vậy chứ?

Đề ra chiến lược, kế hoạch là việc của bản thân mình, Mozart cũng có đủ khả năng và thực lực để cụ thể hóa chủ trương mà mình đã đặt ra, tại sao lại ...

...Ah, tự thêm, mong muốn của mình vào?

.....A?

Và Sora ôm đầu thét lên.

Ngu, ngu quá.... Tại sao, mình, mình lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế.....

Không thể nào.

Bản thân là kẻ lên kế hoạch, vậy mà lại mắc phải sai lầm như thế.... Mozart chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

.....

Vì đã lỡ rồi nên đâm lao đành phải theo lao thôi.

Ý trời.

(edit: main khôn vl)

Không cãi lại được bởi vì chính mình đã thế, nên Lisa chỉ còn biết cắn môi mà chấp nhận.

Cậu làm vua cũng được nhưng mà ít nhất cậu phải được các vị thần tuyển chọn, chứ.

Hề, Tuyển chọn.

- Đẻ vào được hoàng gia thì cho dù cậu lừa " Tềnh " thành công nữ vương, các vị thần không chọn cậu, thì cậu cũng không có quyền làm vua.

Hiện tại thì các bá tước và nữ hoàng chỉ còn cách đó mà thôi, với hi vọng là không có vị thần nào chấp nhận cậu.

(Edit: Các vị thần thì hệ nó như phân bố về mấy cái ma pháp đó ae.)

Ể hiện tại thì nữ vương là cấp nào vậy.

Cấp 4: Diễm Kị Sĩ:Emblem Night- Hắc pháp sư.

- Còn thằng cha Phán Quốc kia.

" Hắc à... Nhớ không nhân thì cấp người cũng khá cao nhì. Hình như là cấp mười.Hoả Xà: Yagi Tialos. CÁI giá đổi lấy sức mạnh đó cũng không phải vừa đâu.

- Giá?

- Là một phép trao đổi, người trả giá càng cao thì sức mạnh nó càng mạnh,

- Cái giá đổi của hần là...

- Vị giác, đúng không.

..... im lặng

- Sao người biết!

- Trước khi vào đây tôi có nói với ông là tôi đói còn gì. Và nữ hoàng khi ấy đã rất rộng lượng mời tôi món bánh của cô ta. Bánh su kem phủ vani bên trong là socola nóng Giá nó hình như là 19 đồng vàng mà.

Khi đó tôi chỉ nghĩ rằng dành tặng cậu để coi như tạm biệt cậu ai ngờ. _ Nữ hoàng thầm nói.

- Một người như bá tước đây mà lại không thèm ăn thì tôi thấy khá lạ, nhưng khi nghe ông nói phải trả giá thì tôi hiểu rồi. Cái giá ông ta phải trả chỉ có thể là vị giác mà thôi.

- Vậy thôi, ai chỉ tôi đường đi cái.

Mozart bước vào, một ngôi đền với diện tích thật khổng lồ:

KÍ KẾT VỚI CÁC TINH LINH:

Theo câu thần chú từ lão bá tước trước mặt Mozart của chúng ta là tám tinh linh đệ nhất xuất hiện, Quá may mắn phải không, nhưng như trước đã nói Tinh linh càng mạnh thì càng khó thực hiện khế ước:

- LÀ NGƯỜI À... KẸ MUỐN KÍ HIỆP ƯỚC VỚI CẢ TÁM CHÚNG TA. KẸ TỚI TỪ THẾ GIỚI KHÁC.

Chất giọng uy nghiêm của vua tinh linh: Melty Rhor vang lên. Đúng là của vua có khác, uy lực và áp lực thật kinh người. Vì ông ta biết cậu là người chuyển sinh nên cậu cũng đành phải xưng tên.

- Tôi tên là Nam, ở thế giới cũ. Thế giới này tên của tôi là Mozart _ Mozart Elveniden.

- Phải một ngàn năm rồi mới lại có người từ thế giới khác tới nên bọn ta muốn gấp người để giết thời gian tí thôi. Nói thẳng luôn nhé, người chẳng có khí chất gì cả. nói thẳng ra là bọn ta chả muốn kí hiệp ước với người gì cả.

Phũ thật chứ, nhưng mà có thật như vậy không. Nếu thật thì cũng phải tìm cách giải quyết chứ không tay trắng thì xấu hổ chết. Cơ mà nghĩ kĩ lại thì câu nói của ông ấy, của vua tinh linh đã có sơ hở rồi.

- Thật thế sao?

- Gì nữa hả?

- Có thể tôi chẳng có gì mạnh mẽ. Cũng bởi tôi chỉ là thường dân thôi mà. Nhưng có lẽ đối với các vị, tôi còn một tác dụng khác.

- Hô Hô. Là gì thế?

- Để giết thời gian.

!!!!!!

- Hồi nãy các vị cũng nói rồi còn gì? Vì muốn giết thời gian nên mới đến gặp tôi... Như vậy có nghĩa là các ngài đang rảnh rồi nên có cách đơn giản để giết thời gian đây.

- Kí hiệp ước với tôi các ngài sẽ thấy bớt nhàm chán ngay thôi.

- Hô Hô Hô. càng lúc càng hay ho. Nhà người rất biết lắng nghe đấy, nhỉ. Với nhưng kẻ không bao giờ chết như bọn ta, thì đương nhiên là rảnh đến phát ớn. Vậy...

- Người sẽ làm gì cho bọn ta? Hay chính xác hơn là, Người sẽ " trả giá " thứ gì để giúp bọn ta

Đúng là các tinh linh hạng nhất, toàn làm khó người ta không à!

Thôi thì...

- Gì cũng được. Từ chỉ, ngũ giác, cảm xúc hãy chọn một thứ mà các ngài muốn. Sau đó các ngài có thể trú ngụ trong các bộ phận mà các ngài chọn. Cùng với tôi bắt đầu chuyển hành trình cứu rỗi thế gian này.

- Ý Người Là Bọn TA Sẽ Biến Thành Một Bộ Phận của Người Và Đi Lại Trên Mặt Đất.

- Chuẩn

- Người bảo ta phải làm cái trò hạ đẳng này à? Người có biết mình đang nói chuyện với ai không?

- Các ngài là những tinh linh rất rảnh rỗi, được mọi người sùng bái.

- Những kẻ rảnh rỗi.

- NGƯỜI CÓ Ý GÌ!!!

- Mọi người trên mặt đất chiến đấu với nhau,với lũ quỷ. Các ngài thì an toàn một chỗ rồi ngồi than "rảnh rỗi ". Các ngài là những tinh linh vô cùng "tuyệt vời".

Bàn tay khổng lồ to tướng của vua tinh linh nắm chặt nhấc bổng cậu lên cao.

Hự... Khốn... Đau quá.

- NHÃI NHÉP TO MÒM. TA CÓ THỂ THIÊU NGƯỜI THÀNH TRO TRONG CHỚP MẮT.

- Ha Ha Ha. Ngài sẽ không làm thế đâu.

- HỪ.

- Tôi đã nói rồi.Các ngài là những kẻ rảnh rỗi... vĩ đại...(đau quá, ráng lên nào,cười lênnn) Được tất cả... mọi người sùng bái. Những người như các ngài sao có thể làm mấy trò vớ-vẩn-như-giết-tôi-được.

Sau câu nói ấy một ngọn lửa trên tay Rhor bùng lên mạnh mẽ như sự tức giận của ông ta.

Gwaaaaaa..... Hự.... aaaaaaaa.

- VẬY THÌ NGƯỜI CỨ GIỮ CÁI SUY NGHĨ ẤY ĐI.

Nóng quá, nóng muốn xiu luôn. Không được, phải tỉnh dậy,nếu bất tỉnh bây giờ mọi nỗ lực sẽ thành công cốc.

Quả nhiên, ngọn lửa sau một thời gian cũng biến mất. Ý chí cậu khiến cậu trụ lại chứ giờ cậu đuối sức quá rồi.Mozart tiếp tục khiêu khích.

SAO NÀO? NÓNG KHÔNG? SUY NGHĨ CỦA NGƯỜI VÀ TA CÓ GIỐNG NHAU KHÔNG?

- Học Học...Chẳng phải tôi đã nói rồi sao. Ngài không thể giết tôi. Nếu muốn giết ngài đã cho ta cháy ra tro lâu rồi. Nhưng ngài không làm thế vì đơn giản... Ngài _Không_Thể _làm_Được.

- NGƯỜI.

CẬU TA ĐÃ NHẬN RA RỒI. CHO DÙ NGƯỜI MẠNH HƠN THÌ CŨNG KHÔNG THỂ GIẾT CẬU TA.

HỪ HỪ KHÓN KIẾP.

Tinh linh của ánh sáng, sáng chói như một vị nữ thần Vừa cứu mạng tôi.

Mozart, cậu quả là một con người thú vị?

Ánh sáng thần thánh bao bọc quanh tôi và tôi hồi phục ngay tức khắc.Vết thương do Rhor tạo ra đã mất sạch.

Sinh mệnh của bọn ta là vô tận thế nên dĩ nhiên bọn ta phải để thời gian trôi đi.Khó có thể nói là một loại tài năng nhưng ắt hẳn cậu sở hữu điều gì đó mà không ai có được. Thực ra theo ta thấy thì đi cùng cậu sẽ không đơn thuần chỉ là giết thời gian. Không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nhỉ? Như đã đề cập một ngàn năm đã qua và ma vương sắp hồi sinh nên chúng ta đương nhiên sẽ chọn ra người phù hợp.

Tốt quá nhỉ?

KHÔNG, KHÔNG ĐƯỢC (edit: phũ part 2). MUỐN CÓ SỨC MẠNH TINH LINH THÌ NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ GIÁ. THỂ NÊN, RẤT TIẾC PHẢI NÓI LÀ.

CÁI GIÁ NGƯỜI ĐƯA RA CÒN LÂU MỚI THUYẾT PHỤC ĐƯỢC BỌN TA. HIỆP ƯỚC THẤT BẠI.(Đồng thanh 8 tinh linh)

Bị phũ thẳng mặt nhưng Mozart vẫn mỉm cười cậu đưa tay sang hai bên làm động tác như sẵn sàng nhận hết về mình

Buồn quá... không được à? Tôi chỉ có thể trả giá bằng cả cơ thể mình thôi.

Câu nói ấy khiến tám tinh linh đều bất ngờ. Là người thứ quý giá nhất không phải là cơ thể sao? Bọn họ bắt đầu nhìn Mozart bằng con mắt khác, có thể nói là tò mò, họ tò mò thật sự về chàng trai này.

- NGƯỜI CHẮC CHÚ.

- NGƯỜI CÓ BÌNH THƯỜNG KHÔNG ĐẦY.(mỗi dòng là một tinh linh khác nhau nha)

- ĐÁNH ĐỔI TOÀN BỘ CƠ THỂ Ừ

- NGƯỜI CÓ HIỂU TOÀN BỘ LÀ SAO KHÔNG?

- CÓ CÁI GÌ QUAN TRỌNG ĐỂ NGƯỜI PHẢI TRAO ĐỔI CẢ CƠ THỂ MÌNH CHỨ?

- TẠI SAO NHỈ ĐÂY CÓ PHẢI THẾ GIỚI CỦA NGƯỜI ĐÂU?

- NGƯỜI QUAN TÂM TỚI CÁI THẾ GIỚI NÀY LÀM GÌ?

- VÀ TẠI SAO NGƯỜI SẴN LÒNG TRẢ CÁI GIÁ LỚN ĐẾN THẾ?

- Trước khi tôi qua thế giới này một cô gái đã liều chết để bảo vệ tôi. Thế nên khi qua thế giới này tôi tự nhủ mình phải cố gắng hơn. Không phải là người khác bảo vệ mình mà là mình bảo vệ người khác. Thế nên trừ những cái quan trọng với tôi. Thì, những thứ còn lại, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả.(Edit: nói đơn giản là không muốn bám váy gái nữa chứ gì)

- THỨ QUAN TRỌNG CÒN THỨ QUAN TRỌNG HƠN CẢ BẢN THÂN NGƯỜI Ừ? Người nổi hứng lần này cũng chính là người bắt đầu câu chuyện Melty Rhor.

- Ngài muốn biết sao

(gật gật)

- Thế thì kí hiệp ước với tôi, tôi sẽ nói cho các ngài biết.

.....(im lặng vài giây).....

HA HA HA HA HA (cả tám người cùng đồng thanh cười to)

THỨ VỊ QUÁ THỂ MÀ. CUỘC SỐNG VĨNH HẰNG MÀI MÒN CUỘC SỐNG CỦA BỌN TA, LÂU RỒI BỌN TA MỚI CƯỜI VUI NHƯ THẾ NÀY.

Hắn thuyết phục được bọn họ sao? Đại hiền triết sững sờ.

- ĐƯỢC RỒI KHÉ ƯỚC THÀNH LẬP

- Melty Rhor ta sẽ làm mất trái tim cùng người nhìn ngắm thế giới.

- Aquasphere sẽ là máu để lắng nghe lời kêu gọi thế giới.

- Ken Rouga, Anker, Anubis, Hekathor, sẽ là một trong các tứ chi của người, cùng người cảm nhận thế giới.

- Proserpine sẽ là cái bóng để bảo vệ người và ngắm nhìn thế giới theo cách riêng của ta.

- Caselux ta sẽ là trái tim của người để lắng nghe nhịp đập của thế giới.(Edit: khi một mình bạn ẵm tám con boss của thế giới).

chương này em viết dài bác nào thấy thích có thể ủng hộ cho em. Hiện em đang đi học nên có thể lịch ra sẽ không đều. Cảm ơn các bác đã theo dõi truyện đầu tay của em.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khởi đầu của đế quốc mới - Kế Hoạch hồi sinh lại

Arrow

[Thủ đô Ryart, vương quốc Arrow]

Tại [Lâu đài Ryart], nơi ở của Hoàng gia Arrow. Tòa lâu đài được bao quanh bởi những bức tường thành, gợi lên hình ảnh của một thành phố châu Âu thời Trung Cổ. Các ngôi nhà xung quanh đều lợp bằng ngói màu cam, phù hợp với không khí cổ điển của thành phố.

Các thị trấn xung quanh thủ đô Pamam rất phát triển. Từ lâu đài Ryart, có những con đường chính chạy về bốn hướng đông, tây, nam, bắc với dòng người qua lại tấp nập. Ngoài bốn con đường chính được lát đá chạy từ phía lâu đài, còn có nhiều đường phụ và các con hẻm kết nối chúng lại với nhau. Khi nhìn từ bầu trời, thành phố trông như một cái mạng nhện, hay bông tuyết vậy. Ở hai bên đường phố, nhất là khu mua sắm và khu chế tác, mọi người đang rất thảo luận rất sôi nổi.

Hôm nay là một ngày lễ lớn của đất nước, hơn nữa còn là lễ đăng quang của vị vua mới. Vì thế, khắp nơi đều đang rất nhộn nhịp. Do việc nhường ngôi diễn ra đột ngột, dân chúng nghĩ rằng có đảo chính và thành phố trở nên căng thẳng trong thời gian ngắn.

Nhưng khi biết rằng vị vua mới là người vừa tới thế giới này, còn nhà vua trước đã bị ép tự nhường ngôi theo một cách không thể khôn nạn hơn, dân chúng đã khó vui mừng. Ngoài ra, họ còn lo hơn khi vị vua mới sẽ kết hôn với nữ hoàng Lisa, thế nên nữ vương trước đó sẽ không bị đối xử tệ bạc. Dân chúng có phản ứng như thế là do nữ vương trước đã khá được lòng dân trong thời gian cai trị của mình.

Thế nhưng chủ của toàn bộ sự chú ý lại chẳng thêm quan tâm tới nó, câu chơi bởi rong chơi khắp nơi. Trong thành phố, trong [lâu đài Ryart] (Edit: trước mình có ghi là cung điện nhưng đọc lại không hợp lắm nên sửa thành Lâu đài Ryart nha). Việc đăng cơ, cậu cũng nhờ vả vào Lisa:

- Hãy nói với chúng dân, tôi có việc.

- Mặc gì ta phải nghe người.

- Cô là vợ tôi. - Mozart mặt tỉnh bơ đáp.

- ..... (Câm lặng, tỉnh vc: v)

- Thế nhé, đi đây. Kệ Lisa, Mozart quay gót bước đi.

Tên này, cứ làm như mình là nhất thế chẳng quan tâm tới mình.

_ Này nhóc, người có cần phủ vậy không hả?

- Cô ta sẽ đuổi theo ngay thôi ý mà.

- Há?

- Con người là một sinh vật kì lạ. Càng giấu bao nhiêu nó lại càng muốn biết bấy nhiêu. Chỉ cần tôi nói chuyện với cô ấy phủ tí thì chắc chắn cô ta sẽ bực tức mà...

- MOZART, TÊN KIA, ĐỨNG LẠI CHO TÔI... Tiếng nữ vương từ xa vọng tới

- Đấy tôi nói đâu có sai đâu, té đây nha.

- Ken, Anker nhờ hai vị nhé.

Cơ thể của Mozart bay đi hết như những cảnh bay nhảy trong phim kiếm hiệp. Nhưng đừng nghĩ rằng thật sự như vậy, đây là ma pháp độc nhất, khác với những ma pháp trước đây của Mozart, đều là do đại hiền triết tạo ra. Nên khi cậu mở thanh trạng thái chúng ta không nhìn thấy. Đơn giản, đại hiền triết cũng ở đó:

Độc nhất ma pháp: Sáng tạo: có thể sáng tạo hoặc vận dụng để tạo ra mọi thứ với điều kiện bạn đã biết và đã nhìn thấy.

Ma pháp cường hoá cậu đưa vào đôi giày là "Phản Lực" (Tới đây các bác hiểu rồi đúng không.) bằng cách sd ma pháp sáng tạo.

Phía sau Mozart, một thiếu nữ đuổi theo cậu. Trên một con ngựa trắng chạy như bay trên con đường đá xé tan bầu không khí yên tĩnh này.

Người cưỡi nó là một cô gái xinh đẹp mặc bộ quân phục màu trắng đỏ, trang phục của [White Rose of Arrow]. Cô khoảng 16 - 17 tuổi. Mái tóc vàng kim của cô cột thành kiểu đuôi ngựa, bung đưa trong gió. Làn da trắng tuyết và bộ đồng phục bó sát cơ thể cân đối, như thể nhấn mạnh thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của cô. Hình ảnh cô gái cưỡi trên con ngựa trắng khá nổi bật trên đường phố. Thấy cô, mọi người đều cảm thấy ngưỡng mộ và lớn tiếng reo hò khi họ nhận ra cô là nữ hoàng của đế quốc.

Lisa đang chạy nhanh qua lâu đài.

Vài ngày trước, cô đã rời lâu đài để làm nhiệm vụ của mình. Nhưng chỉ sau vài ngày về lại nó khiến cô không khỏi tự hỏi nơi đây có gì thay đổi à, bởi có

về tất cả mọi người đều đang chạy. Từ những người lính, cho tới các cận vệ, các quan chức, và thậm chí cả các thành viên nội các cũng đều đang chạy. Cảnh một vị bộ trưởng mập mạp chạy trong khi liên tục đổ mồ hôi thở “huff huff” làm Lisa đứng chết lặng.

Điều này chưa từng xảy ra trước đây. Với bầu không khí thoải mái của lâu đài, bạn sẽ nghĩ rằng dường như ở đây thời gian trôi chậm đi. Những người lính và các bộ trưởng sẽ đi bộ một cách thong thả, và mọi thứ sẽ rất yên tĩnh. Thậm chí dù bạn đang ở đâu, âm thanh duy nhất mà bạn có thể nghe thấy tiếng luyện tập của những người lính. Liecia nhớ rằng lý do cô tham gia học viện quân sự là do cô ghét bầu không khí đó.

Nhưng vào lúc này, dù cô có đi đâu, cô cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Nhìn thấy một người giúp việc đang chạy về hướng này, Lisa gọi anh ta lại.

- Tôi có thể nói chuyện với anh một lát được không?

- A, tại sao lại là nữ vương? Nữ vương cần thần giúp việc gì?

- À, không... trông lâu đài có vẻ bận rộn. Vậy có chuyện gì đã xảy ra?

- Um, không, thưa nữ vương. Không có gì đặc biệt.

- Vậy sao? Dù vậy, tôi cảm thấy nó khá bận rộn...

- Vâng, À, đó có thể là do ảnh hưởng của vị vua mới. Nhìn vào cách người làm việc, thần cảm thấy rất xấu hổ nếu để lại tất cả công việc cho người. Thần cảm thấy mình cần nhanh chóng... a, ngay bây giờ thần đang có việc gấp, vì vậy xin hãy thứ lỗi.

- Thế à? Chúc anh may mắn.

Nhìn vào người giúp việc nhanh chóng chạy đi, Liecia chết lặng. Tại sao vị vua mới làm việc lại có thể khiến một người giúp việc bị ảnh hưởng? Hẳn là người như thế nào?... Lisa không thể ngừng suy nghĩ về chuyện đó.

Văn phòng chính phủ Hoàng gia. Khi Lisa mở cửa, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một núi giấy tờ. Các tài liệu được xếp thành từng chồng, đầy trên một chiếc bàn lớn, đủ để hai người đàn ông trưởng thành nằm trên đó. Đó không phải là tất cả. Khi nhìn xung quanh, cô còn thấy vài quan chức khác cũng đang chiến đấu khó khăn với những chồng giấy giống như vậy.

Một lần nữa, Lisa lại trở nên chết lặng. Bỗng, có giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi quen thuộc phát ra từ phía sau núi giấy tờ.

- Oi, đến rồi à.

- ..... Ae!? Gì!?

Do bất ngờ, Lisa phát ra một âm thanh kỳ lạ. Nhưng người sở hữu giọng nói kia dường như không để ý.

- Cô... cô có thể đọc không? Biết làm phép tính không?

- Đ... đừng biến tôi thành kẻ ngốc! Tôi đã được giáo dục một cách đàng hoàng!

- Tốt rồi. Hãy đến đây và giúp tôi làm việc.

- Giúp người!? Người nghĩ mình là ai...

- Chồng cô. Hơn nữa đây là một “Mệnh lệnh Hoàng gia”.

Sau lời nói, người phía sau núi giấy tờ đứng lên và cho thấy khuôn mặt của mình.

Sau này, Lisa sẽ kể lại ấn tượng đầu tiên của cô về Mozart là “một cậu thiếu niên tinh quái với đôi mắt mệt mỏi.”

(Edit: Thẻ luôn, main tình vcl)

- So sánh hai văn bản và khi cô nhìn thấy có số liệu không đúng hoặc có nhầm lẫn giữa các mục, đánh dấu nó lại.

- Hả, sao? Việc này để làm gì?

- Cô không hiểu sao...? Chúng ta đang đào kho báu.

Khi Mozart vô tình nói, khuôn mặt của Lisa trở nên lẫn lộn.

- Kho báu?

“Chính xác hơn, là [Những mục chi tiêu ngoài dự kiến]. Một chồng giấy là [Yêu cầu chi] và cái còn lại là [Báo cáo thu và chi]. Thậm chí nếu số tiền yêu

cầu phù hợp với chi, nhưng nếu có nhiều mục chi hơn so với kế hoạch thì họ đã làm vài việc vô dụng để sử dụng hết ngân sách, hoặc biến thủ riêng và sử dụng các mục để che đậy. Chúng ta sẽ kiểm tra và nếu có bất kỳ mục nào ngoài dự kiến, chúng ta sẽ buộc các bên liên quan trả lại. Nếu chúng ta phát hiện việc biến thủ riêng, chúng ta sẽ bắt họ trả lại tiền, và nếu họ không thể trả tiền chúng ta sẽ tổng họ vào tù và tịch thu tài sản của họ.”

- À, được rồi.

Hoá ra trong những ngày vừa qua cậu ta không rong chơi, vậy mà. Nhưng khi cầm một cuộn giấy lên thì khuôn mặt của Lisa cứng đờ

Đồng giấy tờ này, đâu phải là chữ viết của đế quốc. Tại sao?

_ À, đừng động vào đồng đó, đó là giấy tờ của mấy đế quốc khác đấy. Cô không đọc được đâu.

- Người đọc được ư.

- Ừ!...

Diễn à, những chữ viết này được cất giấu trong hoàng gia, chỉ những người được chọn làm sứ giả mới được quyền xem nó mà thôi. Họ sẽ đọc nó trong năm năm để có thể nắm chắc toàn bộ. Tên này vào đây còn chưa tới một tháng làm cách nào mà hắn học được tới bảy ngôn ngữ này chứ.

_ Kể thì cũng lâu đấy mất tới gần một ngày mới xong được hết. Đồng ngôn ngữ này khó phết đấy....

!!!!

Mô...Một ngày, học toàn bộ ngôn ngữ của 7 đế chế ư. Đùa à...

- B... Bằng cách nào?

- Ngôn ngữ phát âm thì giống nhau duy chỉ duy có chữ viết là khác nhau mà thôi nên cũng khá đơn giản. Mỗi tội dài quá, nên lâu hơn mà thôi.

!!!

C..Cái này không gọi là học nữa rồi. Là phân tích thì đúng hơn. Tên này là quái vật à.

- Đúng hình rồi kìa.

- Thú thật, lần đầu bọn ta thấy tên nhóc này học một ngày xong tới bảy ngôn ngữ thì bọn ta cũng chả khác cô nhóc kia là mấy.

Các tinh linh trao đổi với nhau

- Sao người lại không bộc lộ ra chứ.

- Vì tôi chán.

- Chán...

- Cô không nhìn thấy à. Cô càng thông minh, càng tài năng thì càng có nhiều người muốn nó. Cô sẽ đau đầu cho lựa chọn của mình. Nên thôi thì cứ im lặng đi cho nó đỡ phiền.

- Ngoài ra, đừng lo lắng về việc đính hôn. Tôi chỉ cai trị vương quốc vào lúc này. Vài năm sau, có lẽ tôi sẽ thoái vị.

- Ờ, tại sao!?

- Ban đầu, tôi không có ý định làm gì nhiều hơn việc thực hiện yêu cầu [Hỗ trợ tiền] của đế chế. Bây giờ tôi đã được nhường ngôi, nên ít nhất tôi sẽ đưa nền kinh tế của đất nước vào con đường phù hợp, nhưng những gì sẽ xảy ra tiếp theo thì tôi sẽ để cho vương quốc tự quyết định. Vì thế, không có vấn đề gì nếu cô muốn hủy hôn ước. Tôi bây giờ chỉ muốn đất nước này phát triển, vào quỹ đạo tôi sẽ rời đi, hai cái điều kiện kia chắc tôi có thể chẳng dùng tới đâu. Khi nhận ra âm mưu đảo chính thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ đưa đất nước này quay lại. Có thể một điều kiện trong số đó là khi rời khỏi đây hãy quay lại cuộc sống bình thường của mọi người.

- -----

(Góc nhìn Lisa)

Lisa mở to mắt nhìn Mozart, người nói những lời đó mà không một chút biến sắc.

(Không, không. Tuy cậu có thể nói một cách dễ dàng nhưng sẽ không dễ thực hiện như vậy.)

Thậm chí cả quân đội - không biết nhiều về chính trị cũng hiểu tình hình hiện tại của đế quốc. Nó đang nằm trên bờ vực bị [Chiếu tướng]. Rất nhiều vấn đề như lương thực, suy thoái kinh tế, dòng người tị nạn từ cuộc xâm lược của Quỷ Vương, áp lực từ Chén Thánh.... tất cả đều khiến đất nước phải gồng

mình chịu đựng. Rất có khả năng, nếu" cô" trước đây tiếp tục cai trị thì triều đại của ông cũng sẽ chỉ kéo dài thêm vài năm nữa. Đúng như dự đoán, Lisa có thể nhìn thấy những điều này với một đôi mắt bình tĩnh.

Nhưng, liệu Mozart sẽ làm cách nào để vực dậy nền kinh tế của đất nước? Giả sử cậu có thể, sau đó liệu dân chúng có thể để cho vị vua thực hiện một kỳ tích như thế thoát vị chỉ trong vài năm?

- ....Nếu vậy, làm sao Người có thể kiếm đủ tiền hỗ trợ?

_ Hm? À, tôi đã kiếm đủ tiền để hỗ trợ cho đế chế.

- .....Ế?

- Hiện tại tôi đang kiếm tiền cho việc cải cách. Thành thật mà nói, nó còn cao hơn số tiền phải trả cho đế chế.

(Khoan... Chờ đã!Hắn ta nói gì cơ? Đế chế đòi số tiền lớn bằng một phần ba ngân sách hàng năm của đất nước. Nó bằng với tổng ngân sách hàng năm của các quốc gia nhỏ hơn và hắn ta nói rằng hắn đã có số tiền đó?)

- Ở đâu mà người lại có thể kiếm đủ...

- Tôi đã bán khoảng một phần ba kho báu trong phòng kho báu.(dù, máu chảy)

- Phòng kho báu...? Phòng kho báu quốc gia!?

(Hắn ta thực sự đã bán kho báu quốc gia!? Hắn ta đã nghĩ gì!)

Cô hỏi Mozart, người đang thắc mắc ‘bộ việc đó kỳ quặc lắm sao?’.

- Người có biết kho báu quốc gia là sở hữu của toàn đất nước! Việc bán chúng là đủ để người bị kết tội phản quốc rồi, biết không?

- K...khoan đã, bình tĩnh lại. Cô nói nó thuộc về đất nước, vậy sẽ không hợp lý nếu bán nó vì lợi ích của toàn dân tộc?

- Cũng được, nhưng... Có những món mang ý nghĩa văn hóa và lịch sử.

- À - tôi đã loại trừ những thứ như vậy. Những món tôi đã bán là tài sản như đá quý và đồ trang trí.

Mozart tìm kiếm và lấy ra một danh mục về kho báu quốc gia từ đồng tài liệu.

- Tôi đã chia kho báu quốc gia thành 3 nhóm: [Nhóm A: những món có giá trị văn hóa], [Nhóm B: những món không có giá trị văn hóa nhưng có giá trị vật chất], và [Nhóm C: những món khác], tôi chỉ bán nhóm B thôi. Thay vì bán nhóm A, sẽ tốt hơn nếu đặt chúng tại một nơi như phòng trưng bày hay bảo tàng để thu lợi nhuận.

- Điều đó cũng đúng, nhưng... nhóm C là sao?

- Trang bị ma thuật, các loại sách ma thuật và các vật dụng. Tôi thực sự không biết phải làm gì với chúng. Chúng là một cái gì đó giống như vũ khí, vì thế rất khó để nói rõ được. Tôi không thể chỉ bán chúng đi hoặc đặt chúng tại phòng trưng bày. Mặc dù [Bộ trang bị của anh hùng] trông như có vẻ sẽ bán được với giá cao.

- Xin dừng lại...

- Nhưng, nếu chúng ta có tiền, không tốt hơn nếu chúng ta tăng cường quân đội để chuẩn bị chống lại đế chế? Tôi đã được dạy để [Sẽ tốt hơn nếu đem 10 đồng vàng để tăng cường quốc phòng thay vì đem một phần mười của một đồng vàng trắng (bạch kim) để cống nạp khi thua trận.] (1 đồng bạc trắng = 100 đồng vàng, 1 đồng vàng= 100 đồng bạc, 1 đồng bạc = 100 đồng, 1 đồng= 100 xu, 1 xu = 10000 việt nam đồng)

- Tôi hiểu câu tục ngữ đó và tôi sẽ nói cho cô biết một câu: [Thời gian là tiền bạc]. Chúng ta phải xem cuộc hỗ trợ tiền bạc cho đế chế là một sự hy sinh cần thiết để tranh thủ thêm thời gian cho đất nước này.

- Cách nói của người hình như có vấn đề gì?

- Đừng quan tâm về điều đó. Dù sao, ngay cả khi chúng ta gia tăng sức mạnh quân đội sẽ chẳng giúp ích được gì nếu chúng ta không giải quyết các vấn đề trong nước. Nếu những vấn đề về lương thực và người tị nạn không được giải quyết, chúng ta sẽ tiếp tục mất niềm tin của dân chúng. Nếu điều đó xảy ra, chúng ta sẽ như ngồi trên đồng lửa. Và đế chế chỉ cần quạt ngọn lửa một ít là một cuộc nổi dậy sẽ nổ ra.

- Không thể nào... Người dân phải nhận ra hiểm họa từ đế chế...

- Đây chỉ là cách nhìn duy tâm. [Người nghèo không đủ khả năng nhận thức đúng đắn]. Sau tất cả, người dân không thể có lòng yêu nước nếu họ mang một dạ dày trống rỗng. Nếu họ vẫn đang sinh sống một cách chật vật, họ đòi hỏi lại quan tâm đến vấn đề của người khác làm gì. Kẻ thù của chúng ta hiện tại là cái đói khát cô hiểu không.

Ánh mắt Mozart quá lạnh lùng khi cậu nói những lời đó.

Đó là một cái nhìn vô cùng thực tế. Tôi nghĩ rằng nó khá chính xác.

Chỉ là... tôi đã không biết.

- Vậy, bây giờ, chúng ta nên trở lại làm việc chứ?

- ....

Tôi cảm thấy ngực tôi như thắt lại từ cái nhìn của cậu.

- -----

(Góc nhìn Mozart)

Chúng tôi tiếp tục làm việc và cuối cùng, vào hôm sau, chúng tôi cũng đã kiếm được một số tiền nhất định. Mặc dù không thể lập tức đưa đất nước phát triển nhưng nó có thể trở thành quỹ để trang trải cho cuộc cải cách. Có thể kiểm soát trực tiếp các quỹ từ nhiều vùng lãnh thổ, tôi nghĩ rằng việc này đáng khen ngợi.

Xung quanh phòng mọi người trông như các xác chết đang nằm rải rác khắp nơi. Trong số các quan chức, có người ngủ khi đang úp mặt xuống bàn, cũng có những người ngủ ngay tại ghế, ngược mặt lên trần nhà. Đối với bản thân tôi đã thức suốt sáu đêm, may mắn là tôi có tinh linh ánh sáng. Vì vậy tinh thần tôi không cảm thấy mệt mỏi (mặc dù cảm giác vẫn rất mệt mỏi)

Trong khi đó, trên chiếc ghế sofa, Lisa đang nằm ngủ. Tôi lặng lẽ đến gần và ngồi trên tay vịn, nhìn chăm chăm vào Lisa. Rốt cuộc cô đã giúp tôi làm việc cho đến khi gần như bình minh. Cô hẳn phải có rất nhiều điều để nói khi tôi bất ngờ nói vậy, cô đã bình tĩnh giải quyết công việc cùng tôi. Tôi rất biết ơn cô về điều đó. Tôi không hề phũ với bất cứ cô gái nào, trước đây tôi cũng đã có bạn gái rồi, nói trắng ra thì tính cách cô ta chắc phải nói là i hệt cô gái này. Tôi cũng muốn quay về "bình thường". "Bình thường" nghĩa là đi phiêu lưu, thám hiểm các Dungeon, bởi vì tôi đã hứa với các vị tinh linh rồi mà.(Edit: Vâng, rất bình thường)

Tôi xoa đầu Lisa đang ngủ. Mái tóc óng mượt của cô lướt qua bàn tay tôi.

Sau những ngày làm việc vất vả, điều này khiến tôi có một cảm giác thú vị. Tuy nhiên, tôi đã khá lúng túng khi làm cô tỉnh giấc.

“Mu-...”

Lisa rên rỉ và tôi rời bàn tay ra khỏi mái tóc của cô. Một lúc sau, Lisa mở mắt ra và đột nhiên ngồi thẳng dậy, quan sát xung quanh. Trông cô vẫn còn buồn ngủ. Tôi mỉm cười khi tôi gọi cô ấy. Chết thật... cô ta dễ thương quá.

- Chào buổi sáng Liecia

- A, chào buổi sáng... hử? Ta đã ngủ...

- Công việc đã hoàn tất. Cô muốn ngủ thêm một chút không?

- À, không. Tôi ổn. Thay vào đó, Mozart, cậu thấy như thế nào? Cậu đã 6 ngày không ngủ rồi, đúng không?

Sao cô ta biết thế nhỉ? Khả năng của con gái à?

Có vẻ như cô ấy đã hoàn toàn tỉnh táo, và tôi thật sự hạnh phúc khi cô ấy lo lắng cho tôi. Mà, có chắc cô ta đang lo cho tôi không thể.

Tôi đứng dậy khỏi tay vịn và vươn vai.

- Tôi sẽ có kế hoạch nghỉ ngơi sau việc này, nhưng... ồ, phải rồi. Cô có thể đi với tôi một lúc không?

- Hm? Đi đâu?

- Một chuyến đi bộ trước khi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mọi Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cây bông - Ác quỷ giấu mình và bữa ăn đầu tiên của

nhà vua

(Góc nhìn Mozart)

Vào lúc bình minh, tôi và Lisa đang phi trên lưng ngựa.

Trong khi hít thở không khí trong lành của buổi sáng, Celine, con ngựa yêu thích của Lisa, như thể bỏ qua trọng lượng của hai người trên lưng và chạy như bay trong không khí. Bạn có thể nghĩ chúng tôi giống với hình ảnh một cặp đôi ôm nhau trên xe máy, nghe rất lãng mạn phải không? Nhưng thực ra Lisa là người đang cầm dây cương trong khi người đang ôm chặt cơ thể mảnh mai của cô là tôi.

- Này, đừng ôm ta mạnh thế.
- Không được. Cô biết điều này đáng sợ lắm không?
- Thảm hại. Bình thường đàn ông mới là người phải cầm dây cương.
- Không khác được. Đây là lần đầu tiên tôi cưỡi một con ngựa.

Một người Việt hiện đại, sinh ra và lớn lên ở Nghệ An, sẽ không có nhiều cơ hội để được cưỡi ngựa.

- Ngươi có biết bất cứ người nào ở đất nước này, từ nông dân đến quý tộc, đều có thể cưỡi ngựa?
- Chẳng phải là tôi đã nói là tôi không muốn nổi bật sao.
- Dù ngươi đã nói vậy nhưng đến thế này thì.

Đáng lòng làm sao, cái lí do đó giờ lại là cái cọc cứu tôi.

Trong khi nói chuyện, chúng tôi tiếp tục phi ngựa.

Lúc này là khoảng 5 giờ sáng. Còn một lúc nữa thì mọi người mới bắt đầu làm việc. Các cửa hàng vẫn chưa mở cửa và các con đường hầu như vẫn vắng lặng.

Rời khỏi khu vực trung tâm, cuối cùng tôi và Lisa cũng đã đến bức tường bao quanh thành phố. Chúng tôi đã nói chuyện với cảnh vệ ở đó và đi ra ngoài bằng một cửa phụ (cửa chính chỉ mở lúc 7 giờ) những việc mà bạn không bao giờ thấy ở các bộ phim giả tưởng của nước ngoài.

Người đã đàm phán với cảnh vệ là Lisa. Nhà vua có lẽ sẽ không được ra ngoài mà không có đội hộ tống. Vì thế Lisa đã dùng danh nghĩa quân đội và nói: “Tôi cần đưa người này ra ngoài theo lệnh của Hoàng gia” hoặc một cái gì đó tương tự. Sau khi chúng tôi rời khỏi cổng an toàn, Lisa cầu nhào.(Lisa thuộc quân đội, bằng cô loại ưu ở trường đào tạo quân nhân Nha các bác.)

Nghe vậy, tôi đành phớt lờ cô.

Một lúc sau, chúng tôi đã đến nơi tôi muốn đến.

- .....Dừng lại ở đây

Tôi nói Lisa dừng lại. Cô ấy quay sang nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

- Ngươi muốn đến đây? Ta không thấy gì ngoài cánh đồng cỏ.

Đúng như Lisa nói, dù nhìn ra đi đâu thì ta cũng chỉ thấy một cánh đồng trải dài bất tận.

Cánh đồng dài như thể chạm đến chân trời. Nơi này.... không có gì khác để nhắm mắt.

- Tôi muốn Lisa nhìn thấy cảnh này.
- Những cánh đồng? Vâng, nó khá là đẹp, với những hạt sương buổi sáng và những...
- Đẹp.... sao? Mặc dù vì nó mà mọi người đang chết đói.
- Sao cơ?

Lisa mở to mắt ngạc nhiên. Lúc này, có lẽ tôi đang nở một nụ cười chế nhạo.

- Nhìn kĩ đi. Các loài cây không ăn được là nguyên nhân gây nên vấn đề lương thực của đất nước này.

- -----.

(Góc nhìn của Lisa)

Các loài cây không ăn được.

Mozart nói trong khi nhìn cánh đồng trước mắt chúng tôi. Mặt hắn đang hiện một nụ cười chế nhạo.

- .....Điều đó nghĩa là gì?

- Đúng như những gì tôi nói. Toàn bộ những gì chúng ta thấy ở đây là [Bông].

- [Bông].... A! Đó là lý do người nói chúng không thể ăn được.

Bông là nguyên liệu để sản xuất sợi bông. Chắc chắn không dùng để ăn.

Mozart ngồi xuống tại chỗ và tựa khuỷu tay lên gối.

- Tóm lại, sự gia tăng của những cánh đồng bông là nguyên nhân gây nên vấn đề lương thực tại vương quốc.

- .... Hờ?

(Có phải hắn đang cố tỏ ra thông thái?Mà sự thật là hắn thông minh mà. Sao nó có thể lại liên quan đến vấn đề lương thực của vương quốc?)

Không nhận thấy sự bối rối của tôi, Mozart tiếp tục nói.

- Tôi nhận thấy điều này khi tôi phân loại các tài liệu. Do sự mở rộng của Lãnh Địa Của Quý khiến nhu cầu về các hàng hoá thiết yếu như quần áo tăng lên. Vì thế, nhu cầu về nguyên liệu thô, như bông cũng tăng lên. Khi giá bông tăng, nông dân ngừng trồng cây lương thực và chuyển sang trồng bông. Họ đã bán được cây bông với giá cao, nhưng việc nông dân đột nhiên chuyển sang trồng bông khiến lượng thực phẩm của đất nước bị giảm sút.

- ....

Tôi không biết điều đó. Không, chính xác hơn là tôi chưa từng suy nghĩ về điều đó.

Khi suy nghĩ về lý do gây nên vấn đề lương thực ở nước ta, tôi đã cho rằng là do thời tiết xấu, hoặc là do đất đã bạc màu sau nhiều năm. Mặc dù nguyên nhân đã rõ ràng như vậy, nhưng tôi đã không nhận ra vấn đề. Tuy nhiên, Mozart, người vừa lên làm vua vài ngày trước, đã nhận ra điều đó.

- Nói rộng ra thì sau đây cũng là nguyên nhân gây ra sự suy thoái kinh tế. Bởi vì lượng thực phẩm của chúng ta rất thấp, chúng ta không có lựa chọn nào ngoài việc nhập khẩu lương thực từ các nước khác. Nhưng thực phẩm nhập khẩu ngoài giá thành còn có chi phí vận chuyển, khiến giá thực phẩm trong nước tăng đột biến. Điều đó lại gây nên vấn đề tài chính trong các hộ gia đình, vì thế họ phải cắt giảm khẩu phần ăn hoặc các chi phí khác. Tuy nhiên, nếu họ không ăn, họ sẽ chết. Vì thế, những gì bị cắt giảm là các món hàng hoặc các dịch vụ xa xỉ. Việc hạn chế đó khiến dòng tiền không được lưu thông, gây nên suy thoái kinh tế.

Tôi vừa nghe cái gì vậy? Nếu tôi là một người dân bình thường, tôi sẽ nghĩ đơn giản như “gieo nhân nào, gặt quả đó” và mặc kệ chúng.

Nhưng tôi là một nữ hoàng. Sự thiếu hiểu biết của tôi đã khiến người dân phải chịu đau khổ.

“Tôi... không đủ tư cách để làm một nữ hoàng.”

Do kiệt sức, tôi quy xuống ngay tại chỗ.

Trong đời, tôi chưa bao giờ cảm thấy bất lực như ngày hôm nay. Thấy tôi như vậy, Mozart cảm thấy bối rối, “a, ô”, và sau đó đưa tay xoa đầu tôi.

- Đừng quá chán nản. Chúng ta vẫn còn thời gian. Tôi đã kiếm đủ kinh phí. Cái cách đầu tiên của tôi sẽ là về lĩnh vực nông nghiệp.

- .....Cậu sẽ làm gì? (Hề...xưng cậu rồi à...Chết chết ời)

- Kêu gọi hạn chế canh tác các loại cây trồng công nghiệp, trồng lại các loại cây lương thực, nâng cao lượng lương thực dự trữ. Và vương quốc sẽ hỗ trợ cho việc chuyển đổi cơ cấu này. Đầu tiên chúng ta sẽ trồng đậu nành do nó có nhiều mục đích sử dụng, rồi khoai tây để tăng khả năng chống mất mùa, cuối cùng là trồng lúa. Sau đó...

Mozart nói về phương thức cải cách nông nghiệp của cậu. Có rất nhiều từ tôi không hiểu, như “gạo” hay “lúa”, nhưng khuôn mặt của cậu trông rất rạng rỡ. Tôi nghĩ rằng tôi đã hiểu tại sao cha lại nhường ngôi cho cậu ấy. Hiện nay, Mozart là người cần thiết nhất với vương quốc này. Không có vấn đề gì nếu cậu tiếp tục cai trị vương quốc này lâu hơn nữa.

.....Việc làm vua với tôi có lẽ là một trong những phương án giữ cậu lại.

Mozart đã nói cậu sẽ thoái vị một khi cậu đưa nền kinh tế của đất nước vào quỹ đạo, nhưng tôi không thể chấp nhận điều đó. Việc để một vị vua tài năng phải sớm thoái vị là một sự thất bại của hoàng tộc. Tôi không thể để xảy ra việc đó.

(Mình tự hỏi nếu mình gây nên “chuyện đã rồi” và bắt cậu ta phải chịu trách nhiệm... Khoan đã! C...chuyện đã rồi... có nghĩa là... mình... phải...?)

Bởi vì các ‘khung ảnh’ xuất hiện trong tâm trí, tôi bỗng trở nên xấu hổ.

- Đó là lý do các vùng núi... Này, Lisa, cô có đang nghe không?

- C... có! Có... tôi đang nghe.

- Sao mặt cô bỗng đỏ thê...? (Edit: các "đồng râm " hiểu cái j công chúa nhà ta đỏ nha)

- Là do ánh mặt trời! Đừng lo lắng, nói tiếp đi!

“???”

Má tôi đang rất nóng. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ chết vì xấu hổ mất.

Sau đó, những gì Soma nói vẫn không lọt vào tai tôi.

- -----.

(Góc nhìnMozart)

Trình độ khoa học của thế giới này là một mớ hỗn độn.

Ví dụ, khoa học của thế giới chúng ta phát triển từ “lao động bằng sức người→ cối xay nước / cối xay gió → động cơ hơi nước → động cơ đốt”. Khi bạn nói “Tôi muốn bay cùng cánh chim”, bạn phải hiểu về nguyên lý khí động lực học để xây dựng hệ thống động cơ đẩy cho một chiếc máy bay. Ngoài ra bạn còn phải hiểu được cấu tạo của động cơ đốt trong để tạo năng lượng giúp hệ khí động lực hoạt động. Ở Trái Đất, công nghệ cao luôn luôn được xây dựng trên các công nghệ thấp hơn.

Tuy nhiên, thế giới này có ma thuật và những sinh vật kỳ ảo.

Nếu bạn nói “Tôi muốn bay”, câu trả lời của bạn là “Wyvern nè” (1). Hoàn toàn không cần hệ động lực và động cơ đốt trong, người dân của đất nước này vẫn có thể bay trên bầu trời. Nếu họ muốn, họ còn có thể tạo lửa, nước,... thậm chí thám sát bằng ma thuật. Tuy nhiên, có một khoảng cách lớn giữa những gì họ có thể làm và những gì họ không thể làm.

Họ có những thứ giống như xe tải, nhưng không có động cơ đốt trong. Mà chúng được kéo bởi những sinh vật kì ảo to lớn.

Họ có tàu chiến vỏ thép, nhưng chúng được kéo bởi những con rồng biển khổng lồ.

Họ không có điện, nhưng vào ban đêm, đất nước vẫn tràn ngập ánh sáng. Đèn đường của đất nước chứa một loại rêu có thể lưu trữ ánh sáng vào ban ngày và phát sáng vào ban đêm.

Họ không có khí đốt, nhưng họ nấu thức ăn bằng củi, than và ma thuật lửa (hoặc các công cụ ma thuật).

Họ không có đường ống nước, nhưng giếng nước được lắp đặt mọi nơi trên toàn thành phố. Chúng còn có một vòng tròn ma thuật để lấy nước từ dưới lòng đất.

.....Đó là cách mọi thứ hoạt động

Mọi thứ trên đất nước này đều hoạt động nhờ sức mạnh ma thuật. Tôi không ngạc nhiên nếu mọi người không biết khoa học là gì.

Mặt khác, nếu bỏ qua ma thuật và các sinh vật kỳ ảo, trình độ văn hóa của đất nước khá thấp. Nếu xét dựa trên lịch sử thế giới của chúng ta, có lẽ lúc này là khoảng cuối thời Trung Cổ và khoảng đầu thời kỳ cận đại. Hình thái xã hội phong kiến vẫn còn tồn tại, và cho dù cuộc cách mạng công nghiệp có xảy ra thì vẫn còn rất lâu nữa. Vì thế nên tôi, một người đến từ thời điểm sau cuộc cách mạng công nghiệp vài thế kỷ, có lẽ sẽ biết được nhiều thứ hữu dụng.

Đó là những điều tôi đã nghĩ.

- -----.

(Góc nhìn của Lisa)

- Chúng ta đang thực hiện các cải cách nông nghiệp nhưng nó không thể hoàn tất trong một, hai ngày. Vì thế trong thời gian này, tôi quyết định sẽ tăng lượng hàng hoá nhập khẩu từ nước ngoài để đối phó với vấn đề lương thực.

Mozart, người đang ngồi đối diện tôi đã nói vậy và cắn miếng bánh mì nướng của mình. Trên bàn có một giỏ bánh mì nướng. Các đĩa trứng, xúc xích và salad xếp thành hai hàng. Hiện tại đang là buổi sáng.

- Nhưng cậu có biết việc nhập khẩu có chi phí vận chuyển nên chúng sẽ có giá khá cao.

- Đúng vậy. Vì thế, trong thời gian này vương quốc sẽ mua và bán lại chúng cho người dân với giá thấp. Bình thường việc nhập khẩu sẽ có một khoản thuế nhưng do đây là việc khẩn cấp, chúng ta sẽ bỏ qua nó. Thế nên giá hàng hoá nhập khẩu sẽ giảm. Ngoài ra, tôi muốn kiếm tiền qua việc xuất khẩu để bù đắp. Nhưng chúng ta cần có một cái gì đó để thay thế nguồn thu ngoại tệ lớn nhất lúc này là len bông.

- Thêm một chút mứt nhé, hờ... Mà để việc đó sang một bên...

Tôi đề cập đến một việc khiến tôi muốn hét lên từ nãy đến giờ.

- Tại sao một nhà vua lại ăn sáng ở đây!?

Đây là một nơi khá lộn xộn trong lâu đài. Nói chính xác hơn, đó là phòng ăn chung của binh sĩ và các cận vệ. Và tuy không liên quan, phần ăn mà Soma và tôi đang ăn vào lúc này là thực đơn điểm tâm A. Vị vua của đất nước đang ngồi chung với những người lính và ăn thức ăn giống với những người lính. Rõ ràng là có gì đó không ổn.

- Các cận vệ và những người lính đang nhìn chằm chằm vào chúng ta...

- Đừng để ý họ. Tôi đang cắt giảm các chi phí của lâu đài. Chúng ta không nên lãng phí tiền bạc vào một bữa sáng.

- ...Cậu có biết rằng việc keo kiệt sẽ không tốt cho nền kinh tế?

- Đó là nếu cô luôn tích trữ và không dùng tiền vào bất cứ việc gì. Nếu cô sử dụng tiền đúng cách thì nền kinh tế sẽ phát triển.

- Nhưng dù sao đi nữa, cậu không nên ăn ở đây.

- Nếu vậy, cô muốn ăn bữa sáng trên một bàn tiệc khổng lồ? Nó sẽ khá phí phạm, phải không?

- ...Ừm, cậu có thể đúng, nhưng...

Nhưng sẽ có vấn đề nếu tôi ăn ở đây. Bởi đây là một nơi công cộng.

Tuy tôi đã quen với nó khi còn là học viên, nhưng Mozart, người đang ăn chung với tôi, là hôn phu của tôi. Vì thế mà tôi cảm thấy như chúng tôi đang có một cuộc hẹn hò ở nơi công cộng vậy.

(Edit: chết mẹ, đồ main rồi)

Làm sao để mình bình tĩnh bây giờ?

- Haah..... nếu cậu đang cắt giảm chi phí thức ăn thì cậu nên nói với cha và mẹ tôi. Hai người họ đã có một buổi trà ẩm cúng cùng những chiếc bánh.

- À - không sao. Đó là [quà tặng] từ những người dân.

- Quà tặng?

Liệu những người dân có đủ khả năng chi trả cho những món xa xỉ đó?

- Ừ, chúng đến từ chủ của các cửa hàng lớn hay các cửa hàng thuộc sở hữu của các lãnh chúa. Xem ra trong đất nước này, danh hiệu [Nhà cung cấp cho Hoàng gia] mang lại khá nhiều uy tín cho các cửa hàng. Thế nên họ đã gửi chúng khá thường xuyên.

- Đừng nói [đất nước này]! Hiện tại cậu là vua của nó đấy!

- Những chiếc bánh đó rất ngon nhưng chúng ta không có điều kiện lưu trữ tốt. Ngoài ra, tôi cũng không thích đồ ngọt. Nhưng thực phẩm là thực phẩm, vì thế tôi đã đưa nó cho nhà vua trước và những người hầu. Họ sẽ viết nhận xét của mình và những món của các cửa hàng được đánh giá cao sẽ có danh hiệu [Nhà cung cấp cho Hoàng gia], và chúng bất ngờ trở nên phổ biến ngoài mong đợi.

- Ra vậy, đó là lý do mà...

Gần đây, Lisa thường nghe những người hầu nói "Có cái gì đó không ổn với cân nặng của mình".

Cô còn nhận báo cáo rằng vài người hầu đã tham gia thực hành cùng các binh sĩ. "Chúng tôi biết tại sao nhưng chúng tôi không thể dừng lại", có lẽ tâm hồn phụ nữ của họ đang la hét thét. Từ giờ, tôi cũng phải cẩn thận.

Trong khi tôi đang thề với bản thân, Mozart làm một cái nhìn xa xăm.

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ... nếu chi phí thực phẩm còn tăng thêm nữa, có thể mỗi ngày chúng ta sẽ phải ăn bánh kem được tặng.... Hahaha... [nếu không có bánh mì thì hãy ăn bánh kem], tôi giả sử vậy.

- Nếu người dân không hiểu rõ, có thể họ sẽ nổi loạn...

-Ồ, trông hai người giống như đang vui vẻ.

Chúng tôi xoay đầu lại và thấy một thanh niên mặc áo giáp hiệp sĩ Hoàng gia đang đứng đó. Anh ta cao và có một cơ thể khá cường tráng, cùng với mái tóc vàng óng. Đây là loại đàn ông mà phụ nữ rất thích.

- Có phải là Ludwin?

- Lâu quá không gặp, công chúa. Không, có lẽ bây giờ thần nên gọi là hoàng hậu.

- À, ừm... dù vậy bây giờ tôi không phải là...

Nhìn vào cuộc nói chuyện của chúng tôi, Soma làm khuôn mặt “ai thế?”. Vì vậy tôi đã giới thiệu với cậu ấy.

- Tôi là Mozart Elveniden. Hiện tại tôi là vua.

- Vâng thưa vua. Thần là chỉ huy của hội hiệp sĩ Hoàng gia, Ludwin Arks. Cách làm việc của người đã khá nổi tiếng giữa các quan chức.

- Nếu vậy, khi anh nhìn thấy họ bàn tán một lần nữa, hãy nói với họ [lấy thời gian đó mà làm việc]

- Hahaha, đã rõ. À, thần có thể ăn sáng với người không?

- Được thôi. Ngoài ra, anh có thể nói không cần kính ngữ ngoài những dịp chính thức.

- Vâng.

- Ludwin lấy một khay thức ăn và ngồi bên cạnh tôi.

- Đạo này cải cách của người tiến triển đến đâu rồi?

- Không ổn lắm... Đặc biệt là về vấn đề năng lực của các quan chức.

Soma lau bầu khi cắn miếng bánh mì nướng của mình.

- Tôi đang tiếp quản các cố vấn của nhà vua trước. Nói đúng hơn, những người khiến đất nước rơi vào tình trạng này. Có thể nói, ngoài thủ tướng Markus, họ đều là lũ vô dụng cả.

Đất nước này theo chế độ quân chủ tập quyền. Bộ máy nhà nước phản ánh ý chí của nhà vua.

Đất nước có một hội đồng quốc gia, nơi các công dân có quyền bầu cử ai là đại biểu. Các đại biểu sẽ quyết định về các chính sách và pháp luật để đề nghị với nhà vua, thay cho người dân. Nhưng thực tế bất cứ chính sách hay luật nào muốn trình lên nhà vua đều phải qua tay của thủ tướng. Và việc nó có được thông qua hay không là hoàn toàn phụ thuộc vào nhà vua. Và sau đó, nếu nhà vua liên tục đưa ra các chính sách bất lợi cho người dân, ông sẽ mất niềm tin của họ và bị lật đổ bởi chính người dân của mình. Bác Hồ đã từng nói "Đẩy thuyền cũng là dân, lật thuyền cũng là dân. Dễ vịn lẫn không dân cũng chịu. Khó vịn lẫn dân liệu cũng xong.

Vì thế, khi nhà vua muốn thử nghiệm một chính sách, ông sẽ triệu tập một hội đồng độc lập khác với phía hội đồng quốc gia của thủ tướng. Nó là một cái gì đó giống như [nội các] trong các nước hiện đại. Nhà vua sẽ mở một cuộc họp với hội đồng của mình và đánh giá liệu chính sách đó có hữu ích hay không. Việc lựa chọn thành viên nội các hoàn toàn là đặc quyền của nhà vua. Nhà vua có thể gọi bất cứ ai và bao nhiêu người tùy thích. Tất nhiên, nếu quá nhiều thành viên không đủ năng lực được bổ nhiệm, nội các trở nên bế tắc do các cuộc tranh cãi. Và kết quả là nhà vua sẽ mất lòng tin của nhân dân.

Thông thường, trước khi một người lên nắm quyền (ở nước này có thể là một hoàng tử), người đó sẽ tập hợp những người sẽ trở thành thành viên nội các. Nhưng do Mozart đã lên ngôi bất ngờ nên cậu không thể làm một điều như vậy.

- Tôi muốn những người có thể nghiêm túc những lúc tôi muốn phải nghiêm túc và náo nhiệt những lúc tôi muốn náo nhiệt.

- Thần hiểu. Đó là lẽ thường.

- Anh cũng vậy?

- Vâng. Sau tất cả, nhiệm vụ của hội hiệp sĩ là bảo vệ thủ đô, nên ít có cơ hội thăng tiến. Suy nghĩ đó khá phổ biến, phải không công chúa?

- Ừm... đúng vậy.

Tôi cũng là một thành viên của quân đội, nhưng do là hoàng tộc, tôi không còn cách nào khác ngoài việc tham gia hội hiệp sĩ.

- Vì thế, hội hiệp sĩ hiện nay chủ yếu là những người còn sót lại trong học viện. Thậm chí có vài nhà khoa học điên gia nhập bộ phận phát triển vũ khí của chúng thần.

- Ô, tôi muốn gặp họ.

Thấy Soma quan tâm, Ludwin mỉm cười cay đắng và nói, “Nếu có cơ hội, thần sẽ giới thiệu cho người”.

Chúng tôi đã có cuộc một trò chuyện nhàn rỗi trong một lúc, rồi sau đó chúng tôi chia tay với Ludwin. Khi tôi vào phòng, tôi nghĩ là mình sẽ cố gắng hơn.

chú thích Wyvern: là một sinh vật huyền thoại với một con rồng đầu và đôi cánh, một loài bò sát, hai chân, và một cái đuôi thường kết thúc bằng một kim cương hoặc mũi tên đầu. Một biến thể ở biển được gọi là hải cẩu có đuôi cá thay cho đuôi gai. bác nào muốn tìm hiểu kĩ hơn thì vô wiki nha.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tuyển nhân tài

(Góc nhìn Mozart)

Chắc chắn, tìm kiếm nhân tài là việc làm khẩn cấp.

Hiện tại, do tôi thường xuyên sử dụng hết mức kỹ năng của mình nên cấp độ kỹ năng đã tăng lên và tôi có thể làm việc nhanh hơn người khác (chính xác hơn là gấp bốn lần người khác). Nhưng điều đó sẽ khiến tôi đi vào ngõ cụt. Những gì tôi không biết thì tôi không thể tự biết. Và những kỹ năng tôi không có thì tôi không thể tự có.

Điều tôi cần là những người biết những gì tôi không biết, và những người có thể làm những gì tôi không thể.

Tôi cần những cấp dưới tài năng như thế.

Đó là lý do tôi quyết định tìm kiếm nhân tài.

- Tôi đang muốn sử dụng Hoàng thoại phòng.

- Được, tôi sẽ nhanh chóng chuẩn bị...

Hoàng thoại phòng là nơi chứa thiết bị có thể gửi giọng nói của nhà vua ra khắp cả nước.

Một quả cầu hai mét, lơ lửng giữa căn phòng được gọi là [thấu Thị truyền thanh]. Quả cầu này là một công cụ ma thuật, gửi giọng nói của Nhà vua ra khắp đất nước nhờ các tinh linh, Undine,... Tại mỗi thị trấn đều được thiết lập một trạm thu. Thậm chí các trạm còn có thể hiển thị hình ảnh của nhà vua.

Lisa không phản đối việc sử dụng nó, nhưng cô nghiêng đầu nghi ngờ.

- Nhưng hình như đây là lần đầu tiên có nhà vua tuyển nhân tài bằng cách sử dụng Hoàng thoại phòng.

- Vậy bình thường các đời vua trước làm thế nào?

- Chọn những người được các quan chức giới thiệu, hoặc chọn những người đã vượt qua bài thi tuyển.

- Hình như cách đầu tiên có chút thiên vị? Tình trạng học vấn của những người dân như thế nào?

- Trong 10 người thì có khoảng 5 người có thể đọc, 3 người có thể viết.

- Tệ đến thế sao? Trong 10 người thì chỉ có 3 người có thể dự thi.

- Tuy nhiên, đó là mức trung bình của toàn thế giới...

Vậy đây là những gì xảy ra khi không có chương trình giáo dục bắt buộc.

Tôi nghĩ mình nên giải quyết vấn đề này càng nhanh càng tốt...

- Bất cứ ai cũng có thể đọc và viết nếu họ được học tập. Cô nghĩ rằng tôi sẽ tìm kiếm quan chức bằng cách làm bài kiểm tra? Thế thì có khác gì kiểm tra

xem họ có tiền để học hay không. Bảy mươi phần trăm dân số mù chữ! Vậy bao nhiêu viên kim cương thô đã bị đất nước này bỏ sót?

- .....Tôi không biết phải trả lời thế nào.

Lisa nói trong khi tỏ ra xấu hổ. Tuy nhiên, nếu chỉ nói với cô ấy thì vẫn chưa đủ để giải quyết vấn đề.

Đất nước này chắc chắn cần một sự thay đổi.

- Mà nếu vậy, cậu sẽ lựa chọn theo tiêu chí nào?

- Tôi đã nghĩ những lời cần nói. Thực tế, tôi sẽ mượn lời của một người anh hùng mà tôi tôn trọng

- Anh hùng?

- Chính xác hơn, là gian hùng của thời Tam quốc.

«TL: Tào Tháo »

- -----

[Ai có tài năng, tôi sẽ trọng dụng người đó!]

Tại thủ đô, các thành phố, các thị trấn, các ngôi làng, nhờ vào ma thuật của các tinh linh, giọng của Mozart đồng thời vang lên.

Ngoài ra, tại thủ đô, hoặc các thành phố và thị trấn lớn, hình ảnh của Mozart còn được hiển thị. Điều này là nhờ ma thuật của Undine đã được chứa trong [Thấu thị truyền thanh]. Một làn sương mù hiện ra tại các trạm thu trong các thành phố và những hình ảnh trong [Hoàng thất phòng] được hiển thị nhờ sự khúc xạ. Xét theo thể giới hiện đại, dữ liệu hình ảnh được ghi lại và được chiếu trực tiếp tới một màn hình khổng lồ trên trời, hoặc một cái gì đó tương tự.

Hình ảnh khá mờ nhưng những người dân đã khuấy động khi lần đầu nhìn thấy nhà vua mới.

Hình ảnh của Mozart là một thiếu niên trẻ ít nổi bật, người có thể tìm thấy ở bất cứ đâu. Mặc dù đó một phần là do Mozart, người không quan tâm đến lễ phục, nói rằng điều đó phiền phức và chỉ đội một chiếc vương miện.

Thấy vậy, người dân cảm thấy ngờ ngạc. Chỉ khi họ nhìn thấy Lisa đứng cạnh cậu thì họ mới bình tĩnh trở lại.

Họ đã nghe nhà vua trước đã nhường ngôi cho cậu chứ không phải bị cậu chiếm đoạt, nhưng họ vẫn không thoải mái khi nhìn trang phục của cậu. Xem ra người dân đã quen thuộc với trang phục lịch lãm như của Lisa. (đây là main yêu cầu Lisa như thế)

Trong khi đó, Mozart tiếp tục bài phát biểu của mình.

[Hỡi người dân, để quốc này đang đứng trên bờ vực của một cuộc khủng hoảng rất nghiêm trọng! Vấn đề về lương thực, cuộc suy thoái kinh tế sắp nổ ra, dòng người tị nạn bởi các đất nước bị Quý Vương xâm chiếm,.... là các vấn đề nghiêm trọng của đất nước này! Và đó không phải là tất cả! Quốc gia lớn nhất trên lục địa, Chén Thánh đang thể hiện ảnh hưởng của mình. Họ bắt các nước khác nộp tiền hỗ trợ, tạo áp lực lên nền kinh tế của các nước ấy. Không chỉ có đế chế, các quốc gia hùng mạnh khác cũng đang tăng cường sức mạnh quân đội. Và một quốc gia yếu ớt chỉ có thể làm con mồi cho họ.]

- Nhà vua trước nhận thấy mình chưa đủ khả năng để chống lại tất cả các mối đe dọa, nên đã giao phó công việc điều hành đất nước cho tôi. Có thể nhận ra những gì mình không thể làm và giao phó cho người có thể, chẳng lẽ ông là người không có năng lực? Không, nhà vua tiên nhiệm xứng đáng được ca ngợi là một nhà vua khôn ngoan trong thời bình. (xạo lol)

Trong giây lát, Lisa cho cậu một cái nhìn lạnh như băng và nói thầm “Cậu nói như vậy...Lẽ nào ý cậu là ...?”. Nhưng cô không phải là người duy nhất nhận ra điều đó.

- Nhưng đây là một thời điểm đầy biến động. Thế nên đây không phải lúc để một vị vua thánh thiện cai trị, mà lúc này đất nước cần một người mạnh mẽ! Không một nhà vua nào là hoàn hảo, nhưng một người sẽ không bỏ cuộc, một người luôn đứng chắn phía trước cho tất cả mọi người. Sự an toàn của gia đình và tài sản các bạn đang phụ thuộc vào thành quả của người đó! Đó là lý do nhà vua trước đã giao đất nước này cho tôi! Vào thời điểm này, tôi tin rằng mình có sự bền bỉ vượt xa các nhà vua trước!

- Ngay bây giờ, tôi đang tiến hành rất nhiều cải cách! Nhưng tôi đang thiếu những người có đủ tài năng để trợ giúp! Vì vậy, ngay bây giờ, tôi muốn tuyển dụng các tài năng của đất nước!

- Tôi sẽ nói lại một lần nữa! Hỡi người dân, bất kỳ ai có tài năng, tôi sẽ trọng dụng người đó! Giai đoạn hỗn loạn này cần những người không chỉ tốt hơn người khác, mà còn là người có thể vượt lên tất cả. Tôi sẽ không trả lời tài năng là gì. Và tôi cũng không nói tài năng là phải như thế này thế kia. Nếu các bạn tự hào rằng: “Về điều này, tôi sẽ không thua bất cứ ai.”, thì hãy đứng trước mặt tôi!

- Trình độ học vấn, tuổi, địa vị xã hội, nguồn gốc, giới tính, ngay cả chủng tộc của các bạn là gì cũng không phải là vấn đề! Dù các bạn có thể chỉ biết đọc hay viết, hoặc thậm chí là một nhà toán học, cũng không là vấn đề. Cho dù các bạn giàu hay nghèo. Mạnh hay ốm yếu. Khuôn mặt hay vóc dáng xấu xí. Thậm chí là một vết sẹo trên con mắt của mình. Không có vấn đề nào cả! Chỉ cần các bạn tự tin: Về điều này tôi có thể vượt xa những người

khác, về điều này tôi sẽ không thua bất kỳ ai. Nếu các bạn nghĩ như vậy thì hãy đứng trước mặt tôi! Tôi không chỉ giúp các bạn hữu ích với đất nước, mà tôi còn rất biết ơn và chào đón các bạn vào chính quyền của mình!

Bài phát biểu nhiệt thành của vị vua mới khiến nhân dân như được soi sáng.

Trong khi lắng nghe bài phát biểu, mọi người đều suy nghĩ về việc liệu họ có tài năng vượt qua những người khác. Tuy nhiên, cùng lúc đó, họ nghĩ rằng cho dù họ có thể tìm ra điều họ giỏi hơn người khác, nếu điều đó không hữu ích thì họ sẽ không được trọng dụng. Cái cảm giác như thể buông xuôi đó khiến sự phấn khích của bài phát biểu lúc này giảm đi đôi chút.

Nhà vua nói rằng cậu cần những người có thể giải quyết các vấn đề của vương quốc.

Nhưng họ không nghĩ rằng tài năng của mình có thể giúp ích cho đất nước.

- Tôi chắc chắn có một số người đang do dự về việc tài năng của mình có thể được sử dụng hay không.

Như hiểu được sự do dự của nhân dân, Mozart lên tiếng.

Nhưng đó không phải là điều mà các bạn quyết định! Việc nhận định tài năng của các bạn có hữu ích cho đất nước này hay không là việc của tôi, Mozart Elveniden! Ngay cả khi tài năng của các bạn bị người khác xem là vô giá trị, cũng không quan trọng! Tôi sẽ phán xét điều đó! Vì vậy, đừng ngần ngại! Hãy đến trước mặt tôi và cho tôi thấy những gì các bạn có!

Sau đó, như thể để bình tĩnh lại, Mozart hít một hơi thật sâu.

- Nếu các bạn vẫn còn do dự, tôi sẽ thực hiện việc này. Nếu các bạn đã chứng minh tài năng của các bạn là tốt nhất, dù đó là gì, tôi sẽ trao một “Điểm vô song” với danh nghĩa của vua Elfrieden và các bạn sẽ nhận một số tiền... Mọi người đã cảm thấy hào hứng chưa?

Mozart nói trong khi thể hiện sự phấn khích của cậu.

Khoảnh khắc đó, sự phấn khích dâng lên trong lòng người dân cả nước.

Đó là thời điểm trái tim của những người dân bùng nổ

Tại lâu đài cũng vậy.

- Oooh... Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét từ thị trấn gần đây. Cậu hơi nhiệt tình quá rồi đấy.

Giọng nói của Mozart đang bùng nổ, và Lisa gọi cậu một cách khó khăn nhưng không ai để ý.

- Cậu đúng là có khả năng thuyết phục cao đấy

Lần này là từ các tinh linh

- Ngoài ra, các bạn còn có thể giới thiệu người khác. Nếu các bạn giới thiệu một người đạt yêu cầu, các bạn sẽ nhận được 3/10 phần thưởng của người đó. Hãy kéo những người muốn sống an dân trong thời điểm đất nước khủng hoảng ra. Ngoài ra, với những tài năng như “kiếm thuật” hay “ca hát”, tôi sẽ giúp các bạn cạnh tranh với những người khác trước khi chọn một đại diện cho điều đó. Được rồi... tôi đã nói xong những gì tôi muốn nói.

- Cuối cùng, với những người có tài năng, tôi sẽ chờ ở Ryart để bắt tay với các bạn.

Sau đó, cuộc truyền thanh đầu tiên của Mozart đã kết thúc.

- -----

- Câu cuối cùng nghĩa là gì vậy?

Sau khi cuộc truyền thanh kết thúc, Liecia hỏi trong khi lườm tôi. Tôi mỉm cười và nói, “Hoi cao hứng quá ấy mà.”

Vậy bây giờ, người dân sẽ phản ứng như thế nào? Nếu là tôi, tôi sẽ đến.

- Sẽ rất tuyệt vời nếu có nhiều người đến.

- .....Đúng vậy.

Tôi đã cố gắng làm mọi thứ với đất nước này. Mặc dù, tôi muốn làm thêm nhưng một mình tôi thì chẳng thể làm được gì. Làm một mình sẽ không bao giờ bằng phối hợp. " Trăm đánh một không chột cũng què mà "

edit Không biết có nên thêm harem vào ko nhĩ. Ai muốn thêm vào thì cmt nha

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Khi Những Nhân Tài Đất Nước Cần Có Hiện Diện

Trong lịch sử, có những bối cảnh thường được dựng thành các vở kịch vào thời đại sau. Các yêu cầu đối với bối cảnh đó là.

Một, bối cảnh đó phải là một bước ngoặt trong thời điểm đó.

Hai, bối cảnh đó phải phù hợp để dựng thành một vở kịch.

Xét theo thể giới hiện đại, chúng ta cũng có một số bối cảnh như thế.

Trong thời kỳ chiến tranh với Pháp tại Việt Nam, đó là cảnh đổi từ "đánh nhanh thắng nhanh" thành "đánh chắc thắng chắc" của đại tướng Võ Nguyên Giáp.

Trong thời Tam Quốc, đó là cảnh của Lưu Bị tam cố khảo lư, ba lần đến tận lều mời Gia Cát Lượng.

Trong thời nội chiến tại Roma, đó là cảnh Caesar nói [Alea Jacta Est] (con xúc xắc đã lăn), khi ông vượt qua sông Rubicone.

Nếu có ai đó hỏi liệu vào lúc này, thời điểm Mozart đang quang, có cảnh nào sẽ được chuyển thành kịch, thì chắc chắn nó sẽ là cảnh Mozart tuyển chọn nhân tài. Trong số năm nhân tài đang đứng trước Mozart, chỉ có một người khiến cậu phải miễn cưỡng lựa chọn.

Từ quan điểm của Mozart, đây chỉ là một trong những điều cậu cần làm để cải cách đất nước. Nhưng từ quan điểm của một trong năm người đó, nó giống như câu chuyện cô bé Lọ Lem đã thay đổi cuộc đời của mình. Và từ quan điểm của một trong bốn người còn lại, "người có cách nhìn khác biệt so với những người khác", đó là [một bước ngoặt của lịch sử].

Vâng. Cảnh này có 'ba' diễn viên chính.

(Góc nhìn Mozart)

Tôi đã lo lắng vì không biết bao nhiêu người sẽ đến, nhưng mọi việc đã thành công ngoài mong đợi.

Tôi mừng vì tôi đã không giới hạn về loại tài năng và cũng đưa ra những phần thưởng bằng tiền mặt, khiến rất nhiều người đến tham gia, đến mức hiện tại thủ đô phải áp dụng hạn chế nhập cảnh. Vì một lý do nào đó, các quan chức dân sự và thủ tướng Arkus đã có vẻ mặt bơ phờ từ sáng sớm.

Tôi đã khá ngạc nhiên khi nghĩ rằng đất nước này có nhiều nhân tài đến tham dự, nhưng mọi việc có vẻ không phải như vậy. Do lời kêu gọi của tôi, các du khách, những người muốn thấy trực tiếp nhà vua, ồ ạt kéo đến. Ngoài ra các thương nhân còn cho rằng đây là một cơ hội tốt, và bắt đầu lập nên các quầy hàng ven đường. Lâu đài trở nên giống như một lễ hội. Tuy tình hình đang giúp kích thích cho nền kinh tế, nhưng những phiền toái mà các quan chức dân sự phải giải quyết đã tăng lên.

Bỏ qua việc đó, vấn đề chính, việc tuyển nhân tài, có vẻ đã thành công.

Ngoài một số tài năng nhìn qua có vẻ vô ích được đánh giá riêng, đa số mọi người thể hiện tài năng của mình qua các tiêu chí đánh giá. Có 5 quan chức được cử làm giám khảo sẽ đánh giá tài năng của một người có phải là độc nhất hay không. Và nếu tài năng của họ được công nhận, họ sẽ nhận được một khoảng tiền mặt dù tài năng đó là gì. Liecia và tôi sẽ theo dõi toàn bộ sự kiện từ một căn phòng bí mật và chọn ra những người chúng tôi quan tâm.

Một số người tự đặt cho mình danh hiệu vô địch, nhưng có vẻ số lượng 'bản sao' (ý là cũng tự cho là vô địch) khá là cao. Các tài năng như [Dũng mãnh], [Nổi tiếng], và [Xinh đẹp] sẽ gây các cuộc tranh cãi dữ dội, nên tôi đã tổ chức các cuộc thi tại một địa điểm khác để chọn ra người giỏi nhất. Tên của các cuộc thi lần lượt là [Giải đấu người mạnh nhất đế quốc Arrow], [Kingdom of Talents], và [Hoa hậu đế quốc Arrow]. Chúng đã thu hút rất nhiều khán giả.

Vì một lý do nào đó, tôi nhận được đơn từ thương hội yêu cầu tiếp tục tổ chức các cuộc thi tại thủ đô Ryart mỗi năm một lần để thu hút khách du lịch. Ngoài ra, gần đây nổi lên một tin đồn rằng [Hoa hậu đế quốc Arrow] thực ra là một cuộc thi tuyển chọn thê thiếp cho nhà vua. Thế nên nhiều quý tộc, những người muốn có mối quan hệ với nhà vua, đã đưa các cô gái trẻ trong họ hàng của mình tham dự cuộc thi, nhưng do không quan tâm nên tôi mặc kệ nó. Dù Lisa có vẻ như đã nghe tin đồn từ đâu đó, và ném cho tôi một cái nhìn....Mà chắc cũng chả sao đâu nhì, tôi đã nói rồi, tôi chỉ làm vua tới khi đất nước này bình ổn lại thôi. Tôi sợ phiền phức lắm. Với lại lúc đầu, cũng là tôi ép buộc cô ấy mà, mất ngôi vương trong vài năm thôi mà,Lisa ơi. Xin lỗi cô nhé.

Cuộc tuyển chọn mà tôi dự kiến sẽ tổ chức trong ba ngày đã được tăng thêm một ngày, do vào ngày thứ tư, những tài năng khiến tôi buộc miệng 'chính

là nó' xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi đang ngồi trên ngai vàng, và Lisa đang đứng bên cạnh tôi. Dù cô ấy là hôn thê của tôi (trên danh nghĩa). Nhân tiện do kí hiệu trên cánh tay sau khi Anubis kí kết với tôi nên tôi đã được làm vua. Đang đứng thấp hơn Lisa một bậc, phía bên phải tôi là thủ tướng Arkus, và phía bên trái là đội trưởng hội hiệp sĩ Hoàng gia Ludwin. Với như vậy, cảnh này được phát trực tiếp khắp đất nước nhờ [Thấu thị truyền thanh] được đưa ra từ [Hoàng thoại phòng].

Sau đó, trước mặt chúng tôi, có năm người trẻ tuổi đang đứng thành hàng.

Đầu tiên là một cô gái người Elf mặc giáp phục, với làn da ngăm và hơi cơ bắp, cùng một mái tóc bạc trắng.

Tiếp theo là một thanh niên trẻ toàn thân đều mặc đồ đen, với vẻ mặt khá vô tư. Khuôn mặt, nói sao nhỉ, thư sinh chẳng.

Một người khác là một cô gái tóc xanh biển, xinh đẹp theo một cách khác so với Lisa, toả ra một bầu không khí nhẹ nhàng.

Thứ tư là một cô gái khoảng mười tuổi, mặc trang phục giản dị, với một đôi tai cáo trên đầu.

Và cuối cùng một là một người đàn ông đầy đặn liên tục đỏ mồm trên khuôn mặt.

- Thừa đức vua. Nhiều nhân tài của đất nước đã tham dự theo triệu tập của người và được ghi nhận trong tài liệu lưu trữ của Hoàng gia. Còn đây là những người đã thể hiện những tài năng xuất sắc.

Arkus công bố, và sau đó...

Người đàn ông đầy đặn gặp người một cách mạnh mẽ.

Cô gái tóc xanh cúi chào, mỗi cử chỉ của cô đều toát nên sự nhẹ nhàng.

Cô bé tai cáo bắt chước họ và cúi chào một cách vụng về.

Thanh niên trẻ mặc đồ đen cúi chào với vẻ mặt mỉm cười.

Tuy nhiên, cô gái Elf vẫn đứng yên. Thấy vậy, những người xung quanh bỗng giật mình.

- Cô đang diện kiến nhà vua. Hãy mau cúi chào.

Ludwin cảnh cáo cô bằng giọng nói có chút giận dữ. Nhưng cô gái Elf không quan tâm. Ngược lại, cô còn nhìn thẳng vào mắt tôi và tuyên bố.

- Xin lỗi vì đây là phong tục của bộ lạc chúng thần. Các chiến binh của bộ lạc chúng thần không cúi đầu trước bất kì ai, kể cả chủ nhân của mình. Ngoài ra, đây còn là dấu hiệu cho đức hạnh của người phụ nữ khi chỉ cúi đầu trước chồng của họ.

- Nhưng...

- Không sao đâu.

Tôi đưa tay cản Ludwin, người có vẻ sẽ kéo dài cuộc tranh luận không cần thiết. Tôi đề ra cuộc thi mà nên điều này cũng sẽ phải có thôi. Có tài năng thì cũng nên kiêu ngạo chút chứ.

- Chúng ta đang cần sự hợp tác của họ cho vương quốc. Không cần chấp nhất trong vấn đề này.

- ... Như người muốn.

Ludwin lui lại.... Anh ấy đã hiểu. Rất tốt.

Tôi làm thế để không bị người khác coi thường và còn thể hiện lòng khoan dung của nhà vua. Anh ta quả là một diễn viên tuyệt vời. Có lẽ tôi cũng nên hành động như kế hoạch và đóng vai một vị vua khoan dung. Nghĩ vậy, tôi đứng lên và đối mặt với họ.

- Mọi người, xin hãy ngẩng đầu lên. Tôi đang đứng đây với tư cách là người yêu cầu sự giúp đỡ của các bạn. Xin hãy bỏ qua nghi thức và cứ thoải mái.

Bốn người họ từ từ đứng dậy. Tôi liếc qua phía Arkus, hỏi ông ấy tiếp tục.

Markus gạt đầu, mở ra một cuộn giấy và bắt đầu đọc.

- Sau đó, tôi sẽ tiếp tục buổi lễ công bố những nhân tài của đất nước và ban thưởng cho họ! Dark Elf của [Rừng Thiêng], Alisa Kaylah, xin hãy bước lên phía trước!

- Vâng.

Lần này cô gái Elf ngoan ngoãn làm theo lời Markus. Vâng, có lẽ sẽ không tồn tại những luật như “không bước về phía trước khi được gọi tên”. Do cô

ấy thuộc tộc Elf, tôi không biết chính xác cô bao nhiêu tuổi nếu chỉ nhìn vẻ bên ngoài, nhưng có lẽ cô dưới 20 tuổi. Cô có một làn da nâu và một mái tóc bạc óng, và tuy cô khá thanh mảnh nhưng trông cô rất khoẻ mạnh. Tuy cô có gương mặt trông khá căng thẳng nhưng cô cũng có thể xếp vào hàng “nữ nhân”.

[Dark Elf]. Thuộc lớp các dân tộc thiểu số tại đế quốc Arrow, sở hữu năng lực chiến đấu rất mạnh. Họ cư ngụ tại Rừng Thiêng thay vì thị trấn và họ được phép tự trị với tư cách là người bảo vệ khu rừng. Một bộ tộc độc nhất và có những bản sắc đặc trưng...

Trong khi cô tỏ ra điềm tĩnh, tôi seach và những ghi nhớ tìm kiếm các mục về Dark Elf trong [Bách khoa toàn thư cho trẻ em Arrow]. Vì dành cho thiếu nhi nên nó có nội dung khá ngắn gọn, giúp tôi nhanh chóng có được thông tin cần thiết. Tuy làm thế này hơi tốn thời gian nhưng khá thuận tiện vì giống như tôi có một công cụ tìm kiếm trong đầu vậy. Mà sự thật là vậy mà.

Nhân tiện, [Dark Elf] trong vương quốc này không phải là loài Elf sa ngã và bị các vị thần chối bỏ như trong tưởng tượng. Mà đơn giản là loài Elf có da trắng và tóc vàng được gọi là [Light Elf], còn loài Elf da nâu và tóc bạc được gọi là [Dark Elf].

- Cô ấy đã trình diễn tài năng xuất sắc trong chiến đấu và với tư cách nhà vô địch của [Giải đấu người mạnh nhất đế quốc Arrow], cô có thể được xem là người mạnh nhất vương quốc. Cô ấy sẽ được phong danh hiệu đó!

Trời đất~, Alisa là nhà vô địch của cuộc thi đó sao? Chắc cô phải rất mạnh. Nhưng tôi tò mò về một việc.

- Tôi đang được tìm kiếm tài năng cho đế quốc, nhưng liệu cô có thể giúp đỡ đất nước khi cần thiết? Tôi được biết Dark Elf chỉ thuộc về bộ lạc của họ.

- Đây không phải thời đại mà chúng thần có thể sống chỉ bằng cách cố thủ trong khu rừng. Nếu không có đế quốc, khu rừng sẽ gặp nguy hiểm. Có một số Dark Elf nghĩ rằng chúng thần nên thay đổi cách nhìn nhận vấn đề. Và thần là một trong số đó.

Alisa tuyên bố rõ ràng như vậy.

- Ừm... Đây là một quan điểm khá tiến bộ so với một tộc bảo thủ.

Cực tốt luôn ấy chứ, thêm một bộ tộc thì sẽ thêm nhiều nhân tài nữa chứ. Ví dụ nếu không có những Dark Elf như vậy, Alisa đã không xuất hiện ở đây. Tôi đã mất đi "người mạnh nhất đế quốc Arrow" này.

- Chắc chắn chúng thần sẽ bị xem là những kẻ dị giáo nếu vẫn tiếp tục hành động như hiện tại... Nhưng, thưa đức vua.

- Việc gì?

- Thần sẽ không cần đến giải thưởng. Vì thế xin hãy cho thần được nói thẳng.

Cả phòng bỗng xôn xao bởi lời thỉnh cầu của Alisa.

Nếu tôi nhớ đúng, đây là tội khi quân khi ở các quốc gia châu Âu thời trung cổ. Có lẽ nơi này cũng vậy. Lisa và Ludwin đã nắm lấy kiếm của mình nhưng tôi gợi ý ngăn họ lại.

(Edit: Mày đánh chồng bà đi bà cho mày xem v)

- Cho phép. Cô nói đi.

- Mozart!? Việc này...

- Cô ấy trông rất quả quyết. Tôi nên lắng nghe cô ấy với tư cách là nhà vua, phải không?

- Tạ ơn người. Vậy giờ thần sẽ nói.

Rồi Alisa ưỡn ngực ra đầy duyên dáng.

- Gần đây, con người đã nhiều lần xâm phạm Rừng Thiêng! Họ lấy đi những phước lành của khu rừng như nấm, các loại thảo dược và săn bắt các loài thú rừng. Chúng thần biết rằng đang có vấn đề về lương thực, nhưng nếu họ lấy đi tất cả thì chúng thần sẽ chết đói mất! Và những kẻ xâm nhập đó sẽ chẳng có món quà nào ngoài lưỡi kiếm của chúng thần. Chúng thần đã đụng độ họ tại một vài nơi trong khu rừng rồi. Thưa đức vua, bằng cách nào đó xin người hãy kiểm soát những kẻ xâm nhập.

- Tôi hiểu...

Nói cách khác, cô ấy đang thỉnh cầu tôi ngăn cấm những kẻ muốn xâm nhập vào khu rừng của họ. Khi đó, con người sẽ làm mọi cách để kiếm ăn, dù phải tiến vào khu vực cấm. Nếu họ ở gần một khu rừng màu mỡ, chắc chắn họ sẽ tiến vào, dù đối mặt với những cuộc tấn công của tộc Dark Elf. Chết tiệt, Phải giải quyết vấn đề lương thực này càng sớm càng tốt

- Được rồi. Do hiện tại đã có luật ngăn người dân tiến vào Rừng Thiêng nên tôi có ban lệnh cấm cũng không có tác dụng gì, nhưng tôi sẽ lập tức cung cấp lương thực hỗ trợ cho những ngôi làng xung quanh rừng. Nếu vẫn còn có kẻ xâm nhập, chúng sẽ được xem là những tên săn trộm và chúng ta sẽ xử lý chúng.

- Xin cảm ơn người.

Nghe tôi nói vậy, Alisa đặt tay lên ngực và nhắm mắt lại, như thay cho việc cúi đầu. Dù tôi cũng không chắc đó là biểu hiện cho sự biết ơn hay cô ấy đang thấy an tâm khi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

- Nhưng Aisha này, dù có lệnh cấm săn trộm, nhưng tại sao cô không trao đổi sản vật với những người bên ngoài khu rừng? Tôi chắc chắn rằng bên ngoài có những sản phẩm mà các cô chú ý, phải không?

- Đúng là như vậy, nhưng ... phía chúng thần chẳng có gì để trao đổi cả.

- Còn gỗ thì sao? Các cô cũng phải dọn rừng định kỳ, phải không?

Vì họ sống trong rừng nên lúc nào họ cũng thừa gỗ mà phải không? Còn ở bên ngoài, người dân có nhu cầu rất cao về gỗ, nên chẳng phải họ nên thực hiện việc trao đổi sao?... tôi nghĩ như vậy. Nhưng mà...

- Định kỳ... gì cơ?

Alisa hỏi lại tôi với một cái nhìn thắc mắc, khiến tôi á khẩu trong một lát. Ờ? Thật sao? Lễ nào thế giới này không có dọn rừng định kỳ à?

- Đốn hạ một lượng cây vừa phải để duy trì khu rừng, nhưng ...

Tôi vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lisa, Arkus và Ludwin, nhưng mọi người đều mắt chữ o mồm chữ a như Alisa. Có vẻ đây là lần đầu họ nghe nói về điều này. Alisa cũng đang lắc đầu tương tự.

- Bảo vệ khu rừng... bằng cách đốn hạ cây sao?

- Không phải rõ ràng là vậy sao? Nếu để cây tự phát triển, chúng sẽ phát triển hết mức có thể và vuron tán cây ra xa. Những tán lá sẽ chặn ánh sáng từ mặt trời, khiến các cây non sẽ không thể phát triển. Ngoài ra, khi các cây phát triển gần nhau, chúng sẽ cản trở sự phát triển của nhau và cuối cùng, khu rừng sẽ trở nên yếu ớt với chỉ vài cây cổ thụ. Một khu rừng như vậy sẽ dễ dàng bị phá hủy bởi một trận tuyết hoặc gió mạnh. Không chỉ thế, do ánh mặt trời đã bị chặn lại, những cây non sẽ khô héo dần và mặt đất sẽ mất khả năng giữ nước, khiến sụt lún đất dễ xảy ra. Đó là kiến thức thông thường mà, đúng không?

Tôi nhìn quanh và chỉ thấy mọi người lắc đầu nguây nguẩy. Tôi có hỏi các tinh linh nhưng họ có vẻ cũng bất ngờ. Trời đất, mọi người không biết thật sao?

Bỗng, Aisha quỳ xuống ngay lập tức. Cô cúi đầu sâu đến mức chạm vào thảm. Chẳng phải vừa nãy cô có nói là...

- Đức vua của thần!

- C...chuyện gì?

- Xin hãy tha thứ cho sự xúc phạm trước đó của thần!

- Không sao, thật sự lúc đầu tôi không quan tâm lắm, nhưng... khoan đã, có ổn không nếu cô cúi đầu như vậy?

- Thần không quan tâm! Từ giờ phút này, thần sẽ xem người như là chủ nhân của mình. Thần sẽ luôn trung thành với người cho tới giây phút cuối cùng của cuộc đời!

Khoan đã, cô ấy nói gì cơ....(Edit:bác nào không thích có thể nói lại với em, em có thể bỏ khúc này nha)

- Xin hãy sử dụng cuộc sống của thần bằng bất kỳ cách nào. Thần sẽ dâng hiến cơ thể, trái tim, và trình tiết của thần cho người. Nếu người muốn thần chiến đấu, thần sẽ chiến đấu. Nếu người muốn thần yêu, thần sẽ yêu người. Nếu người muốn thần thành tình nhân của người, thần sẽ làm tình nhân của người. Nếu người muốn thần thành nô lệ của người, thần sẽ làm nô lệ của người. Nếu người muốn thần chết, thần sẽ chết.

_ Khoan, chuyện dâng hiến đó là sao thế!? Việc gì vừa mới xảy ra vậy!?

- Nhưng trước khi người muốn thần chết, xin người hãy lắng nghe mong muốn cuối cùng của thần!

- Này, cô có nghe tôi không!? Cô đang lừa tôi à!?

- Bằng cách nào đó, xin hãy cùng thần đến Rừng Thiêng càng sớm càng tốt!

Sau đó, một lần nữa cô lại đập đầu lên sàn nhà. Lisa và tôi cảm thấy mà rợn gáy. Dark Elf nào cũng vậy à. Hờ tý mà cứ thế này thì tôi chết mất.

..... Tôi vừa nhận ra một mối đe dọa nguy hiểm.

- Được rồi, tôi sẽ nghe những gì cô nói. Tóm lại, cô muốn đưa tôi đến Rừng Thiêng, phải không?

- Đúng vậy! Ngoài ra, xin hãy dạy chúng thần cách ‘dọn rừng định kỳ’! Gần đây, Rừng Thiêng đã phải đối mặt với những vấn đề đức vua vừa mới nói. Nhiều cây bị khô héo, cây non không phát triển và bị mục rỗng, đất bị xói mòn khi có gió hoặc mưa to. Cuối cùng thần đã hiểu lý do sau khi nghe người nói.

- Không phải Rừng Thiêng có hàng nghìn năm lịch sử? Từ đó đến giờ các cô không chú ý đến nó sao?

Lisa và Ludwin trả lời câu hỏi của tôi một cách ngập ngừng.

- Lúc ban đầu, do những loài cây trong Rừng Thiêng có tuổi thọ rất cao, nên chẳng ai nhận ra việc đó, mãi đến tận bây giờ thì chúng mới bắt đầu khô héo.

Không biết chọn lên làm vua có phải là một quyết định đúng đắn không nữa hà trời. Tôi bắt đầu cảm thấy phức tạp rồi.

- Và đó cũng không phải chuyện của mình nó. Những ngọn núi trong Arrow cũng chưa từng được dọn rừng định kỳ hay bất cứ gì như vậy cả. Nên có thể chúng cũng đang rơi vào tình cảnh tương tự.

- Nhưng nếu chúng ta không phụ thuộc quá nhiều vào rừng thì cũng sẽ ổn thôi. Khi những cây cổ thụ chết đi, những cây non sẽ mọc lên. Và dù cho khu rừng có bị san bằng do thiên tai đi nữa, chúng cũng sẽ tự phục hồi trong khoảng 10 năm. Đó vốn là vòng tuần hoàn của thiên nhiên rồi.

- Nhưng đó sẽ là đại họa cho tộc Dark Elf đang sống trong Rừng Thiêng, đúng không?

Đúng vậy. Họ đang sống trong rừng nên một khi khu rừng biến mất, lập tức họ sẽ trở thành người tị nạn. Người tị nạn từ quốc gia khác đã đủ khổ rồi thêm cả một tộc nữa thì khổ lắm.

Do họ tự gọi mình là người bảo vệ rừng nên họ phải quản lý nó tốt hơn chứ. Có vẻ họ đã lơ là rồi.

.... Nhận thêm người tị nạn là một vấn đề lớn. Tôi đoán tôi cần nhanh chóng giải quyết việc này.

- Được rồi. Tôi sẽ sớm ghé thăm Rừng Thiêng.

- Vâng. Đội ơn đức vua!

- Tuy nhiên, vào thời điểm đó tôi muốn cô cho phép một số người dân tiến vào rừng. Việc bảo vệ rừng là vấn đề của đất nước, nên tôi sẽ tận dụng cơ hội này và hướng dẫn mọi người về [Lâm nghiệp].

(Edit: Đa tài, quá đa tài)

- Như người muốn.

Alisa cúi đầu sâu một lần nữa và bước trở lại chỗ bốn người kia.

- Ludwin

- Có thần.

- Tôi muốn anh bố trí vị trí cho Aisha. Tôi biết cô ấy rất mạnh, nhưng tôi vẫn chưa biết liệu cô có thể lãnh đạo một đội quân hay không. Nếu có, cô ấy sẽ trở thành lãnh đạo của một đội, nếu không cô sẽ trở thành cận vệ của tôi và một thành viên trong đội nếu tôi cần phải hành động.

- Vâng, thưa bệ hạ.

Sau khi kiểm tra khả năng lãnh đạo của Aisha, Ludwin đánh giá rằng: “Cô ấy có những phẩm chất của một chỉ huy. Tuy nhiên, năng lực chiến đấu của cô lại quá xuất chúng. Và sẽ thật lãng phí nếu cho cô thành một chỉ huy.” Thấy chưa, tuyển nhân tài là một điều cần thiết.

Cô ấy có thể được sử dụng như là một chỉ huy, nhưng có vẻ sẽ hữu ích hơn nếu cô có thể chiến đấu như một chiến binh. Cô có thể một cân một ngàn, giống Lữ Bố. Dù sao, cô sẽ là cận vệ của tôi trong thời bình, và nhận danh hiệu Thống Đốc Vừa, với sự cho phép đặc biệt để vào phòng ngủ của nhà vua làm vệ sĩ duy nhất của ông.

Dù chỉ mới kết thúc lượt của Alisa, nhưng do có khá nhiều vấn đề, tôi đã khá mệt mỏi. Tôi kết thúc bằng việc trao danh hiệu, dù tôi có ý định chỉ trao danh hiệu cho người người có vẻ có ích....

(Có lẽ mỗi người trong bốn người còn lại cũng có hoàn cảnh riêng của họ?)

Điều tôi đoán cũng chính xác một nửa.

- -----

- Kế tiếp. Brendan Giancarlo xin hãy bước lên...

- .... Vâng

Cậu thanh niên mặc trang phục màu đen bước về phía trước với vẻ buồn ngủ. Trang phục của anh trông giống như quần áo của các đạo sĩ đã được thiết kế lại, chính xác là nó giống trang phục của đạo sĩ nhuộm đen. Anh có mái tóc ngắn nhưng khá xù, trông có vẻ như anh không thường chăm chút cho lắm. Ngoài ra, làn da trắng và dáng người yếu ớt khiến anh giống như một thư sinh, loại người thường nhốt mình trong nhà. Trông anh có vẻ khá mệt mỏi, nhưng đôi mắt buồn ngủ của anh đang nhìn thẳng vào tôi. Vì một lý do nào đó, tôi cảm thấy như mình đang được anh đánh giá.

- Qua sự giới thiệu, Brendan đã cho thấy anh có một trí nhớ tuyệt vời! Anh có thể ghi nhớ từng điều luật của vương quốc này. Trí nhớ và kiến thức của anh được xem là giỏi nhất trên toàn đất nước!

Điều này giống như anh có thể ghi nhớ toàn bộ “Sáu nhóm luật”. Quả là một khả năng tuyệt vời.

‘Qua giới thiệu’, lẽ nào anh không tự nguyện tham gia mà do ai đó ép buộc?

... Khá thú vị đây. Có lẽ anh ta có nguyên do nên không muốn tham gia.

- .... Tài năng của anh thật tuyệt vời. Liệu tôi có thể cho anh một vị trí trong văn phòng tư pháp?

- Thần không cần, thưa bệ hạ. Chỉ cần phần thưởng là đủ rồi.

Brendan từ chối đề nghị của tôi.

- Thần đã bị người chú, người đang chăm sóc cho thần, bắt tham gia sự kiện này. Ông ấy nói rằng [Đừng chỉ cắm đầu vào mấy cuốn sách, nhóc đang phạm tuổi trẻ của mình. Hãy ra ngoài và khiến bản thân có ích cho đất nước]. Tuy có vẻ thần cũng không làm được gì to tát.

- Với ‘mấy cuốn sách’, ý anh là những cuốn luật?

- Không, thần không chỉ đọc sách loại đó. Thần đọc sách về pháp luật, văn học, kỹ thuật,... Thần luôn muốn biết về những kiến thức mà thần không biết.

- ...Thần hiểu. Thần nghĩ rằng thần thật sự hiểu chúng.

Gi cơ? Anh ta thực sự đã đọc nhiều đến vậy sao. Tôi cảm thấy như là mình đã lỡ mất điều gì đó.

- .... Trong trường hợp đó, tại sao anh không trở thành thủ thư của thư viện Hoàng gia? Với thư cách thủ thư, anh có thể tìm được những cuốn sách không có trên thị trường.

- Ồ, điều đó rất tuyệt. Nếu người đã nói vậy, xin hãy cho thần làm thủ thư của thư viện Hoàng gia.

Cuối cùng, Brendan cũng cho thấy một khuôn mặt hạnh phúc. Có lẽ anh ấy đã hài lòng.

Một trong các nguyên tắc của tôi: Luôn nắm lấy mọi cơ hội.

Thay vì để anh ta đi, sẽ tốt hơn khi tôi giữ anh ta bên mình.

- -----

- Tiếp theo, Price Ingrid, xin bước về phía trước.

- Vâng

Cô gái tóc xanh xinh đẹp bước về phía trước, đến chỗ của Price. Tuy cô trạc tuổi với Lisa, khoảng 17 đến 18 tuổi, bầu không khí xung quanh khiến cô có vẻ trưởng thành hơn. Cô cúi đầu một cách duyên dáng, khiến mái tóc dài xanh nhạt như phát phơ trong gió. Cô mặc bộ váy một mảnh khá dễ thương, tôn lên vẻ nữ tính của mình. Tôi sẽ bị mê hoặc nếu không nhờ Lisa nhìn với ánh mắt hình viên đạn.

(Edit: vờ lơ, Bà nữ hoàng mới 16 - 17 tuổi)

- Không có gì. Tôi không bị xao nhãng đâu, vì thế đừng nhìn tôi với ánh mắt như vậy.

- Vậy sao...

(Edit: Đánh ghen đây>>)

Lisa quay mặt đi với vẻ giận. Thấy vậy, Arkus tăng hăng và tiếp tục đọc.

- Thừa đức vua, người này đã cho thấy tài năng độc đáo của cô trong cả ca hát và sắc đẹp. Nhờ vẻ đẹp của mình, cô đã giành được danh hiệu [Hoa hậu đế quốc Arrow] và [Tài năng đế quốc] nhờ giọng hát của mình. Quả thật, cô có thể được xem là nữ ca sĩ giỏi nhất trong thời đại này.

Cả hai sao!? Ngạc nhiên thật.

- Ô ~.... Ông trời đã cho ta hai món quà

- Thần không xứng đáng của những lời như vậy.

Lời khen trộn lẫn với sự ngưỡng mộ của tôi đã được Price trả lời với một giọng nói nhẹ nhàng như chiếc chuông gió.

Thần nghe nói rằng tổ tiên của thần là Lorelei*. Và việc ca hát đã thấm nhuần trong dòng máu của thần.

- Lorelei. Loài quái vật biển chuyên quyến rũ và khiến các thủy thủ chết đuối bởi vẻ đẹp và giọng hát của họ.

Vẻ đẹp và mái tóc xanh của Price cũng khiến tôi liên tưởng đến loài Lorelei. Đùa đấy, tôi đã thấy Lorelei bao giờ đâu.

- Nếu vậy, chắc chắn cần phải nghe giọng hát của cô.

- Như người muốn.

- Được rồi. Do cảnh này đang được phát sóng trên toàn Arrow bằng Thấu thị truyền thanh, nên liệu cô có thể hát một bài hát khiến mọi người trở nên vui vẻ không?

- Một bài hát khiến mọi người vui vẻ... sao?

Trông Price có vẻ khá bối rối.

- Những bài hát của Lorelei lưu truyền trong gia đình thần cơ bản là những ca khúc buồn..

- À - miễn là ngoài các bài hát bị cấm thì cô có thể hát bất cứ bài nào.

- Không phải, cơ bản là thần không biết bất kỳ cái gì để khuếch đại nó. Mặc dù thần đã có sẵn rồi.

- Humm... À, vậy thì chúng ta sẽ làm thế này?

Tôi dùng ma pháp sáng tạo độc nhất của tôi để tạo ra một cây piano, mặc dù tôi không muốn đánh đàn nữa nhưng cô gái này khiến tôi ngứa nghề. Tôi muốn nghe giọng hát của cô ta.

- Đây là... đây là gì vậy ạ?

- Nó có thể phát ra âm nhạc. Tôi sẽ bắt đầu đây.

- !!!

Vào khoảnh khắc tôi bật công tắc, cơ thể Price cùng mọi người như nhảy dựng lên.

Lúc đầu cô khá bối rối, nhưng sau đó cô sớm quen với nó và cơ thể cô bắt đầu đung đưa theo nhịp điệu. Tôi xem lời hát do cô viết ra. Thú thật, thiếu đi âm nhạc khiến bài hát này nếu hát ra cũng vô vị vậy. Chả trách.

- Vâng. Giờ thần sẽ bắt đầu hát.

Khi tôi quay về chỗ ngồi của mình trên cây piano, cô đã hát dòng mở đầu của bài hát.

Khi nghe bài hát, suýt nữa tôi đã trượt chân. Vì sao ư? Bởi giọng cô gái này thật sự quá hay. Tối mức, dù chỉ nghe đoạn đầu mà da gà của tôi đã nổi hết cả lên.

Đúng như mong đợi từ một Lorelei. Một bài hát vui tươi cũng khá hấp dẫn. Mọi người đều lắng nghe Price hát một cách vui vẻ. Price, sau khi hoàn thành bài hát, cúi đầu trong làn pháo tay nồng nhiệt.

- Đó là một bài hát vui vẻ. Cảm ơn người rất nhiều.

- Không, người cảm ơn phải là tôi, bởi giọng hát tuyệt vời của cô.

- Nếu có thể, xin đức vua hãy dạy cho thần cách mà thứ kia có thể phát ra âm thanh đó.

- Không phải ai cũng có thể đánh được thế này đâu, Sự thật thì nó khó lắm đấy.... Đúng rồi, tôi muốn tăng số lượng của quả cầu truyền thanh mà chúng ta có. Và nếu không thể, tôi muốn biến [Hoàng thoại phòng] thành phòng thu âm, để có thể phát đi các bài hát của cô đến mọi người dân ở nước này, bất kể khi nào.

- Ôi. Điều đó giống như một giấc mơ, thưa đức vua.

- Tôi sẽ cho gọi cô khi chúng hoàn tất. Giải trí là điều cần thiết cho cuộc sống mà.

Nhưng sự thật thì. Những người biết thứ này là một thứ đồ rất hiếm. Theo như lời của đại hiền triết thì chính do ma thuật của vị thần cai quản đại lục này.

Price lui về vị trí cũ. Giờ đến lượt cô bé tai cáo.

(Góc nhìn Mozart)

- Vậy chúng ta hãy tiếp tục, bán nhân tộc Ân Lang (Mystic Wolf) hãy bước lên.

- C... có.

Với giọng nói run run, cô bé tai thú khoảng 10 tuổi bước lên với hai chân cùng một lúc. Bán nhân tộc Ân Lang... vậy ra đó là tai sói chứ không phải tai cáo. Làn da rám nắng cùng đôi mắt to tròn của cô bé trông thật dễ thương. Cái đuôi dày lộ ra từ bộ quần áo truyền thống của tộc cô dựng đứng lên, có lẽ là do căng thẳng. Gì thế này, dễ thương quá đi.

- Cô bé này sở hữu tài năng hiếm có trong việc giao tiếp với tự nhiên. Khi được đưa đến chuồng ngựa, cô bé có thể đoán đúng mọi thứ từ tình trạng đến lịch sử của từng con ngựa. Theo cô nói, cô có thể nghe trực tiếp từ lời của con ngựa, một năng lực vô giá mà cô có thể được coi là món quà của thần linh.

Có thể nói chuyện được với động vật. Lại thêm một người đáng ngạc nhiên nữa xuất hiện.

Lisa thì thầm trong khi tôi đang nghĩ vậy.

- Lãnh thổ của bán nhân tộc Ân Lang ở tận xa phía Bắc. Lẽ ra phải không có ai ở đây chứ.

- ... Vậy ra là người tị nạn

Vài quốc gia đã bị tiêu diệt bởi sự bành trướng của Lãnh Địa Của Quý. Những người dân của các quốc gia đó đã phải chạy nạn xuống phía Nam và tạo nên áp lực kinh tế cho các quốc gia họ đi tới. Mỗi nước đều có cách ứng phó của riêng mình. Có những nước đã chủ động che chở cho họ nhưng cũng có nước ngăn họ tiến vào, và cũng có những nước bắt họ phải đi lao động khổ sai trong hầm mỏ hay bắt đi lính chiến đấu chống lại Quý Tộc. Vì vậy, đối với những người tị nạn, con đường nào cũng là đường cùng với họ cả.

Tại đế quốc Arrow, chúng tôi mở những trại tị nạn gần thủ đô Ryart. Hiện tại sự cứu trợ đã ngừng lại. Cứu giúp những người tị nạn trong khi bỏ đói dân chúng của mình chỉ đem lại nổi loạn. Tuy nhiên, trục xuất hay bắt người tị nạn lao động khổ sai cũng chỉ làm tăng thêm lòng thù hận của họ. Và sẽ càng tệ hơn nếu họ trở thành những kẻ 'khủng bố'. Ngay cả những gì chúng tôi đang làm cũng gây hại cho trật tự xã hội nhưng đó là những gì có thể làm bên cạnh việc duy trì trật tự.

Để giúp đỡ người khác, phải giúp chính mình trước đã.

Đó là những gì tôi nghĩ gần đây.

- Vậy để anh nhắc lại những gì anh đã nói: nếu em có tài năng anh sẽ trọng dụng em. Chỉ cần em có tài năng, dù em có là người dân của đất nước này hay là người tị nạn. Anh đều chọn cả.

- Vâng.

Cô bé tai sói rụt rè tự giới thiệu mình là Lusia.

- U..Umm... thưa đức vua.

- Hm? Gì vậy?

- Um..uhh...em, em c... em có điều muốn nói.

Cô bé đang cố gắng nói to lên nhưng thực tình tôi chả nghe thấy gì cả.

- Em có điều gì muốn nói à? Cứ nói to lên.

- Vâng.. um... thực ra ...*lâm bầm* * *lâm bầm**

- Hm, gì vậy? Anh không nghe được nếu em không chịu nói to lên.

- Um... em

Cô bé gần như sắp khóc. Nhìn gương mặt một cô bé như vậy thật là khó khăn. Hơn nữa, cảnh tượng này đang được trực tiếp ra toàn đất nước. Mọi người sẽ gọi tôi là "đức vua làm cho một cô bé khóc" sau lưng tôi mất.

- .... Được rồi, được rồi. Anh sẽ đến chỗ em nên đừng khóc.

- Auu...

Tôi đi đến chỗ cô bé, Ludwin làm bộ mặt nghiêm khắc nhưng tôi ra hiệu anh ta im lặng, rồi cúi xuống và ghé tai gần miệng cô bé.

- Bây giờ anh có thể nghe được rồi, em nói đi

- Vâng, thực ra ....

Tôi nói vậy và cô bé bắt đầu thì thầm, rồi...

!?

Tôi nghi ngờ những gì mình vừa nghe, rồi đứng dậy và nhìn thẳng vào Lusie.

- Em chắc chứ?

- Vâng, vâng.

- Em đã nói điều này với ai bao giờ chưa?

- Ch..chưa

- Được rồi...

Chuyện này khiến tôi nửa yên lòng, nửa lo lắng vì những gì có thể xảy đến.

Đây không phải là tài năng hiếm có nữa. Không nghi ngờ gì nữa, cô bé này như một quả bom đối với đất nước này. Tôi cần có biện pháp ngay lập tức.

Chương sau sẽ thú vị hơn nhiều, đạo hữu nào muốn chương ra nhanh hơn thì đóng góp cho mình nha. Hiện tại thì wifi sinh viên phòng mình đã hết nên mình lại phải tự bỏ tiền ra. mong góp ý từ mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bom Nổ Chậm

....Bình tĩnh, hít thở. Đừng để mọi người thấy mình đang dao động.

- Haa... Tôi cảm thấy có chút mệt mỏi, chúng ta sẽ có một cuộc nghỉ ngắn bây giờ.

- Mozart?

Tôi nhìn mọi người xung quanh, Lisa có vẻ khó hiểu. Những người khác thì phản ứng gần giống nhau nhưng cũng chẳng quan trọng lắm. Đầu tiên tôi ra hiệu cho Lesa, Arkus và Ludwin bằng mắt rồi cao giọng nói.

- Chúng ta sẽ nghỉ ngơi trong vòng nửa tiếng. Tôi sẽ ban thưởng cho hai người còn lại và cả cô bé này. Price

- Vâng, người muốn gì, thưa đức vua?

Tôi gọi nữ ca sĩ và cô ấy bước lên.

- Cả khán phòng đang được truyền hình trực tiếp qua Hoàng thất phòng. Tôi cảm thấy sẽ rất có lỗi nếu khiến mọi người phải chờ trong khi mình nghỉ. Cô có thể hát cho họ trong vòng nửa giờ không?

- Rất hân hạnh, thưa đức vua. Hát là niềm tự hào của chúng thần. Thần sẽ hát với cả trái tim mình.

Price cúi đầu duyên dáng khi nói vậy. Có vẻ cô ấy đã đoán được điều gì đó. Cô hiểu, giữ im lặng và làm như được bảo, quả giống như một phụ nữ trưởng thành.

Kể cả không có giọng hát và vẻ đẹp ấy, tôi vẫn muốn có cô ấy như một thuộc cấp.

- Vậy, hẹn gặp lại hồi người dân.

Rồi buổi lễ ban thường dừng lại một lúc.

- -----

Trong khi Price đang câu giờ, tôi tập hợp những người thân tín của mình lại trong phòng họp. Mọi người bao gồm tôi, Lisa, Arkus, Ludwin và Lusia. Tiện thể, tôi còn có Alisa người đã thẻ trung thành đang đứng gác đằng sau cánh cửa để không ai có thể nghe thấy chúng tôi.

Có chuyện gì mà cậu cảnh giác vậy?

Liecia hỏi trong bối rối và tôi chỉ gật đầu.

- Đây quả là một tình huống xấu mà. Có ai nghe thấy Lusia nói gì không?

- Tôi không nghe được gì. Giọng cô bé quá nhỏ.

- Thần cũng không nghe được.

- Thần cũng vậy.

Cả ba cùng lắc đầu.

- Vậy tôi đoán cũng không cần lo về việc nó có thể truyền đến Hoàng thất phòng.

- Chuyện đó thực sự nhạy cảm vậy sao?

... Phù. Thật nhẽ nhỡm. Như có gì đó vừa được nhắc ra khỏi người tôi vậy.

- Nó tệ đến vậy sao?

- Ủ. Nó có thể là một vụ chấn động đó.

Toàn bộ ánh mắt dồn về Lusia. Cô bé càng thu mình hơn. Có vẻ như là cô bé sẽ khó khăn để trả lời vậy nên tôi sẽ trả lời thay cô.

- Cô bé nói là mình có thể giao tiếp được với động vật, đúng chứ?

- Phải, có vẻ đó quả là một khả năng tuyệt vời

- Có vẻ cô bé có thể nói chuyện được với cả [Sinh Vật Quỷ] nữa

Khi tôi vừa nói ra, cả phòng đông cứng trong chốc lát.

Tất cả mọi người đều cứng họng, miệng họ mở ra rồi lại đóng vào như cá vàng vậy.

Bây giờ, chúng ta sẽ bàn chi tiết về điểm mấu chốt mà mọi người cần biết. Theo tên, có sự khác nhau giữa thứ mà thế giới này gọi là [Sinh Vật Quỷ] với [Quỷ Tộc]. Tại thế giới này, có những thứ sinh vật dị hóm không phải người cũng chẳng phải thú được gọi là [Quỷ], nhưng ở đây là [Undead] như Skeleton, Zombie hay ma, [Ác Quỷ] như Gargoyle, Lilith hoặc Ma cà rồng, hoặc [Brutes] như Goblin và Orc được gọi chung là [Sinh Vật Quỷ], trong khi các sinh vật sống khác chỉ gọi là động vật đúng như vẻ bề ngoài của mình.

Nói một cách cụ thể, những con gấu đỏ có thể cao đến 4 mét thì cũng là động vật, những con thần lùn, cho dù trông to như khủng long thì cũng được coi là thần lùn, hay cả những con kiến khổng lồ có kích cỡ bằng một người bình thường thì vẫn chỉ là loài côn trùng. Hơn thế nữa, các sinh vật như Slime có khả năng tách ra rồi hợp lại như chất lỏng cũng vẫn được coi là động vật. Bên cạnh đó, rồng và các loài tương tự thì được gọi là [Linh thú] và được đối xử đặc biệt.

Lí do mà những loài này không bị coi là Sinh Vật Quỷ vì chúng đã tồn tại trên thế giới này trước khi Lãnh Địa Của Quỷ xuất hiện. Nói đúng ra thì bởi vì chúng là một phần của hệ sinh thái này và có môi trường sống tương đối tách biệt với con người. Trên thực tế, ngựa ở thế giới này là loài có 8 chân còn các loài gia súc khác như bò, lợn hoặc gà đều có đặc điểm được liệt vào hàng quái vật.

Trở lại chủ đề chính, như vậy có nghĩa là điều Lusia muốn nói là không chỉ động vật mà bao gồm cả các Sinh Vật Quỷ như Undead, Ác Quỷ hay Brute. Lisa cúi xuống gần Lusia.

- Ai đã nói chuyện với em và về điều gì vậy?

- Đ...đó là Kobold-san. Không như chúng em... họ không chỉ có tai mà cái đầu giống chó nữa. Nhưng một ngày trước khi họ tấn công làng của em, họ đã nói [chúng tôi không thể tấn công người cùng giống loài, vì vậy hãy chạy đi]. Đó thực là một phép màu khi mà em có thể hiểu điều mà Kobold-san nói, và... nhờ đó em chúng em đã thoát được thảm họa...

- Nói... không chỉ Quỷ Tộc mà cả Sinh Vật Quỷ cũng có tư duy của riêng mình à?

Ludwin rên rĩ nói. Theo thường thức của thế giới này, Sinh Vật Quý là loài không có lí trí đủ để giao tiếp cùng. Đó chính xác là lí do tại sao chúng bị cho rằng giống lũ châu chấu chỉ biết tàn phá đất đai với mục đích duy nhất là “xoi tái” tất cả hoặc bị sử dụng như những vũ khí tự động bởi lũ Quý tộc cuồng chiến tranh.

Hủy diệt lũ châu chấu tràn ngập. Phá hủy vũ khí nguy hiểm. Châu chấu và vũ khí sẽ không bao giờ quay lại trả thù cho đồng bọn đã ngã xuống.

Vì vậy, đừng chần chừ gì mà hãy quét sạch chúng.

Cuộc chiến chống lại Sinh Vật Quý ở thế giới này hiện tại đang diễn ra với suy nghĩ như vậy.

Nhưng nếu Sinh Vật Quý thực sự có khả năng như Lusia nói, nhân loại sẽ vô tình vướng vào cuộc chiến với Sinh Vật Quý. Đó sẽ là một trận chiến khó xử với việc không có bất cứ kênh đối thoại nào giữa hai bên. Nhân loại sẽ chìm trong oán hận vì việc Sinh Vật Quý đã giết hại gia đình, đốt phá nhà cửa và cướp đi đất đai của họ. Nhưng nếu một cuộc chiến như vậy nổ ra, rất có thể bên phía Sinh Vật Quý cũng sẽ có mối ác cảm như vậy đối với con người.

- Nếu thông tin này bị rò rỉ cho các nước khác.

- Đó thực sự sẽ là thảm họa.

Tôi buông thông vai mình và cả Lesa cũng vậy.

Tôi không nghĩ là có thể nói lí với toàn bộ Sinh vật Quý. Nhìn từ những việc tàn bạo chúng đã làm, những người như tên Kobold đã để bán nhân tộc Ân Lang chạy thoát có lẽ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng biết được có những Sinh Vật Quý như vậy, có lẽ Sinh Vật Quý không hẳn là kẻ thù của nhân loại.

Hiện tại, liên minh chống lại Sinh Vật Quý chỉ là vẻ ngoài.

Nếu thông tin này mà bị truyền ra ngoài, rất có thể sẽ có những quốc gia vì lợi ích của mình mà bắt tay với Lãnh Địa Của Quý. Nếu điều đó xảy ra thì sẽ là tận thế của nhân loại.

- Cậu nghĩ Chén Thánh đã biết điều này chưa?

- Tôi nghĩ là chưa. Không có khả năng đặc biệt của Lusia thì cho dù họ có liên lạc thì họ cũng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng kêu động vật.

- Vậy có nghĩa là thông tin hiện tại là độc quyền của chúng ta. Thực tình. ....

Chúng tôi đã có được một thứ ngoài mong đợi.

Đó thực sự là một quả bom nổ chậm. Tuy khá hữu dụng nhưng nếu không cẩn thận sẽ gây ra hiểm họa khôn lường.

- Em xin lỗi...

Đáp lại tiếng thở dài của tôi, Lusia thu mình lại đến mức Lesa phải huých tôi một cái.

- À, không sao đâu, đó không phải lỗi của em. Thực ra, anh nghĩ rằng thật tốt vì em đã đến đây. Chỉ nghĩ đến việc nước khác có được thông tin này đã làm anh thấy mừng mình.

- Nhưng người sẽ giấu thông tin này sao? Nếu chúng ta bị phát hiện che giấu thông tin quan trọng như vậy, chúng ta sẽ biến cả nhân loại thành kẻ thù đấy.

- Thế à? Đúng là vậy, nếu chúng ta làm thế họ sẽ nghĩ chúng ta là những kẻ nuôi mộng bá quyền.

Tôi chỉ có thể ôm đầu trong đau khổ về những điều Ludwin chỉ ra.

Lesa chớp mắt ngạc nhiên.

- Anh không có tham vọng sao?

- Vừa có mà cũng vừa không

- Rốt cuộc là bên nào vậy?

- Là người đứng đầu đất nước, tôi không thể nói là tôi không có tham vọng. Dù thế nào thì trong tình hình hiện tại khi mà chúng ta đang có chiến tranh quả thật không tốt chút nào. Nếu đánh nhau thì một bên bị tiêu diệt thì bên còn lại cũng hấp hối mà thôi. Tôi đoán chúng ta cần lộ ra một chút thông tin khi cần thiết. Nhưng một mặt thì tôi cũng nói rồi, tôi không muốn vướng quá nhiều vào rắc rối

Tôi đã có quyết định và nói điều đó trong lúc nhìn xung quanh mình.

- Chúng ta sẽ để lộ tin cho các nước láng giềng rằng [vài Sinh vật Quý có khả năng chuyển động theo hệ thống], các nước khác sẽ phải đề phòng việc này. Ít nhất họ sẽ cố kiểm chứng về lời đồn có thật hay không.

- Nhưng cách đó chẳng phải sẽ khiến họ nhận ra điều chúng ta đã biết sao? Nếu vậy thì việc giấu thông tin có ý nghĩa gì chứ?

- Không đâu Arkus. Quân bài tú của chúng ta không phải thông tin mà là Lusia.

- E...em sao!?

Lusia hướng ánh nhìn đầy ngạc nhiên về tôi và tôi gật đầu.

- Kể cả khi mọi người biết Sinh Vật Quý có trí thông minh, chúng ta vẫn còn có khả năng của Lusia. Nếu có quốc gia nào muốn thương lượng với Sinh Vật Quý thì chúng ta có thể dùng Lusia trong khi các nước khác phải vất óc đi tìm cách khác, đó là một lợi thế lớn.

Thực tình tôi cũng không biết Arrow có thể đàm phán được đến mức nào. Tuy nhiên với việc có ta có phương pháp độc nhất để giao tiếp, chúng tôi có thể độc quyền việc đối thoại đối với các nước khác và tránh trường hợp bị khuróc từ tiếng nói của mình. Tránh nhiệm của chúng tôi cũng theo đó mà tăng lên nhưng vẫn tốt hơn tin tưởng giao cho kẻ khác. Tôi không muốn thấy tương lai đất nước bị quyết định mà chúng tôi không hề hay biết.

- Vậy Lusia. Đất nước chúng ta sẽ bảo vệ em bằng mọi giá

- Hề!? E...m sao!?

- Ừ, không quá khi nói rằng em còn quan trọng hơn cả anh bây giờ. Thực tình mà nói, nếu có nước khác cướp được em thì đất nước này coi như xong

- Không thể nào.... nó.... không thể nào phải không?

Lusia không ngừng nhìn xung quanh nhưng không ai xác nhận điều đó. Sẽ không quá nếu nói rằng Lusia đang nắm giữ vận mệnh đất nước này. Tôi không chắc nhưng ngay lúc này có thể nước nào đó sẽ nghe lỏm được rồi giả vờ như không có gì và ra lệnh trừ khử cô bé. Nó cho thấy Lusia quan trọng đến mức nào.

- Đó là tại sao để bảo vệ Lusia tốt nhất có thể, tôi muốn cô bé sống trong lâu đài. Nếu anh để em ở trại tị nạn chúng ta sẽ không thể bảo vệ em ấy khi cần thiết.

- Au...

- Xin hãy chờ đã

Arkus-dono gợn tay lên.

- Không phải là có hơi mờ ám sao khi để ai đó không phải hoàng tộc sống trong cung điện?

- Vậy chúng ta chỉ cần biến cô bé trở thành hoàng tộc là được.

- Người suy nghĩ quá đơn giản rồi... Có vài cách để một người dân thường trở thành hoàng tộc. Một trong số đó là người sẽ nhận nuôi cô bé, nhưng điều đó là không thể khi mà người thậm chí còn chưa kết hôn. Hôn ước của người với nữ hoàng cũng cần vài năm để chuẩn bị nữa.

- Nhưng mà ông cũng thấy đó...

- Đừng có đổ thừa sang tôi.

Lesa gất gồng và quay mặt đi. Đối với Lesa, phải chơi trò gia đình với một cô bé 10 tuổi trước cả khi kết hôn... Tôi hoàn toàn không dám nghĩ tới.

- Không còn cách nào sao?

- Bệ hạ có thể lấy cô bé làm thiếp.

- Nó... nguy hiểm theo nhiều cách, phải không?

Cô bé đang trong tuổi đến trường mà, đúng chứ? (Tôi không muốn bị nói: tên khốn lolicon.)

- Cô bé cũng đã đủ tuổi cho một cuộc hôn nhân chính trị.

- Nhưng làm thế tâm hồn tôi sẽ bị tổn thương!

- Mozart... nếu cậu cưới cô bé tôi sẽ dùng điểm kị sĩ thiêu cháy cậu.

- Sao cô lại nhắm vào tôi?

Lesa bỗng nhiên nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lùng. Tôi không có cái thú vui bệnh hoạn đó!

- Mà... vị vua trước có thể nhận nuôi em ấy không?

- Thần đoán có lẽ là ổn đấy

- Ừm! Chị đã luôn muốn có một cô em gái.

- Hawawawa

Bỗng nhiên được ôm bởi Lesa, Lusia trở nên hoảng loạn. Lesa thậm chí còn mang bộ mặt vui vẻ mà chưa từng thể hiện cho đến tận giờ. Nói về điều đó, là hôn phu của Lesa thì cô bé cũng sẽ trở thành em dâu của tôi phải không?

Một cô em gái loli với đôi tai chó... Nhưng mà, Quyền lực tôi chỉ có 2 năm thôi. Kể cũng tiếc ghê.

- Nhưng em còn có gia đình nữa.

Lusia nói trong khi cố thoát khỏi sự thận mật của cô chị gái (tương lai).

- Em còn có mẹ và một cậu em trai đang đợi ở lâu.

- Vì em được nhận nuôi nên điều đó sẽ ổn thôi. Nếu Lusia làm em gái của chị thì mẹ và em trai em cũng sẽ là gia đình nên chị không ngại việc ở chung trong cung điện đâu. Mọi chi phí sinh hoạt của họ đều sẽ được thanh toán, nếu họ muốn làm việc thì cũng có thể tìm cho họ một công việc trong lâu đài.

- Uhm... nếu vậy thì ... được

Lusia lo lắng đồng ý. Phù. Giờ tôi thấy thoải mái hơn rồi. Mặc dù mọi việc vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa nhưng ít ra tôi cũng đã tìm được hướng để đảo ngược tình thế của mình rồi

Và tôi cũng đã nhận một cô em gái nhưng vì cô bé khá dễ thương nên sẽ ổn thôi.

- Giờ chúng ta nên quay lại sớm thôi. Không nên để gánh nặng lên Price thêm nữa

30 phút đã trôi qua. Thời gian trì hoãn đã hết.

- Chúng ta sẽ chỉ thông báo giải thưởng thôi, nếu bỗng dưng nhà vua trước nhận nuôi cô bé thì sẽ gây nghi ngờ đấy. Hãy để điều đó vào một dịp khác. Tôi muốn mọi người ghi nhớ điều đó, rõ chưa?

Rõ

Vậy chỉ còn một người nữa thôi, để xem anh ta có tài năng gì nào.

...Tôi mong rằng anh ta sẽ không có hoàn cảnh đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thử Thách Cho Người Đứng Đầu

(Góc nhìn của một người khác)

30 phút đã qua kể từ khi nhà vua tuyên bố nghỉ giải lao và bây giờ buổi lễ trao thưởng lại tiếp tục.

Đây là cô bé bán nhân tộc Ấn Lang được nhận lời khen thưởng của cậu ta.

Tôi quan sát khung cảnh đó cùng với những người nhận giải khác.

- Hãy dùng tài năng của em vì lợi ích đất nước.

- V, vâng! Em hiểu rồi!

..... Cô bé nói lấp kìa, thật dễ thương.

Tôi tự hỏi rằng cô bé kia đã nói gì mà khiến “đức vua” thay đổi thái độ và tuyên bố giải lao. Cô bé còn là người duy nhất được gọi đi trong giờ nghỉ. Chắc chắn phải là một điều gì đó quan trọng, nhưng hiện tại tôi không tài nào biết được.

Từ khi đến đây tôi đã luôn quan sát “đức vua”.

Cậu ta trông giống như một người bình thường vậy. Có tin đồn nói rằng cậu ta được triệu hồi làm anh hùng, nhưng khí chất của cậu ta lại chỉ như những người bình thường ta có thể dễ dàng bắt gặp trên đường. Cậu ta thậm chí còn không đội vương miện, không cầm quyền trượng và mặc quần áo thông thường, dù họa tiết có hơi xa hoa một chút. Cậu ta trông chẳng có chút gì là giống một vị vua cả ngay cả khi ngồi trên ngai vàng. Nhưng đôi mắt cậu ta bỗng nhiên sáng lên đầy chất đế vương, quả là một người khó nắm bắt.

Nhưng hành động trước đó đến giờ đã chứng minh cậu là một nhà vua đạt chuẩn.

Cậu ta đã thể hiện được sự sáng suốt của mình khi nhận được yêu cầu của chiến binh Dark Elf và thậm chí còn tiết lộ cách giải quyết vấn đề mà cô ta đang gặp phải một cách vô tình. Đồng thời còn bày tỏ sự quan tâm đến mọi người khi mà Lorelei bỏ qua thái độ “bất cần đời” của tôi và hơn thế nữa là quan tâm tôi muốn gì rồi ban thưởng cho tôi. Nhìn vào tính huống của cô bé tộc Ấn Lang, cậu ta có vẻ ứng biến khá tốt. Tuy có vài điểm vẫn chưa tốt nhưng cậu ta rất xứng đáng là một nhà vua.

Tuy nhiên, bài kiểm tra thực sự là bây giờ đây.

Tôi nhìn về hướng của anh chàng mập đang đứng cạnh tôi, anh ta đang không ngừng toát mồ hôi không biết vì sợ hoặc bị mồ hôi dầu nữa. Lần này đến lượt anh ta lên nhận thưởng. Tôi đã nghe anh ta nói về tài năng của mình. Từ đó tôi có thể khẳng định rằng, tài năng của anh ta là “thứ mà đất nước này cần nhất”.

Hãy xem vị vua trẻ này sẽ nhìn vào và đối xử với anh như thế nào đây.

Liệu cậu ta sẽ tỏ ra khinh thường anh ta vì vẻ bề ngoài cục mịch với cái bụng tròn với cái cằm chẻ.

Hay sẽ biến anh ta thành trò cười cho cả quốc gia đây.

Hoặc cũng có thể không đi xa đến mức đó nhưng vẫn bỏ qua tài năng quan trọng của anh ta.

Chỉ cần cậu ta làm một trong những việc đó thì tôi chỉ còn cách đánh giá cậu ta không đủ tư cách làm vua. Tôi chẳng muốn làm việc đến chết cho một tên vua vô dụng. Nếu điều đó xảy ra tôi đoán mình sẽ nhốt mình trong thư viện như một tên một sách như lời anh ta đề nghị.

- Vậy chúng ta tiếp tục, Roland Monahan từ làng Rotte, hãy bước lên trước!

- C...có thần!

Thủ tướng Arkus là người đã gọi anh ta, anh chàng mập tên Roland bước lạch bạch lên phía trước trong khi cái bụng của anh ta lắc lư. Đã có vài tiếng cười khúc khích từ khán giả khi nhìn vào cảnh hài hước này khiến mặt Roland thậm chí còn đỏ hơn. Rồi tôi nhìn vào nhà vua. Anh ta mang một bộ mặt ‘nghiêm trọng’, không cười hay khó chịu, chỉ nhìn một cách chăm chú vào mặt Roland.

- Có thể dễ dàng nhìn ra anh ta chỉ có tài năng về việc ‘ăn uống’. Trong suốt buổi tuyển nhân tài đã có nhiều kẻ thể hiện tài [Phạm ăn] nhưng chẳng ai đầu lại được người này. Thêm vào đó, tình yêu anh ta dành cho đồ ăn quả là phi thường. Anh ta đã chu du khắp bốn phương chỉ để thử các đặc sản địa phương, anh ta còn nói rằng [đã ăn gần hết tất cả những gì ăn được trên thế giới này]. Sự thật là anh ta có vẻ đã tiêu toàn bộ tiền của mình cho việc đi chu du... ahem. Bất kể thế nào, tài năng của anh ta là vô địch trong đất nước này....

- Tôi đã luôn mong chờ điều này!

Nhà vua bước lên trước cả khi Arkus kịp giới thiệu.

Cậu ta đến trước mặt Roland và đưa bàn tay cùng cái nhìn vui vẻ cho anh ta.

- Tôi mừng vì anh đã nghe lời kêu gọi của tôi! Tôi đã luôn mong được gặp được một người như anh!

- Ế... a..... ế?

Roland trở nên luống cuống. Đầu anh ta có vẻ không thể bắt kịp những gì nhà vua nói.

Cuối cùng khi hiểu ra, mặt anh ta trở nên kinh ngạc.

- B...bệ hạ, người đã luôn mong chờ thần ư!?

- Đúng vậy! Cuộc thi tìm kiếm tài năng này vốn là để tìm kiếm những người như anh! Anh là người sẽ cứu đất nước này! Khác với những tài năng khác, tôi vô cùng vui khi anh đã đến. Tôi mừng vì đã thông báo chính thức cho cả nước rằng hãy tiến cử những người như anh.

- Tài... tài năng của thần quan trọng đến vậy sao?

- Phải, kiến thức từ việc thưởng thức sản vật địa phương và độ phàm ăn của anh sẽ cứu đất nước này khỏi nạn đói.

Được nhà vua nói vậy, Roland trở nên giòn dũa nước mắt và cả mồ hôi.

- Mọi người... ai cũng gọi thần là đồ con lợn... họ nói rằng thần chỉ đang phí tiền vào đồ ăn... Thần chỉ đi du hành vì thần muốn thưởng tức đồ ăn, và thần biết rằng họ đã đúng... liệu kẻ phàm ăn như thần có thể giúp ích cho đất nước?

Nhà vua vỗ vai Roland.

- Hãy để nhưng kẻ ganh ghét muốn nói gì thì nói. Kể cả những việc ngu ngốc cũng có thể trở thành tài năng nếu sử dụng đúng cách! Tài phàm ăn của anh nhất định sẽ cứu đất nước này! Vì vậy hãy cho tôi mượn khả năng của anh!

Được an ủi thật lòng bởi nhà vua, Roland quệt nước mắt bằng tay áo của mình.

- V, vâng! Nếu... nếu khả năng của thần hữu dụng xin hay tùy ý sử dụng thần.

Anh ta đáp lại một cách phẫn chấn.

Nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều không thể nắm bắt được tình hình và sự sống. Người duy nhất còn bình tĩnh là Arkus, người đang kiểm chế để hoàn thành nghĩa vụ của mình và cả Price vì lý do nào đó đang đánh giá nhà vua qua đôi mắt mình.

Sau đó nhà vua quay lại ngai vàng rồi nói với Arkus.

- Ngài thủ tướng! Có truyền thống một vị vua có thể ban tước cho cận thần để giữ lời thề của mình không?

- .... À, vâng. Có luật lệ đó, nhưng mà ...

- Vậy Poncho, ta sẽ ban cho anh cái tên Jason. Đó là danh hiệu của một 'Người truyền bá và tìm kiếm thực phẩm'. Hãy tự hào về cái tên đó.

- V.... vâng thưa đức vua! Xin đội ơn người!

Đó là thời khắc cái tên Roland Jason Monahand được sinh ra.

Hầu cận đầu tiên của vua Mozart là một kẻ mập phàm ăn tên Roland.

Tôi chỉ muốn hét lên trong sung sướng.

Tuyệt vời! Vị vua này luôn biết đặt vị trí của cậu ta ở đâu!

Đó là một bài kiểm tra cho vị vua để xem có tuyển mộ Roland hay không. Kể cả khi cậu ta không nhận ra nhưng vẫn tuyển anh vì nghĩ anh ta có thể hữu dụng trong tương lai thì vẫn có thể chấp nhận được, còn tôi thì đã nghĩ cậu ta sẽ trượt nếu từ chối anh ta chỉ vì vẻ bề ngoài. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu ta sẽ chào đón đến mức này. Đó quả là một sự sai lầm tuyệt vời.

Có lẽ cậu ta có thể cứu được đất nước này.

Hoặc ít nhất là một vị vua xứng đáng để phục tùng.

Tôi cảm thấy vui đến phát điên từ tận sâu trong tim.

...Có vẻ tôi không thể để mình trở thành một sách được.

- Thưa bệ hạ, người có thể lắng nghe thần nói không?

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nhân Tài Là Đây- Vượt Qua Thử Thách

(Góc nhìn Mozart)

“Thưa bệ hạ, người có thể lắng nghe thần nói không?”

Sau khi ban phần thưởng và tôi chuẩn bị tuyên bố kết thúc buổi lễ, người đàn ông áo đen tên Brendan Giancarlo bước lên và quỳ trước mặt tôi. Đôi mắt đỏ dần của anh ta giờ đã mở to. Tôi cảm thấy thật ngạc nhiên khi không khí xung quanh anh ta thay đổi nhiều đến vậy.

Tôi phẩy tay và hỏi Brendan.

- Anh cũng có gì muốn nói à?

- Phải, thật thất lễ cho thần nhưng thần đã được người khác tiến cử cho vấn đề này, nhưng bây giờ thần muốn tự tiến cử.

Tự tiến cử. Anh ta muốn tự tiến cử bản thân à?

- Hm ..... Tôi đã ban cho anh một vị trí ở thư viện Hoàng gia rồi đúng không? Tự tiến cử có nghĩa là anh thấy thế vẫn chưa đủ à? Vậy anh mong muốn điều gì?

- Nếu có thể, thần muốn làm việc dưới quyền của bộ hạ

- Không phải thủ thư sao?

- Vâng. Thần tin rằng với sự hiểu biết của mình thần sẽ có thể giúp người lãnh đạo đất nước.

- Hahaha.

Anh ta nói ‘lãnh đạo’ một cách đồng dạng và còn nói mình có thể hỗ trợ bằng hiểu biết của mình, rốt cuộc anh ta nghĩ gì vậy? Một chiến lược gia về quân sự và ngoại giao, hay là thủ tướng giải quyết công việc nội chính, hoặc là ‘Tể Tướng’ như Gia Cát Lượng hay Tào Tháo. Tôi nhìn thẳng vào Brendan.

- Thú vị đấy, nhưng anh có tài năng trong việc đó chứ?

- Thần tin là có.

- Không chỉ là về luật pháp à?

- Xin thứ lỗi cho thần nhưng thần tin rằng mình đã nói [thần đã đọc rất nhiều sách về luật pháp, văn hóa và cả kỹ thuật]. Thần đã đọc hiểu được rất nhiều lĩnh vực, kể cả thiên văn và địa lý

- Brendan nói những điều như thể Gia Cát Lượng, hừm... nhưng việc đó khiến nổi bất an trước đó của tôi trở nên rõ ràng. Tôi đã bị nhầm về phần ‘đọc tất cả sách’ cho dù anh ta có thể trình bày luật. Nói cách khác, tài năng của anh ta không chỉ tới từ việc học luật pháp. Với anh ta, có thể trình bày luật chỉ là một phần nhỏ từ những điều anh ta đã học.

- Tại sao trước đó anh lại giấu khả năng của mình?

- Vì thần muốn kiểm chứng vị vua mình phục vụ có xứng đáng hay không?

- Vậy sao anh lại tiết lộ khả năng của mình.

- Vì giờ thần đã chắc chắn về tài năng của người

Quả là đầy tự tin. Liệu anh ta chỉ được cái miệng hay là có thực tài đây?

...Tôi vẫn không thể đánh giá anh ta lúc này.

- Tôi sẽ để anh cho Arkus lo! Với một người có năng lực tôi sẽ đặt họ vào đúng vị trí của mình.

- Rồi, thưa bộ hạ.

- Xin đội ơn người.

Arkus và Brendan cùng cúi đầu.

Vài ngày sau Arkus lao đến phòng tôi trong nước mắt và nói “Đức vua! Không phải người đã nói sẽ để thần dạy cách cười rùng rợn sao!”, lúc đấy tôi đã không biết là... Bằng cách này tôi đã có cuộc gặp gỡ với người đàn ông mà sau đó có thể gọi là [Hắc Nhiếp Chính của đại đế quốc Arrow]

(Edit: Hắc Nhiếp Chính, ý muốn nói là nhiếp chính vương trong bộ đồ đen)

Trong lịch sử có những sự kiện được dàn dựng thành những vở kịch. Nhưng với điều kiện là...

Thứ nhất, đó phải là thời điểm chuyển giao lịch sử.

Thứ hai, đó là phải có một ngôi sao phù hợp cho vở kịch đó.

Đó là hai điều kiện tiên quyết.

Trong lịch sử Arrow, sự kiện được truyền tụng nhiều nhất và trở thành giai thoại sau này đó là sự kiện [Vua Mozart chiêu mộ nhân tài]

Sự kiện này có ba nhân vật chính.

Từ quan điểm của Soma, khung cảnh này chỉ đơn giản là việc tìm kiếm nhân tài, một thành tựu khác của cậu ta. Nhưng đối với Brendan Giancarlo, người sau này được gọi là [Hắc Nhiếp Chính], đó là [sự chuyển giao lịch sử], còn đối người khác, đó như thể câu chuyện về cuộc đời của Lọ Lem bỗng hóa thành công chúa vậy.

Nhưng cũng có ý kiến trái chiều của người ngoài cuộc về nhân vật thứ ba.

Có những người chú ý đến cô nàng Dark Elf đến từ Rừng Thiêng, người đã thề trung thành với nhà vua, và được nhận danh hiệu Thống Đốc Vực, có nhiệm vụ luôn luôn túc trực bên cạnh nhà vua, Alisa Kaylah.

Cũng có những người để ý đến người được nhà vua phát hiện tài năng và học những bài hát của vương quốc, người mang đến định nghĩa về [Lorelei], thần tượng của Arrow, [Prima Lorelei], được nhà vua và mọi người yêu mến, Price Ingird.

Cũng có người quan tâm đến cô bé tị nạn được vua Mozart và hoàng hậu Lisa yêu quý từ cái nhìn đầu tiên, biến cô bé trở thành em gái của họ, người sau này được gọi là [Thiên Lang Công chúa], Lisia Kelsie.

Nhưng để chỉ ra ai là người được ca tụng nhiều nhất, đó hẳn là Roland Jason Monahand.

Việc anh ta bị những người xung quanh cười nhạo vì thân hình béo ú và ăn nhiều quá mức nhưng rồi đã nắm lấy cơ hội trong [Cuộc tuyển mộ của nhà vua] để đổi đời đã thực sự kích động dân chúng, những người luôn mệt mỏi vì mang trên mình gánh nặng cuộc sống, đã được tái hiện thành kịch không biết bao nhiêu lần. Mặc dù dùng câu chuyện Lọ Lem để ví cho một anh chàng béo ú có vẻ không tốt cho lắm, nhưng anh ta không hề bị ghét bỏ mà còn được yêu quý, và có thể nói nó xứng đáng với anh ta.

Thêm vào đó, bởi vì nhà vua đã cho phép Roland được chu du khắp đất nước, nó còn có một tác động không ngờ khác lên những nhân tài ở Arrow cho rằng “Nếu anh ta còn được nhận thì mình cũng có thể...”. Vài năm sau đó, một câu tục ngữ mang nghĩa [Nếu muốn làm gì thì hãy làm nó trong khả năng của mình] đã ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Búp Bê; Ma;

Cảm ơn Leo _ Diablo đã ủng hộ 40tít cho mình

Hiện tại, sự náo động từ việc Mozart chiêu mộ nhân tài đã lắng xuống

Nhưng bây giờ, một câu chuyện ma ở vùng lân cận lâu đài Arrow đang lưu truyền khắp nơi.

Theo lời kể, “Trong đêm khuya thanh vắng, có một con ma-nơ-canh thường đi lảng vảng xung quanh”. Trong câu chuyện, con ma-nơ-canh trông giống như một con búp bê có khớp nối ở tay và chân, không có khuôn mặt và thường được dùng trang trí quần áo. Tuy nhiên con ma-nơ-canh này còn vác theo một thanh kiếm bằng hai tay và đi săn quái vật trong màn đêm.

Theo lời kể của một mạo hiểm giả:

- Vài ngày trước, tôi nhận được nhiệm vụ hộ tống một đoàn thương nhân và đang đi cùng họ trên đường vào buổi đêm, không may chúng tôi đã bị vây hãm bởi lũ Zelin, một chủng loài Gel. Mặc dù từng con thì khá yếu nhưng khá khó nhằn khi chúng chiến đấu dựa vào số đông. Cùng lúc đó, một con ma-nơ-canh vung thanh kiếm bằng hai tay, bước lảo đảo từ phía cung điện ra và bắt đầu tấn công lũ Zelin. Chúng tôi hoảng sợ trước cảnh tượng lạ lùng đó và bắt đầu chạy thực mạng... Nó là cái quái gì thế?

Lời kể từ một mạo hiểm giả khác:

- Đó là khoảng vài ngày trước, tôi nhận được yêu cầu từ Guild đi ngăn chặn lũ Hobgoblin tràn qua biên giới phía bắc và hướng xuống phía nam. Tôi đã chuẩn bị sẵn phục kích trên đường đi của chúng ở thung lũng, nhưng rốt cuộc chúng chẳng xuất hiện. Mất kiên nhẫn, chúng tôi liền tìm kiếm xung quanh và phát hiện ra lũ Hobgoblin đã bị tàn sát không thương tiếc. Và ở đó, giữa đồng thây chồng chất, là một con ma-nơ-canh. Kiếm sĩ của nhóm nghĩ đó là một loại quái vật mới liền lao tới chém nó nhưng bị đánh bật lại bởi song kiếm pháp của nó. Pháp sư của bọn tôi thì thử tấn công bằng lửa, nhưng nó quá

nhanh và tránh được đòn đó với tốc độ không thể tin nổi. Đó... có thể là một loại vũ khí tự động mới tạo bởi Quý Vương, mọi người đồng ý chứ?

Vì đã có rất nhiều nhân chứng đã nhìn thấy nó, nên dù được coi là một câu chuyện ma, nó gần như đã được coi là có ‘tồn tại’. Tuy nhiên, khi mà hội mạo hiểm bắt đầu xác nhận sự hiện diện của nó và bắt đầu treo thưởng cho ai bắt được con ma-no-canh đó, thì những báo cáo về sự xuất hiện của nó đột nhiên dừng lại.

Đến tận giờ, mọi người vẫn tự hỏi rằng đó chỉ là tin đồn hay là trò đùa dai của kẻ nào đó.

- -----

- ..... và đó là câu chuyện về lời đồn đang được lưu truyền rộng rãi. (Lisa)

- Ế... thật vậy à... (giọng lãnh đạm)(Mozart)

Lisa, người đang ngồi trên giường, kể cho tôi nghe câu chuyện trong khi tôi đang nằm dài trên ghế sofa. Tôi đáp lại nhưng tay vẫn không dừng việc ‘may vá’ của mình. Mặt cô ấy trở nên u ám.

- Gì vậy? Cậu không có hứng thú với câu chuyện đó sao? (Lisa)

- Không, không phải như vậy..... (Mozart)

- Vì cậu là một vị vua, tôi nghĩ điều quan trọng là phải giải quyết những rắc rối tiềm ẩn xung quanh lâu đài. (Lisa)

- À.... Điều đó sẽ ổn thôi. Vì con ma-no-canh đó sẽ không xuất hiện nữa đâu... (Mozart)

- .....Làm sao mà cậu biết được?(Lisa)

- Hừm... Cô biết đấy... (Mozart)

Tôi trả lời một cách mơ hồ và tiếp tục làm việc với đồng ‘bông’ trên tay. Cuối cùng, sau khi khâu mặt sau lại, nó đã hoàn thành.

- ..... Nói mới nhớ. Cậu đang làm cái gì suốt từ nãy giờ thế? (Lisa)

- Tôi đang làm gì à? Tôi nghĩ cô sẽ biết sau khi xong thôi. Đó là việc may vá (Mozart)

- Vậy tại sao cậu lại cố tình may vá trong phòng tôi?!(Lisa)

- Có cách nào khác sao? Phòng của tôi giờ giống văn phòng hơn là... (Mozart)

Nhờ có [Hiệp ước với các tinh linh] nên tôi đã tạo ra một đồng hình nhân từ đất, nước, lửa và ánh sáng. Đất tạo cơ thể, lửa tạo linh hồn, nước tạo sự dẻo dai, và ánh sáng tạo sự sáng suốt. Độ thông hiểu về linh hồn của tôi đã ở một mức có thể chia linh hồn ra nhiều phần nhập vào để điều khiển các hình nhân. Nói trắng ra thì trong phòng tôi bây giờ có cả chục "tôi". Tuy nhiên, phòng của tôi như thường lệ vẫn được đặt làm văn phòng. Đúng như hi vọng, đó là văn phòng chính phủ, nơi mà mọi người liên tục ra vào chứ không phải chỗ để nghỉ.

- Hơn thế nữa..... (Mozart)

- Đức vua!!!! Đức vua, người ở đang ở đâuuuuuuuuuuuuuuuuuuu?! (Alisa)

- Đó còn là vì cô nàng Dark Elf Alisa chẳng cho tâm hồn tôi được nghỉ ngơi tí nào. (Mozart)

- Tôi đồng cảm với cậu... (Lisa) (Edit: vợ chồng son có khác nhì)

Cho đến giờ, Alisa không rời khỏi tôi nửa bước.

Dark Elf có luật lệ rằng họ sẽ bảo vệ và luôn túc trực bên cạnh người họ đã thề trung thành cho đến chết. Đó là lý do tôi chọn Alisa làm hộ vệ của mình. Nhưng giờ, mỗi khi tôi làm việc, khi tôi dùng bữa, khi tôi đi ngủ, và thậm chí cả lúc đi tắm và đi vệ sinh nữa, cô ấy luôn lẻo đẻo theo tôi. Mặc dù chưa được chính thức được bổ nhiệm làm cận vệ của nhà vua, nhưng vì cô ấy xinh đẹp và cực kì trung thành, hộ vệ Hoàng gia dưới quyền của Ludwin đã ngầm chấp thuận cho những hành động của cô ấy. Hiện tại, người đã chứng tỏ mình là cánh tay phải của tôi, Hakuya, đã nói:

“Bệ hạ, làm ơn hãy sinh vài đứa trẻ. Nếu người có con, ngay cả việc chúng chào đời cũng có thể là một quân bài ngoại giao chúng ta có thể dùng.” (Brendan)

Anh ta nói với giọng đầy lãnh đạm. Ở thế giới của tôi, kết hôn vì lý do ngoại giao chính là cách mà [Đế quốc mà mặt trời không bao giờ lặn], [Triều đại nhà Habsburg], hay [Đế quốc Áo-Hung] được ra đời. Tuy nhiên, lúc này tại Việt Nam (ngay cả khi có kẻ thích thể loại Harem, Romance), cái khái niệm sinh con vì lợi ích gia tộc vẫn là quá cổ hủ nên không ai còn theo nữa.

Lisa nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ.

- Có vẻ người có địa vị cao thường là cục nam châm hút gái nhỉ? (Lisa)

- ...Tha cho tôi đi mà. Tôi chỉ muốn được nghỉ ngơi thôi. Đúng rồi, Lusie đâu nhỉ?(Mozart)

- À, Lusie đang chơi ở ngoài vườn ấy. (Lisa)

Từ khi Lusie trở thành em gái Lisa vài ngày trước, cô bé đã chuyển đến ở trong lâu đài. Như đã hứa, cô bé đến cùng gia đình mình. Bên cạnh đó, mẹ của Lusie đã trở thành bảo mẫu của công việc mới được thử nghiệm gọi là [Bảo mẫu y tá trong lâu đài] được tạo ra để khuyến khích phụ nữ tham gia các công việc xã hội. Việc này cũng bao gồm việc hộ sinh cho đứa trẻ của những phụ nữ khác. Vì ở thế giới này chưa có khái niệm về chế độ nghỉ thai sản, nên nếu các hầu gái trong lâu đài có thai họ buộc phải nghỉ hưu. Thông thường thì nếu không được nhà vua 'đề ý', đại đa số hầu gái sẽ không kết hôn trong suốt cuộc đời mình. Nhưng với sự xuất hiện của y tá, các hầu gái trẻ sẽ có cơ hội tìm được bạn đời của mình nên hình thức này đã trở nên rất phổ biến.

Cuộc nói chuyện bỗng trở nên lạc đề... Nhưng về cơ bản thì Lusie đã có tới hai người mẹ cùng sống trong lâu đài. Ban đầu họ khá là bối rối nhưng rồi cả hai người họ đều yêu quý con gái của mình. Lisa đứng dậy để tay ra sau cái sofa tôi đang ngồi như thể đang che mắt tôi từ phía sau vậy.

- Ngay cả khi cậu nói mình có thời gian rảnh nhưng dành nó vào việc may vá thì... Đó có phải một con búp bê không (Lisa)

- À cái này hả? Hahaha. (Mozart) (các bạn đoán ra cái búp bê truyền miệng ấy chưa)

Tôi đã khâu xong mặt sau và giờ con búp bê trong tay lên và diễn nó theo kiểu trông giống như một con mèo máy nào đó đang lấy bảo bối của mình vậy.

- Kuh... nó dễ thương quá đi (Lisa)

- Dễ thương đến không ngờ đúng không? (Mozart)

- Nhưng rốt cuộc nó là thứ gì vậy? (Lisa)

- Tôi quả là có nhiều tài lẻ đó. Thấy chưa (Mozart)

Con búp bê trước mặt chúng tôi bắt đầu tự di chuyển. Rồi nó còn bắt đầu nhảy break dance đầy điệu nghệ dù với tay và chân ngắn ngủn. Rồi với cái đầu nằm chống ngược trên sàn, nó dang cả hai tay và chân và bắt đầu xoay theo kiểu cú đá móc vòng (Spinning Back Kick). Nó không chỉ được thể hiện một cách chuyên nghiệp mà còn vô cùng ảo lòi.

Lisa tròn xoe mắt ngạc nhiên và á khẩu.

- C..... Cái quái gì thế? (Lisa)

- Bằng cách dùng [Thể xác song song] tôi hoàn toàn có thể điều khiển nó như một bản sao. Nó tạo cho tôi cảm giác như đang nhìn vào chính mình vậy. (Soma)

- Cậu tính làm diễn viên đường phố à? (Lisa)

- Tôi nghĩ đó là ý hay đấy chứ. Có thể tôi sẽ kiếm tiền bằng cách này sau khi thoái vị.(Mozart)

- Đừng nói vớ vẩn như thế. Tôi sẽ không tha thứ cho cậu nếu cậu bỏ cuộc nửa chừng như vậy!(Lisa)

- Tôi hiểu mà. Để việc đó qua một bên đi(Mozart)

Tôi chuyển hai con dao cho Con búp bê, với cơ thể chỉ làm từ vải và bông bên trong, bắt lấy nó như một người lính thực thụ bắt lấy con dao chiến vậy. Nó liên tục kiếm như Musashi Miyamoto.

Lisa bị ấn tượng bởi nó.

- Không thể nào... Nó chỉ là một con búp bê mà phải không? (Lisa)

- Bất kể con búp bê cầm lấy thứ gì nó vẫn tính là một phần của con búp bê. Tôi có thể cảm thấy áp lực do trọng lượng của con búp bê, nhưng một con búp bê không thể sụp đổ do chính trọng lượng của mình được. Để thử nghiệm, tôi đã điều khiển một con búp bê khác cầm được vũ khí và chiến đấu với lũ quái vật, nhưng có vẻ là không có vấn đề gì cả. (Mozart)

- Búp bê và quái vật, chờ đã... Có lẽ nào nó chính là con ma-no-canh trong lời đồn đúng không? (Lisa)

- À, tôi chỉ muốn thử nghiệm với một con búp bê khác trong lâu đài thôi mà. (Mozart)

Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại trở thành chủ đề cho lời đồn. Mặc dù tôi đã cẩn thận chỉ đi săn quái vào ban đêm để tránh bị chú ý, nhưng tôi nghĩ có vẻ chính vì vậy mà nói lại trở thành một câu chuyện ma.

- Nhưng cũng nhờ những trận chiến thường xuyên với lũ quái vật, tôi đã phát hiện ra một điều: Chỉ cần nhận điểm kinh nghiệm, ta có thể cải thiện khả

năng chiến đấu của con búp bê. Con búp bê đó giờ có thể sử dụng song kiếm pháp trung cấp [Tốc Xoáy Trảm].(Mozart)

Ngay khi tôi vừa dứt lời,Búp Bê rút hai con dao bằng hai tay và bắt đầu xoay với tốc độ cao với tiếng ‘vù vù’. Trông nó có vẻ như một cái đầu khổng lồ đang xoay, nhưng bất cứ gì chạm phải nó đều bị cắt ra làm đôi.

- Có lẽ điểm kinh nghiệm từ con búp bê có thể chuyển cho cơ thể thực nhỉ? (Lisa)

- Đó chẳng phải là cheat sao? Vì nó như thể là điểm tự động tăng mà không có lý do vậy.(Mozart)

- Vậy là không thể à? (Lisa)

- Đáng buồn thay, đúng vậy. Tôi chẳng nhận được điểm kinh nghiệm nào cả. Ngay cả khi con búp bê có thể dùng kỹ năng thì tôi cũng không thể. Vì lý do đó, tôi chẳng được tăng cường tí gì về thể lực cũng như linh lực cả. Nhờ vậy mà cơ thể này giờ yếu vẫn hoàn yếu. (Mozart)

- Vậy nếu cậu tập luyện một chút thì sao? (Lisa)

- Tôi thì nghĩ mình có thể sử dụng búp bê hiệu quả hơn. Ngay cả khi một mình, tôi cũng có thể rất mạnh vì tôi có thể để ba con búp bê đứng xung quanh bảo vệ mình (Mozart)

- Đó là cách mà cậu chiến đấu sao? (Lisa)

Lisa nói với tôi bằng một giọng ngạc nhiên. Rất tiếc nhưng tôi không thể bác bỏ ý kiến của cô ấy được.

Trong thể loại fantasy ở thế giới cũ của tôi thì ‘nghề nghiệp’ của tôi có thể gọi là [Kẻ Khiến Rối], [Người Sử Dụng Búp Bê] hay [Khiến Rối Sư]. Đặc điểm của nghề này là [Kiểu hỗ trợ tầm trung], rất khác so với anh hùng khiến người ta có ấn tượng theo kiểu [Cận chiến tầm gần và tầm trung]. Mà có vẻ như ở đất nước này anh hùng được định nghĩa theo kiểu [Người sẽ thay đổi thời đại].

- Nhìn cậu, hình tượng ban đầu về cậu trong tôi đã hoàn toàn sụp đổ.” (Lisa)

- Tôi cũng có cảm giác giống như cô vậy. (Mozart)

Một tháng vừa rồi, tôi không làm gì khác hơn là giải quyết công việc nội bộ của đất nước này, và có vẻ trong vài tháng tới tôi vẫn sẽ tiếp tục trở thành như vậy.

Bất ngờ, có tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

- Mời vào (Lisa)

- Xin thứ lỗi (Sera)

Người vừa nói vậy và cúi đầu là hầu gái riêng của Lisa, Sera. Cô ấy lớn hơn Lisa 3 tuổi và vì đeo kính nên nó khiến cô ấy trông giống như một nữ thức xinh đẹp. Không hẳn là tôi biết cô ấy nhưng từ những lời của Lisa mà tôi có thể biết được là cô xem cô ấy như chị gái mình vậy.

Sera nhìn tôi là cúi đầu một cách trịnh trọng

- Thừa đức vua, Brendandmuốn thân chuyển lời đến người: [Roland đã đến]” (Sera)

- Cuối cùng cũng đến! Tôi đã chờ điều này từ lâu rồi! (Mozart)

Tôi lập tức đứng dậy và nắm tay Lisa.

- Đi nào, Liecia! (Mozart)

- Ờ? ch-? Oái-!? (Lisa)

Chúng tôi rời phòng nhanh như gió trong khi Sera cúi đầu nhìn chúng tôi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thông Báo

Có thể đến gần chap 20 em sẽ cho Tragedy vào. Em mong các bác đừng gạch đá. Em cảm ơn.

Chương 15: Bữa Ăn Của Nhà Vua

Trên đường, tôi gọi Alisa và cùng đi đến phòng hội đồng nơi mà đã có vài người đến.

Giữa căn phòng là một chiếc bàn tròn, nơi mà Brendan (người đã chính thức kế nhiệm Arkus làm thủ tướng), Lusia, Price, và cuối cùng là Roland Jason đang ngồi. Vì Ludwin and Arcus đang bận rộn với các vấn đề khác, họ không thể đến ngay được, nên trong phòng bây giờ chỉ có những tài năng mà tôi đã chiêu mộ được lúc trước.

- Bệ hạ. (Brendan)

- À, làm ơn hãy ngồi xuống, tôi chỉ đến đây theo ý mình thôi! (Mozart)

Nhìn mọi người đồng loạt đứng dậy, tôi giơ tay lên để dừng họ lại trước khi tôi và Lisa lấy ghế cho mình. Chỉ có Alisa vì vài lí do, ngay lập tức đứng bên cạnh tôi khi tôi ngồi xuống. Thực lòng, nó khá phiền nhưng tôi không thể làm gì với cô ấy vì ngay cả khi tôi ra lệnh cho cô ấy ngồi thì cô ấy vẫn phớt lờ lệnh của tôi. Chẳng phải tôi là chủ nhân sao?...Mà thôi, cứ để việc này qua một bên đã.

- Tôi muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc cho sự nỗ lực của anh khi đến tận đây (Mozart)

- K-k-không cần đâu thưa bệ hạ! T-T-Thần vô cùng xin lỗi vì sự bất tiện này! (Roland)

- Bệ hạ, thần mong người đừng cúi đầu dễ dàng như vậy. (Bendan)

Bendan, người đang đứng cạnh Roland đang bối rối, bắt đầu nhăn nhó.

- Nếu một người như bệ hạ, người đứng trên vạn người, lại đi hạ thấp mình, nó có thể khiến người khác chê bai người. (Brendan)

- Tôi không cần những hành động trịch thượng như vậy chỉ để giữ tôn nghiêm của mình, tôi nghĩ tất cả mọi người ở đây là bạn hơn là kẻ bề tôi hay người dân. (Mozart)

- Thần nghĩ những lời đó không xứng với chúng thần, thưa bệ hạ. (Price)

Price nhẹ nhàng cúi đầu. Cô ấy đang cư xử một cách thật hoàn hảo.

Ngược lại, Lusia thì lại vô cùng lo lắng đến mức mà răng bắt đầu run cầm cập.

- Th-Thần cũng có thể làm bạn của người sao? (Lusia)

- Không phải. Lusia là con nuôi của tôi, đúng chứ?" (Mozart)

- À, đúng vậy (Lusia)

- Đúng vậy, nên thay vì gọi tôi là đức vua hay bệ hạ, hãy gọi bằng [Cha]. (Mozart)

- A, không công bằng! Vậy hãy gọi chị là [Mẹ] nữa!" (Lisa)

- Etto...*nhìn chúng tôi với đôi mắt chớp chớp* cha Mozart. Mẹ Lisa! (Lusia)

- Đúng vậy!! (Mozart)(Lisa)

Nhìn hành động đáng yêu của Lusia, tôi và Lisa đồng thời cùng làm điệu bộ thất trận. Ể mà từ từ, sao có cả Lisa ở đây... À, mà thôi kệ...

bóp! bóp!

Chúng tôi liền bị gỡ đầu bởi quạt giấy trong tay Bendan.

- Hai người có thể dừng những hành động ngu ngốc như vậy không, nếu không chúng ta không thể tiếp tục được. (Bendan)

- Chúng tôi xin lỗi! (T_T) (Mozart)(Lisa)

Chúng tôi xin lỗi một cách thực lòng. Bên cạnh đó, chiếc quạt giấy đó là vật tôi đã ban cho Bendan khi anh ta nhậm chức thủ tướng. [Khi hành động của tôi không thể khoan dung được, đừng chần chừ mà gõ vào đầu tôi bằng cái này]. Kiểu này hay kiểu khác, đó cũng chỉ là cách mà tôi pha trò để giảm căng thẳng trên khuôn mặt nghiêm nghị của Bendan lúc đó, nhưng cũng đúng như dự đoán về một thiên tài vĩ đại nhất trong suốt chiều dài lịch sử của Arrow (theo lời của Arkus), anh ta quả là rất biết cách dùng cái quạt giấy này.

- Cảm giác thế nào khi làm một bề tôi lại có thể gõ đầu nhà vua một cách nghiêm túc như vậy? (Mozart)

- Trái tim thần đau đớn khi làm vậy, tuy nhiên đó là ‘mệnh lệnh của đức vua’ (Bendan)

Bendan vô cảm đáp lại. Tôi vui vì đã có thể nhìn thấy tính cách thật của anh ta và đồng thời cũng hối hận vì đã biến anh ta thành một ‘giám thị khó tính’. Tôi cảm thấy lo về điều đó.

- Đặt việc đó sang một bên, bệ hạ. Người có thể khai sáng cho mọi người ở đây về mục đích của cuộc gặp này không? (Bendan)

- À, đúng rồi...Roland (Mozart)

- C-có thần! (Roland)

Có lẽ vì bất ngờ được gọi, anh chàng Roland mập va phải ghế khi đang cố đứng dậy. Thân hình tròn trịa của anh ta vẫn như thường lệ, nhưng có vẻ hơi khác so với hôm qua; cả người anh ta đều râm rắng. Lí do cho sự thay đổi này, nói một cách vắn vè là: anh ta đã bay vòng quanh khắp thế giới.

- Anh đã chuẩn bị những gì tôi yêu cầu lúc trước chưa? (Mozart)

- Đ-Đã sẵn sàng, thưa người. Nhờ ơn bệ hạ mà những nơi thần có lẽ phải mất 20 năm để đến được, giờ chỉ cần có vài ngày. (Roland)

- ...Ý cậu là gì? (Lisa)

Lisa nghiêng đầu khó hiểu

- Tôi đã mượn ‘Chuyên cơ 1’ cho anh ta để dàng di chuyển. (Lisa)

- Chuyên c... Cái gì? (Lisa)

- Hoàng gia có một con rồng bay phải không? Tôi đã mượn nó cho anh ta đấy. (Mozart)

Đó là con rồng bay Hoàng gia mà chỉ có nhà vua mới được sử dụng khi xuất ngoại. Vì lệnh cấm vận của quân đội nên không còn con rồng bay nào khác trừ con này. Do việc di chuyển mau lẹ là cần thiết cho công việc của Roland, tôi đã mượn nó cho anh ta. Đã có những phản đối cho việc mượn tài sản Hoàng gia cho một thường dân. Tuy nhiên, vì không thể thay thế nó bằng con rồng của không quân được; họ đành phải chấp nhận đề nghị này. Bây giờ, có vẻ sẽ có những phản đối vô ích về những khoản vay và yêu cầu của tôi. Thực tình... họ đang cản đường tôi đó.

- Sẽ thật tốt nếu họ bị tiêu diệt. Lũ khốn đó. (Mozart)

- Đ-Đừng phát ngôn khinh suất như vậy. (Lisa)

- Ngay cả khi tôi đang nghiêm túc sao? (Mozart)

Lisa giật mình khi nhìn biểu hiện của tôi. Tôi tự hỏi mặt mình giờ đang biểu hiện như thế nào. Ngay cả Roland và Lusie cũng hoảng sợ bởi nó. Có vẻ như không đúng thời điểm để nói chuyện này rồi.

- Vậy thì, Roland, anh có thể cho chúng tôi xem những gì đã thu lượm được không? (Mozart)

- V-Vâng thưa bệ hạ! Như người đã yêu cầu [Những nguyên liệu không được dùng trong ẩm thực của nước ta]! (Roland)

Roland nói trong khi đang lôi ra một cái túi to tướng. Phải, tôi đã lợi dụng hiểu biết phong phú của Roland về ẩm thực và để anh ta đi tìm tôi về thức ăn.

Nhìn cái túi, Lisa mở to mắt không thể tin nổi.

- Đó chẳng phải một báu vật Hoàng gia [Túi vạn vật của đế vương] sao?! (Lisa)

- À. Cái này tôi có thể chứa được rất nhiều thứ mà không bị biến dạng, đó là tại sao cái túi này vô cùng tiện dụng để đựng thực phẩm mà không bị hỏng. Vì vậy tôi nghĩ nó sẽ hữu dụng để thu thập thực phẩm, và tôi đã cho anh ta mượn. (Mozart)

- Đó là tại sao... Ờừ, sao cũng được! (Lisa)

Dù sao thì chuyện đã rồi, Lisa không nói tới nữa.

- Vậy đó là những gì? Nguyên liệu không dùng trong ẩm thực nước ta? (Lisa)

- Nói đúng hơn, đó là [Thực phẩm chỉ được dùng ở nước khác hoặc ở các địa phương mà không thực sự phổ biến trong ẩm thực nước này] (Mozart)

Mỗi nơi lại có một loại khác nhau, và những người khác nhau với vị giác khác nhau.

Một số thứ không ăn được và bị vất đi ở nơi này có thể là cao lương mỹ vị ở nơi khác. Đó là câu chuyện mà tôi hay được nghe kể. Ngay tại Việt Nam, có vài sản vật địa phương khiến tôi phải thốt lên [Ế? Cái này cũng ăn được hả?!]. Là những gì chương trình trên TV dạy tôi.

- Bây giờ, đất nước chúng ta đang chuyển từ trồng cây kinh tế như bông, chè hay thuốc lá sang các loại cây lương thực. Tuy nhiên, cũng phải tới mùa thu mới có thể thu hoạch được. Để đảm bảo nhân dân không chết đói, tôi cần có biện pháp thiết thực hơn. (Mozart)

Một biện pháp lâu dài là cần thiết để xóa sổ nạn đói. Tuy nhiên, nếu để quá lâu mới thu được kết quả thì người dân vẫn sẽ chịu đói đến chết. Hơn thế nữa, những người chết đầu tiên là những người sức sống yếu ớt mà chủ yếu là trẻ sơ sinh, người cần rất nhiều dinh dưỡng để phát triển. Trẻ em là tài sản lớn nhất của đất nước. Một quốc gia mà không bảo vệ nòi trẻ em thì sẽ chẳng có tương lai. Tuy nhiên, ngay cả khi cung cấp thực phẩm cho trẻ em ở Arrow, vẫn sẽ có một số vùng mà cứu trợ không thể đến được. Vì vậy là cần thiết phải xúc tiến một kế hoạch dài hạn và cả một kế hoạch ngắn hạn có hiệu quả tức thời.

- Vậy đây là những nguyên liệu không thường được dùng à? (Lisa)

- Thực phẩm mà thường được dùng bởi nước khác nhưng không thường xuyên bởi nước này. Nếu ta có thể kết hợp chúng lại, sẽ giảm bớt nạn đói cho người dân, chúng ta chỉ đơn giản là nâng cao chất lượng thức ăn lên thôi. (Mozart)

- Thật sự tồn tại cái gì tiện lợi đến như vậy sao? (Lisa)

- Chính vì vậy mà chúng ta cần phải chắc chắn... Vậy, hãy bắt đầu đi đến đó nào? (Mozart)

- Đi đến đâu cơ? (Lisa)

Tôi cười khi nhìn Liecia đang bối rối và nói.

- Chúng ta cần thử nghiệm xem thức ăn đó có ăn được không, vậy chẳng phải là nên đi đến phòng ăn sao?

- --

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bài Thuyết Trình Lịch Sử

(Góc nhìn của Mozart)

- Đây Mozart. Tôi biết là chúng ta cần dùng phòng ăn nhưng... (Lisa)

- Gì vậy?(Soma)

- Chẳng phải sức chứa của phòng hiện tại là quá nhỏ sao? (Lisa)

Đúng như Lisa đã chỉ ra, phòng ăn hiện tại đang ngập trong sự chen lấn xô đẩy không như thường lệ.

Phòng ăn này vốn được sử dụng bởi người làm trong lâu đài như vệ sĩ Hoàng gia, thị vệ quân/nữ hầu phòng và thậm chí là cả nhà vua trước nữa. Vì vậy, sẽ không có vấn đề gì với việc nhiều người sử dụng cùng lúc vì nó có tới tận 30 dãy bàn ăn dài. Tuy nhiên, hiện tại, trừ một dãy bàn dài duy nhất, tất cả các dãy khác đã được bỏ qua một bên để tạo một khoảng trống lớn. Vì thế, chỗ trống duy nhất trong phòng ăn là ở xung quanh dãy bàn ăn duy nhất đó, đơn giản là vì tất cả những chỗ khác đều chật đầy người cùng các phần thiết bị máy móc. Trong số đó, một quả cầu thủy tinh chạm đến tận trần phòng là thứ chiếm nhiều diện tích nhất.

- Cậu lại muốn dùng [Hoàng thoái phòng] lần nữa à? (Lisa)

- Tôi cảm thấy rằng sẽ thật phi phạm nếu chỉ sử dụng thứ tiện lợi này chỉ để tuyên bố chiến tranh. Tôi đang tính sẽ sử dụng nó một cách định kì từ bây giờ. (Mozart)

Do phương tiện này là một thứ gì đó giống với "TV", những người hiện đại sẽ nhận ra đó là quyền năng của phương tiện truyền thông (cả theo mặt tốt lẫn xấu). Nó có thể gửi công văn với thông tin quan trọng một cách nhanh chóng tới dân chúng và thậm chí còn có thể nâng cao sự ủng hộ của người dân thông qua các chương trình truyền hình giải trí. Điểm hạn chế của phương tiện này là không có cách nào có thể ghi hình được nên tất cả phải được truyền hình trực tiếp; cùng với việc hình ảnh chỉ có thể xem được ở các thành phố (ở các ngôi làng chỉ có thể nghe âm thanh). Để xem được như TV thì có lẽ

chúng ta phải đợi cho đến khi công nghệ (hoặc ma thuật) trong thế giới này phát triển đủ tầm trong tương lai.

Bên cạnh đó, tôi cũng đang nghĩ về việc chiếu những chương trình truyền hình giải trí chẳng hạn như là [Cuộc thi âm nhạc]. Vì Price đã được biết đến là người thắng cuộc trong cuộc thi tài năng hát trước đó, [Cuộc thi âm nhạc] này có thể coi là màn debut trước công chúng của một idol hay ca sĩ để dành sự ủng hộ của mọi người. Tuy vậy, tôi không thể cho ra mắt một nhóm nhạc thần tượng được. Hiện tại thì một người phải tiến hành truyền hình trực tiếp liên tục nên tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu có nhiều người làm màn debut cá nhân bằng cách cho họ xuất hiện theo lịch trình. Mỗi tội khổ nỗi, cảm âm nhạc thì tôi sẽ phải đánh đàn khổ rồi đây.

Chương trình truyền hình đầu tiên của Mozart...Giấc mơ đó đang được tiếp tục thực hiện.

(Sách giáo khoa lịch sử)

Về sau, Mozart lập ra đài ABC (Arrow Broadcasting Company) hay còn gọi là đài phát thanh Arrow có trụ sở trong cung điện để công chúng có thể xem các chương trình truyền hình thông qua Hoàng thoại phòng. Nội dung của đài chủ yếu bao gồm tin tức thời sự và các chương trình âm nhạc nổi tiếng và thỉnh thoảng cũng có cả các chương trình nấu ăn hoặc hài kịch được chiếu nữa. Chưa từng có ai nghĩ đến khái niệm về nhà đài cho đến khi những chương trình này được công chúng vô cùng yêu thích. Tuy nhiên, sau vài trăm năm trôi qua, mỗi gia đình đều đã có một chiếc ‘TV’ cho riêng mình cùng với việc thiết bị truyền thông được sản xuất đại trà dẫn đến sự xuất hiện của các công ti thương mại về truyền thông khiến cho sự hiện diện của đài ABC ngày càng giảm theo thời gian. Tuy vậy thì đó cũng không phải điều gì đáng buồn lắm. Ngay cả khi đài ABC bị coi là lỗi thời khi bị người xem cho rằng [Đến tận bây giờ nhà đài này vẫn chẳng có gì thay đổi] hay [Chỉ có người già mới xem nó thôi], thì đó cũng là bằng chứng cho việc thế giới đã thực sự hòa bình.

(Góc nhìn của Mozart)

- Cậu bỗng nhiên cười toe toét vì cái gì thế? Cậu đang làm tôi sợ đấy biết không? (Lisa)

Lisa lườm tôi bằng ánh mắt lạnh lùng

...Chắc là tôi không thể nói là ‘không có gì’ rồi.

- Dù sao thì cũng đến lúc rồi, với những nguyên liệu không phổ biến trong ẩm thực nước ta. Vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao nếu cùng công khai cho mọi người biết? Do đó nên tôi mới đặc biệt mời những cô gái xinh đẹp đến đây (Mozart)

- Ý cậu là Price? (Lisa)

- Không chỉ Price mà cả Lisa, Alisa và Lusie nữa. Sau cùng thì điều kiện của một chương trình thành công là động vật, người đẹp và trẻ em. Ở đây chúng ta có một vẻ đẹp truyền thống: Lisa, vẻ đẹp đầy sức sống cùng làn da rám nắng: Alisa, người đẹp có thể quyến rũ cả trẻ em và phụ nữ: Price và cuối cùng là một loli tai sói: Lusie. Vì tất cả người đẹp đã tập trung tại đây, chúng ta có thể dễ dàng dành được thiện cảm của mọi người đúng không? (Mozart) (Tán Gái Auto Đồ =)))

- T-Tôi cũng được gọi là người đẹp sao... (Lisa)

Khuôn mặt Lisa trở nên ửng đỏ. Còn ba người kia lần lượt đáp lại.Trời ạ,cô gái ơi, cô vô cùng đẹp là đằng khác ấy chứ.

- Đó là vinh dự của thần, thưa bệ hạ (Price)

- Cá-! Nếu đó là mong muốn của bệ hạ, thần nguyện xả thân để hoàn thành! (Alisa)

- Hah, nhưng em sẽ cố hết sức! (Lusie)

Mọi người đều thể hiện sự hăng hái của mình; trong lúc đó thì Bendan đang nhanh chóng tiến hành việc chuẩn bị phát sóng, Roland thì đang xác nhận lại nguyên liệu trong vôi vữa. Nhìn cảnh này, có vẻ như những quân bài trong tay tôi đều đã được “level up”. Thông thường, chỉ tập hợp được từng này tài năng thôi đã là điều bất khả thi rồi.

Tôi nhìn mọi người và bắt đầu ra lệnh.

- Vậy hãy bắt đầu và ‘lên sóng’ nào (Mozart)

(Người dẫn truyện)

Hôm đó, mọi thành phố và thị trấn của vương quốc Arrow đều chật kín người.

- Có vẻ như nhà vua mà trước đó đã tập hợp những người tài trong đất nước của mình, đang có ý định sử dụng Hoàng thoại phòng cho việc gì đó

. Đó là chủ đề chính ở đây, vì vậy họ tập trung huyền ảo ở đài phun nước trước quảng trường (nước ở đài phun nước trước quảng trường đã được lắp thiết bị có thể phun sương có tác dụng như một màn chiếu để nhận hình ảnh từ Hoàng thoại phòng. Dân làng ở nơi chỉ có thể nghe tiếng chứ không thể xem cũng tụ tập về thị trấn gần nhất để có thể xem hình ảnh, tạo nên một đám đông khổng lồ.

Cuối cùng thì phương thức giải trí ở thế giới này cũng chỉ đến mức là đánh bạc hay cá độ ở các quán bar. Vì thế nên từ khi có buổi truyền hình công khai vài ngày trước, họ đã nhận ra một loại hình giải trí mới. Chỗ nào mà mọi người tụ tập lại, chỗ đó có tiền; chỗ nào có khán giả, chỗ đó có thương nhân. Ở mỗi quảng trường trong vương quốc đều tràn ngập các gian hàng, tạo cảm giác như đang có lễ hội vậy. Mọi người ai ai cũng đều trải thảm trên mặt đất và ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi chương trình bắt đầu.

- Um-um... Mama, cái nì ‘ẽ suất ‘iện? (Cô bé)

- Đúng vậy. Mẹ tự hỏi cái gì sẽ xuất hiện đây? (Bà mẹ)

Cô bé với đôi mắt láo liên hỏi bà mẹ, bà liền trả lời cô bé với một nụ cười.

- Mọi người ở đây nhìn thật ‘zui’. Thời đại đã thay đổi rồi nhì? (Ông lão A)

- Phải. Ở thời chúng ta, không đời nào chúng ta có thể thưởng thức một buổi như thế này (Ông lão B)

Ở thời đại cũ, Hoàng thoại phòng chỉ dùng để tuyên bố chiến tranh với các nước khác hoặc để thông báo những việc đại loại như là “Quân đội sẽ công bố tình hình chiến sự ở tiền tuyến” (hay nói cách khác là tuyên cáo của quân đội). Những người già, họ đang nhớ về triều đại cũ đã lùi vào dĩ vãng, chậm chạp nhắm mắt lại. Trong thời điểm đó, đất nước này kiểm soát một lãnh thổ gấp đôi bây giờ nhưng dân số thì ngược lại, chỉ bằng nửa bây giờ.

Lúc đó, những lời duy nhất phát ra từ Hoàng thoại phòng là “chúng ta đã chiến thắng trận XX!” hay “Chúng ta phải vượt qua sự mất mát từ cái chết anh hùng của XX bằng cách tiếp tục chiến đấu!”, nếu không phải thì cũng chỉ là những thông báo khác về chiến sự. Mọi người thời đó nếu nghe đến thông báo từ Hoàng thoại phòng, họ sẽ nghĩ ngay đến cụm từ [chết chóc].

- Tôi cầu rằng vị vua mới sẽ không gieo vào đầu những người trẻ những thành kiến như vậy.

- Waaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! (Đám đông reo hò)

Giọng ông lão bị che lấp bởi đám đông đang bùng nổ.

Buổi phát sóng thứ ba từ khi Mozart lên ngôi đã bắt đầu.

(Người dẫn truyện)

Dẫn chương trình là một nam và một nữ trong bộ đồng phục và váy dài.

- Một ngày tốt lành hỏi mọi người ở Price! (Price)

- M-Một ngày tốt lành (Roland)

- Đây là chương trình thông tin từ lâu đài hoàng gia Arrow: [Bữa trưa thịnh soạn của nhà vua], gọi tắt là [Bữa ăn của nhà vua]. Người dẫn chương trình là tôi, Price Ingrid.” (Gyna)

- Ro-Roland Jason Monahand s-sẽ tường thuật, vâng!” (Roland)

- ...Roland, đừng lo lắng quá! (Price)

- K-Không vô lý đâu, tôi không giống với...Price, người vô cùng ấn tượng. Tôi rất ghen tị đấy.(Roland)

- Đó là bởi vì tôi cần phải hát tốt trước mặt khán giả. Nếu mọi người đang xem ở đây có dịp đến quán cà phê [Lorelei] ở Arrow, làm ơn hãy đốt xừ tốt với tôi. (Price)

- Làm ơn đừng chen thêm những quảng cáo mờ ám như vậy! (Roland)

Ahahahahaha!

Một phụ nữ tinh nghịch và một anh chàng mập mạp như một sự đối lập tương phản vậy. Mọi người ở quảng trường không thể ngừng cười.

- Vậy hãy cùng bắt đầu giải thích mục đích của chương trình này nào? (Price)

- Đức vua đời thứ 14 (tạm quyền) của Arrow, Mozart Elveniden bệ hạ! (Roland)

“Ooooooooo” cả quảng trường trở nên náo động.

Trên màn ảnh là hình ảnh vị vua trẻ mà họ đã thấy trong cuộc tuyển chọn nhân tài lần trước.

- Vì tôi chưa chính thức lên ngôi nên không cần thiết phải gọi tôi là đức vua đâu. .Ha, xin chào tất cả mọi người, tôi là vị vua tạm quyền, Mozart Elveniden. Giờ tôi muốn thông báo đến tất cả các bạn về tình trạng hiện tại của đất nước này... (Mozart)

“Cậu ta trông chẳng giống vua tí nào cả”, một người bình luận từ trong đám đông, cũng chẳng thể trách được vì cậu ta mới nắm quyền cách đây không lâu. Không hay biết điều đó, Mozart bắt đầu giải thích trên tấm bảng với biểu đồ và bảng thống kê về tình hình nội bộ của đất nước. Cậu ta giải thích đặc biệt kĩ lưỡng về tình trạng thiếu hụt lương thực.

- ...Về vấn đề này, tình trạng hiện thời gây nên bởi yêu cầu cao về thực phẩm tươi sống. Nguồn gốc của vấn đề này là đã có khoảng thời gian nông dân chuyển từ việc trồng cây nông nghiệp sang trồng cây kinh tế như bông. Tất nhiên, đó không phải là lỗi của mình nông dân mà còn cả những thương nhân khi họ từ chối thu mua nông sản, và quân đội khi kiểm soát từ việc đó hoặc thậm chí là cả do Hoàng gia khi cố tình làm ngơ. Tôi thành thật xin lỗi. (Mozart)

Sau khi nói vậy, Mozart cúi đầu. Một vị vua cúi đầu trước người khác là điều chưa từng xảy ra trước kia. Cậu ta cúi đầu ngay cả khi tình trạng hiện tại không phải do lỗi của cậu ta khi nắm quyền.

- Từ bây giờ, chúng ta sẽ chuyển từ trồng cây kinh tế để trở lại trồng cây lương thực, tuy nhiên thì kết quả thì phải đợi đến tận mùa thu. Chúng tôi cũng đã cân nhắc nhập khẩu lương thực từ các nước khác. Tuy nhiên tình hình hiện tại khá là bi đát. Đầu tiên là chúng ta sẽ phải ngừng xuất khẩu sản phẩm chủ lực của nước ta, đó là bông, nên sẽ không còn cách nào để có thể thu được ngoại tệ. Thêm vào đó là các nước khác cũng đang chịu chung tình trạng với chúng ta. Bạn không thể cho những gì bạn không có được. (Mozart)

Nội dung diễn văn của nhà vua là quá đủ để làm nhụt chí mọi người. Tuy nhiên thì họ còn bất ngờ hơn là chán nản khi đức vua lại công bố những thông tin như vậy cho công chúng. Thường thì những bậc bề trên sẽ không tiết lộ thông tin cho những cấp dưới vì trong đó có thể có cả những sai phạm của họ. Thêm vào đó là sự nhận thức của người dân về chính trị còn kém. Trên thực tế, ngay cả khi giải thích của nhà vua mà một học sinh tiểu học ở Nhật cũng hiểu được, thì chỉ có khoảng 30% dân chúng Elfrieden có thể hiểu được nó.

Tuy vậy, vị vua trẻ này vẫn công khai thông tin đó cho dân chúng khiến những người có học thức khá ngạc nhiên. Tại sao cậu ta lại tự tiết lộ những sai lầm của mình mà có thể khiến cậu ta mất đi sự ủng hộ trong dân chúng?

- U-Úm...Đó là những gì nên được tiết lộ cho nhân dân biết sao? (Roland)

Roland rụt rè hỏi trong vai trò đại diện tiếng nói của người dân.

Tuy vậy thì Mozart vẫn không đổi thái độ.

- Bởi vì một người cứ tiếp tục giữ bí mật sẽ bị nghi ngờ. Và nếu người ta nghi ngờ về độ chính xác của thông tin tiếp theo tôi đưa ra thì tôi thà hứng mũi chịu sào ngay từ đầu còn hơn là tiếp tục nói dối. Mặc dù đúng là có vài thông tin cần giấu vì lí do ngoại giao, nhưng về vấn đề đối nội thì chính sách của tôi sẽ được công khai từ bây giờ. Tôi muốn mọi người dân ở đây hãy tự suy nghĩ. Đất nước này nên làm gì? Chính sách của tôi có đúng đắn không? Tôi muốn tất cả mọi người cùng nghĩ điều đó với tôi. (Mozart)

- -----

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy một vị vua như vậy đấy ... (Một người dân cho biết)

Có vài lời xì xầm từ mọi người. Một chế độ quân chủ muốn người dân của cậu ta suy nghĩ chính trị là điều chưa từng có. Ngay cả khi có [Cuộc họp quốc gia] để nêu lên ý chí và nguyện vọng của người dân, đó cũng chỉ như một trò đùa theo kiểu [Tập trung mọi người để thỉnh cầu nhà vua]. Việc điều đó có được chấp thuận hay không hoàn toàn vào quyết định của nhà vua. Vì vậy nên nội dung của những đề nghị đó chỉ đơn giản như là [Yêu cầu điều chỉnh giá của mặt hàng XXX do lạm phát] hay [Thỉnh cầu về công trình công cộng]. Chức năng của nó chỉ giới hạn như kiểu hòm thư góp ý cho chính phủ chứ không phải là nơi để bàn về những quyết định chính trị.

Ngay từ đầu, kể cả đến bây giờ thì tư tưởng phong kiến đã bám rễ sâu vào suy nghĩ của từng người ở đây. Nói một cách đơn giản hơn thì chế độ chính trị ở đây cơ bản là kiểu [Tầng lớp thấp sẽ nộp ‘thuế’ cho giai cấp thống trị và họ sẽ bảo đảm cuộc sống và tài sản cho tầng lớp dưới]. Công dân phải đóng thuế cho lãnh chúa (quý tộc) để được họ đảm bảo mạng sống và tài sản của mình. Các lãnh chúa lại phải đóng thuế (hay chiến phí) cho quốc gia - thay cho việc họ có nghĩa vụ hỗ trợ quân sự cho vương quốc - và đôi lại đức vua sẽ bảo đảm cuộc sống và tài sản cho họ (đảm bảo không chỉ có nghĩa là bảo vệ họ trước ngoại xâm mà còn ban phúc lợi cho họ chẳng hạn như nâng cấp cơ sở hạ tầng mà họ muốn).

Một xã hội phân biệt giai cấp. Mặc dù có nguy cơ giai cấp thống trị đã thối nát và tất cả sẽ sụp đổ theo, nhưng nếu nghĩ theo cách khác thì ngoại trừ nhà cầm quyền, những người khác không cần quan tâm đến chính trị. Vậy nên nó có thể gọi là thể chế không liên quan đến chính trị nơi mà mọi người dân chỉ cần quan tâm đến bản thân là đủ.

Dù vậy thì vị vua ở đây vẫn mong người dân có thể có suy nghĩ cho riêng mình nên đã nói “Tôi muốn mọi người cùng suy nghĩ với tôi”. Nó là sự khai sinh cho một quyền và nghĩa vụ mới của mọi công dân: trực tiếp tham gia vào chính trị. Tất nhiên nó không có nghĩa là mọi đường lối đều được chấp nhận. Hơn thế nữa, hiện tại ngay cả khi có đặc quyền đó, do sự thiếu hiểu biết của tầng lớp nhân dân, nó cũng sẽ trở thành quyết định theo hiệu ứng đám đông mà thôi.

Tuy vậy thì khả năng đó đã hoàn toàn bị triệt tiêu.

- Đất nước này sẽ bắt đầu thay đổi từ đây. (Ông lão A)
- Tôi ghen tị với lớp trẻ vì có thể chứng kiến sự thay đổi lịch sử này đây. (Ông lão B)
- Ông nói với vẫn gì thế, chúng ta sẽ chứng kiến nó đến cùng. (Ông lão A)

Nhìn vào gương mặt vị vua mới, ông lão mỉm cười rạng rỡ.

(Edit: Cự Hồ xuyên không)

Không biết mình vừa gây ra một cuộc náo động nhỏ, Mozart tiếp tục giải thích.

- Chúng ta chỉ có thể đợi đến mùa thu để giải quyết triệt để nạn thiếu lương thực. Tất nhiên là chúng tôi sẽ hỗ trợ các bạn, nhưng sẽ rất khó khăn để giúp đỡ tất cả mọi người trong vương quốc do lương thực có hạn và cách biệt địa lí và cuối cùng là chẳng có cái gì gọi là sự bình đẳng giữa tất cả mọi người cả. (Mozart)

Sau cùng thì đất nước này vẫn là nơi ở của rất nhiều chủng tộc.

Sống sâu trong rừng là loài Elf, ở trên những vách đá cheo leo là tổ của loài rồng, dưới lòng đất là nơi ở của người lùn, nhân ngư thì sinh sống ở gần bờ biển. Cùng với rất nhiều giống loài khác mà đường tiếp tế không thể vươn tới được. Những người này sẽ không thể nhận được viện trợ, cũng như những ngôi làng sống ở vùng sâu vùng xa hoặc miền núi.

- Đó là lí do tôi có một yêu cầu đến mọi người, không, đúng hơn là một chiếu chỉ. (Mozart)

Mozart ngừng bài phát biểu của cậu.

Sau một hồi hít thở sâu, cậu tuyên bố đồng dục.

- Cho đến mùa thu, tất cả mọi người hãy cùng sống sót. (Mozart)

Người dân như nín thở khi nghe những lời nhà vua vừa thốt ra.

Ý nghĩa của lời nói này rất đơn giản. Nhưng ý định thực thì không thể hiểu được.

- Vì chúng tôi không có 3 đầu 6 tay để lo cho tất cả mọi người nên quan trọng là mọi người phải tự tìm cách sống sót. Trèo lên những ngọn núi, đến những dòng sông, lặn xuống biển sâu để tìm kiếm thực phẩm, hãy cùng hợp tác với mọi người. Ngay cả khi bạn phải cúi đầu trước những kẻ mình không ưa. Cho đến mùa thu tôi cầu mong mọi người ở đây hãy sống sót. (Mozart)

Đây cũng giống như một sự đùn đẩy trách nhiệm vậy. Cậu ta nói như thể ‘hãy tự lo cho bản thân mình đi’ tới những người đang chịu nạn. Tuy vậy, có một sự thật rằng là không ai có thể giúp họ khi họ không thể tự mình cố gắng.

Vị vua trẻ xin lỗi chân thành.

- Tôi nài nỉ các bạn. Vì điều tôi nói còn có nghĩa là đừng làm tổn hại đến những người khác nữa nên có thể sẽ rất khó khăn. Tuy nhiên tôi muốn mọi người hãy cùng nhau vượt qua cho đến mùa thu mà không cần phải cướp bóc của người khác, không cần phải bỏ rơi trẻ em để bớt miệng ăn, không bỏ rơi người già, không mất đi bất cứ thành viên nào trong gia đình. Đó là lí do chương trình này được phát với mục đích giúp đỡ phần nào cho các bạn. (Mozart)

Mozart ngẩng đầu lên và bắt đầu giải thích mục đích của chương trình. Để có thể câu giờ cho đến mùa thu hoạch, chương trình này có mục tiêu giới thiệu các loại thực phẩm mới mà chưa được biết đến ở nơi đây cùng hướng dẫn chế biến. Những nguyên liệu này phải đáp ứng điều kiện là có thể kiếm được dễ dàng (mọc được trong tự nhiên). Và giờ để chứng minh rằng những nguyên liệu đó có thể ăn được, nó sẽ được chế biến thành đồ ăn và ăn thử.

Ngay cả những người tức giận về những lời đùn đẩy trách nhiệm trước đó của Soma, sau khi nghe về nội dung chương trình cũng đã nguôi ngoai. Họ có thể cảm nhận được rằng ‘Vị vua này thực sự quan tâm đến chúng ta’.

- ...Như đã nói, Poncho và Gyna-dono, tôi giao cho hai người việc dẫn chương trình. (Mozart)

Hoàn thành bài phát biểu của mình, Mozart quay lại ghế ngồi.

Mozart không biết được rằng, trong lúc đó ở quảng trường, trần ngập tiếng vỗ tay. Những lời của Mozart đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng mọi người, họ vỗ tay không ngừng. Dù Mozart không hay, cậu ta đã chính thức được công nhận là nhà vua của họ.

Trên màn ảnh là Price và Roland đang làm nhiệm vụ dẫn chương trình.

- Vậy hãy cùng bắt đầu nhanh thôi nào. Roland nguyên liệu đầu tiên của hôm nay là gì? (Price)

- V-Vàng! Nguyên liệu đầu tiên là, ĐÂY! (Roland)

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Món ăn về quot; Cá Ác Quỷ quot;

Tại phòng ăn trong lâu đài Arrow ở thủ đô Ryart đã được dùng làm phòng thu hình.

- Uuuu... (Alisa)

- Kyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! (Lusia)

- Ca-Cái!? (Lisa)

Khi các cô gái nhìn thấy thứ được đặt lên bàn, cả Alisa, Lusia và Lisa đều hét toáng lên theo nhiều kiểu và bật ngửa về phía sau. Ngược lại, chỉ có tôi và Price là vẫn bình tĩnh.

Thứ lòi ra trước mặt tôi là.

- Đó là con bạch tuộc. (Mozart)

- Đúng vậy, đó là một con bạch tuộc. (Price)

Một sinh vật với cơ thể mềm nhũn và tám cái xúc tu đang ngoe nguẩy, đó là loài mà tôi đã biết: [Bạch tuộc]. Trong khi ngay cả con bò hoặc lợn cũng bị biến dạng theo kiểu fantasy với những chiếc mai - giống như rùa thì đây chỉ là một con bạch tuộc vô cùng bình thường (chắc hơi lớn hơn một chút). Ở cái thế giới fantasy này, tôi phải nghĩ nó giống như kiểu [Bạch tuộc khổng lồ] cơ. Con bạch tuộc này khiến tôi phải tự hỏi “rốt cuộc tiêu chuẩn của cái thế giới Nghịch Đảo này là như thế nào vậy?”

À, bên cạnh đó, ở nước này [Bạch tuộc]* được gọi là [octopus], nên tôi mới nghĩ nó giống như bạch tuộc thường. Nhưng nhờ có khả năng phiên dịch ngôn ngữ của Anh hùng, tôi chỉ đơn giản nghe thấy cụm từ [Bạch tuộc] thay vào đó. Nếu một cái gì mà có nhiều điểm tương đồng với một thứ khác ở Trái Đất, tôi vẫn dùng tên từ Trái Đất để đặt cho chúng.

*Bạch tuộc tiếng anh là octopus

- Ê? Mọi người không ăn bạch tuộc sao? (Mozart)

- Sao cậu có thể ăn nổi một thứ kinh khủng như vậy? (Lisa)

Lisa nhìn tôi với ánh mắt dò xét như thể tôi đang nói một điều gì đó không thể tin được vậy.

Không-không-không, nó chỉ là một con bạch tuộc thôi mà? Tôi không thể hiểu nổi cô ấy.

- Vì có hình dạng như vậy, nó chỉ được ăn ở một vài nơi gần biển. Chúng tôi hay ăn nó ở quê nhà. (Price)

Price nhẹ nhàng giải thích. Quả là dù ở Trái đất, cũng có một số nước châu Âu (trừ Tây Ban Nha và vài nước khác) bạch tuộc bị gọi là ‘Cá ác quỷ’ và không coi nó là đồ ăn, nên cũng không thể trách được nếu ở đây cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng nó ngon mà. (Mozart)

- Vậy... sao? (Alisa)

- Tôi chỉ vừa nhắc đến từ ‘ngon’ là Alisa lập tức phản ứng. Tôi biết việc ăn thử chỉ là một nhiệm vụ đối với cô ấy, nhưng cô gái này có vẻ khá sành ăn. Không hẳn là cô ấy tham ăn nhưng có vẻ Alisa cực kì thích đồ ăn ngon, đặc biệt là đồ ngọt (bánh kẹo cao cấp hay được dâng cho nhà vua và chia cho các nữ hầu). Cô ấy đã ăn một lượng lớn bánh kẹo đến nỗi tất cả hầu gái đều phải ghen tị “Sao cô ấy có thể ăn nhiều đến vậy mà vẫn giữ được dáng của mình chứ...”. Tôi đoán có lẽ là do cô ấy lớn lên trong rừng nên ít khi được thưởng thức đồ ngọt.

- Aa. Tôi biết có vài người có sở thích ăn đồ tươi sống, nhưng nếu ta ướp chúng với nước muối và luộc trong nước, nó sẽ trở nên ngon hơn đấy. Món hầm, nướng hay nấu với gạo đều ngon cả. (Mozart)

- ... (Alisa)

- Aisha. Cô đang chảy dãi kia. (Mozart)
- Ừc!... sin nhồi... (Alisa)
- Trời ạ. Thêm vào đó, bạch tuộc có hàm lượng protein cao nhưng ít calo nên nó còn rất tốt cho việc ăn kiêng. (Mozart)
- N-Nghe vậy khiến tôi cảm thấy có chút tò mò (Lisa)

Khi tôi nói từ ‘ăn kiêng’ thì đến lượt Lisa phản ứng. Không-không-không thể nào, tôi nghĩ Lisa nên tăng cân thì hơn? Vì dáng cô ấy đã khá là mảnh khảnh rồi.

- Nhưng tôi không nghĩ cô không cần quá quan tâm đến điều đó đâu... (Mozart)
- Soma...Thời điểm chúng tôi không còn quan tâm đến cân nặng của mình nữa cũng là lúc chúng tôi từ bỏ làm phụ nữ. (Lisa)

Với những lời đó, Lisa mắng tôi với biểu hiện xa xăm trên mặt. Cũng vì Price và Lusia mạnh mẽ đồng tình nên tôi nghĩ chắc là thật. Nhưng vẫn còn đó Aisha với biểu cảm [dù gì thì tôi vẫn muốn ăn hết]....

- Được rồi... vậy chúng ta bắt đầu chế biến thôi nhĩ? (Mozart)

Sau khi chúng tôi di chuyển đến nhà bếp lắp ở phòng ăn, con bạch tuộc bắt đầu được nấu. Dù bếp trưởng của lâu đài đã nói, “nếu người hỏi chúng thần, chúng thần sẽ vui vẻ chế biến nó cho người...”, nhưng vì tôi thích nấu ăn nên tôi sẽ làm việc đó vậy. Đầu tiên là đặt con bạch tuộc vào một cái bát lớn, dùng dao làm bếp lọc bỏ nội tạng, vòi mực và mắt (trong khi đó thì các cô gái hét lên “yaaaaaaaaa” nhưng tôi làm lơ). Sau đó tôi ướp muối bề mặt cho đến khi kết cấu trơn tuột của nó cứng lại rồi rửa bằng nước. Để tránh trường hợp còn dính bùn trên nó, tôi rửa nó thật cẩn thận. Sau đó tôi bỏ những cái vòi vào nước sôi để luộc con vật-giống-bạch-tuộc. Sau khi nhìn màu vàng bản của nó chuyển sang màu đỏ - tím một cách vừa phải, tôi vớt nó ra và hoàn thành món ‘bạch tuộc luộc’ ngon tuyệt. Đợi cho nó nguội bớt, tôi gấp một cái chân nó và cho vào miệng. A...dù như vậy thì nó vẫn thật ngon.

- Hãy ăn khi nó còn nóng! (Mozart)
- Ca-!? (Lisa)

Lisa và những người khác ngạc nhiên trước cảnh tôi ăn nó mà không do dự. Dựa trên cảm giác nhai từng miếng thịt, không nghi ngờ gì nữa, nó là hương vị của bạch tuộc, cộng thêm vị mặn nhẹ làm nó càng ngon hơn. Nhưng cho dù ngon vậy, vẫn thật tiếc vì ở thế giới này không có nước tương (xì dầu)!

(Edit: đói quá T.T)

- ...Nó.... thực sự ăn được sao? (Lisa)
- Cô đang nói gì vậy Lisa? Chỉ cần ăn thử thôi mà, phải không? (Mozart)
- Không, chỉ là...tôi vẫn chưa sẵn sàng để... (Lisa)
- Vậy à? Nhưng nó thực sự rất ngon đấy” (Price)

Liếc nhìn Lisa đang do dự, Price cũng bắt đầu gấp một miếng.

- A! Price ăn gian! Vậy giờ đến lượt tôi! (Alisa)
- Nhìn Gyna, Aisha cũng bắt đầu ăn... Nhưng, này! Đừng ăn nguyên cả cái đầu trong một lần chứ! Cô phàm ăn đến mức nào vậy? Thực tình cái cô Dark Elf này!”
- Whoa! Hương vị này quả thực rất ngon! (Alisa)
- ...Vậy à? (Mozart)

...Phải, tôi cần phải tự kiểm chế. Tôi bắt đầu cắt con bạch tuộc và trộn nó chung nó với bột mì, trứng và vụn bánh mì rồi xiên chúng thành ba miếng một xiên rồi rán trong chảo dầu. Tôi rán kĩ cho đến khi lớp vỏ ngoài trở nên giòn và chuyển sang màu nâu vàng. Vớt chúng ra từ chảo, tôi rưới thêm một loại sốt giống như mayonnaise mà tôi đã tự chế: một hỗn hợp làm từ sốt đặc của thế giới này, lòng đỏ trứng và dấm. Cuối cùng, nó đã hoàn thành.Đây là một món ăn về bạch tuộc tôi đã rất thích khi qua Nhật tham dự chung kết piano lần thứ 12. (takoyaki)

- [Bạch tuộc xiên nướng]...hay một món gì đó na ná như vậy. Nào, hãy tự nhiên thưởng thức. (Mozart)

Tôi đưa mỗi người một xiên.

Lisa và Lusia còn lo lắng nhưng vẫn đưa nó lên miệng. Tuy nhiên trong khoảnh khắc nó chạm miệng,

- !!?...Cái gì vậy? Ngon quá! (Lisa)

- Thực sự rất...rất ngon! (Lusia)

Đôi mắt họ mở to vì độ ngon của nó. Chuẩn rồi! Tôi làm điệu bộ chiến thắng trong thâm tâm.

- Thực sự rất là ngon. Thêm vào đó độ giòn bên ngoài càng làm tăng hương vị của miếng bạch tuộc. (Price)

- Đ-Đúng vậy! Tôi chưa từng nghĩ rằng bạch tuộc ăn kèm gia vị có thể ngon đến thế! (Roland)

- Loại sốt trắng này cùng với miếng bạch tuộc hòa quyện với nhau một cách hoàn hảo. Thực sự là cao lương mỹ vị, thừa bề hạ (Price)

- Đúng vậy, đức vua của chúng ta cũng có thể nấu ăn! Quà là bất ngờ! Vâng! (Roland)

Gyna-san và Poncho đang thể hiện vai trò tường thuật cũng dẫn chương trình của mình. Cả hai người vừa ăn vừa thưởng thức hương vị của xiên bạch tuộc. Bên cạnh đó, Alisa thì đang...

chepchepchut*...

Với tốc độ kinh hoàng, cô ta chén sạch một lượng lớn xiên bạch tuộc... Hầy, hãy để cô ấy một mình vậy.

- ...Này papa? (Đứa trẻ)

- Ừ. Nếu là bạch tuộc thì chúng ta thường xuyên bắt được cả đồng mắc trong lưới. (Người cha)

- Thật sao!? Con muốn ăn nó! (Đứa trẻ)

- Đúng vậy. Chúng ta thường xuyên quăng nó đi, nhưng lần này hãy thử xem sao. (Người cha)

Ở những làng chài ven biển. Những câu chuyện kiểu như vậy đang trở nên thịnh hành.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mì tôm khoai tây

(Góc nhìn của Mozart)

- Nguyên liệu tiếp theo là đây! (Roland)

Sau khi mọi người ăn xong món 'Bạch tuộc xiên nướng' của tôi, chúng tôi quay về chỗ ngồi của mình, rồi lấy ra một loại nguyên liệu mới từ cái hộp mà Roland chuẩn bị trước đó. Và thứ được lấy ra từ trong hộp là một vật hình trụ dài màu nâu vui trong đất.

- Đây là ... 'một cái rễ' à? (Lisa)

- Tôi nghĩ là rễ đó... (Price)

- Nó trông không ngon lành gì cho lắm nhì... nó có thực sự ăn được không vậy? (Lusia)

Một hàng dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu Lisa, Price và Lusia.

- Vậy đây là...là cây ngư bàng à? (Mozart)

- Không nhầm vào đâu được, là ngư bàng (Alisa)

Tôi cũng không lấy gì làm ngạc nhiên khi chỉ có Aisha biết đó là cây ngư bàng. Đối với các nước phương Tây thì việc cây ngư bàng được dùng trong ẩm thực khá là lạ lẫm, điều đó cũng không có gì đặc biệt cả mà điều khiến tôi ngạc nhiên lại là một Dark Elf kiểu 'Tây' như Aisha cũng biết đến nó. Vậy mới nói...Hơn nữa với việc có ông chú tôi đầu bếp tôi quen trong một chuyến lưu diễn... Đã cho tôi biết về loài thực vật kì lạ này. Tuy vậy ở thế giới này hình dạng kì lạ của nó cũng khiến tôi nghi ngờ. Cây này tốt lắm nha.

link tìm hiểu công dụng: <https://www.caythaothuoc.com/tin-tuc/cay-nguu-bang-nhung-cong-dung-va-tac-dung-270.html>

tiếp tục với câu chuyện của chúng ta.

- Nếu chúng thần không ăn mọi thứ có thể ăn được trong rừng, chúng thần sẽ bị suy dinh dưỡng trầm trọng. (Alisa)

Alisa nói với cái nhìn xa xăm. Tình trạng khan hiếm lương thực ở đó có thể là nguyên do cho tính phàm ăn của cô Dark Elf này. Nhưng tôi cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu nó.

- Nếu như đã được giới thiệu thì chắc nó phải được đúng không? (Lisa)

Tôi gật đầu với Lisa, người đang hỏi cho chắc.

- Nó ăn được đấy. Cô có thể tận hưởng hương vị tự nhiên của nó hay nấu chung với sốt để gia vị có thể thâm thấu vào trong món ăn rồi tận hưởng chúng cùng lúc cũng được. Do nó có khá nhiều chất xơ, nên nó khá tốt cho hệ tiêu hóa khi giúp chúng ta ‘xả thải’ tốt hơn bằng cách đẩy nhanh quá hấp thụ của ruột. Nó là một ‘người bạn’ hữu dụng đối với những người bị táo bón đó. Cho dù là nó hơi đắng. (Mozart)

- ...Làm ơn đừng có đề cập đến chuyện ‘xả thải’ hay táo bón giữa bữa ăn được không. (Lisa)

- Do có thể giúp các chất độc hại trong cơ thể bài tiết tốt hơn nên tất nhiên là nó cũng sẽ tốt cho sức khỏe và sắc đẹp. (Mozart)

- Uừ... k-khi nghe cậu nói kiểu như vậy, nó lại trở nên khá là hay ho... (Lisa)

Giờ chúng ta đã có Lisa bị thuyết phục, hãy tiếp tục buổi ăn thử nào.

Lần này thì khá đơn giản. Đầu tiên, gọt rửa hết bùn đất bám lên bằng dao và nước, cây nguru bãng sẽ được cắt thành các lát mỏng trước khi được nặn với bột khoai tây và thả vào chảo với dầu đã dùng trước đó. Sau khi được rán vừa phải, nó được vớt ra và chia làm hai phần, phần thứ nhất được rắc một chút muối còn phần còn lại thì rắc đường. Cuối cùng thì món ‘Khoai tây chiên nguru bãng (kiểu nghiền bột)’ đã hoàn thành, mỗi người liền thử một miếng và cho cảm nhận. (EDit:Chế thôi, ai làm thử cho em cảm nhận nha.)

- Oa, vị giòn của nó ngon thật. (Lisa)

- Đó là... món ăn rất thích hợp cho việc nhậu. (Roland)

Lisa và Roland, những người đang vừa thưởng thức món khoai tây mặn vừa nhăm nháp như kiểu ăn mồi nhậu.

- Khi nhai, vị béo ngậy hòa quyện cùng với đường nên ta có thể cảm nhận được vị ngọt lan tỏa trong miệng. (Price)

- Em muốn mẹ của mình cũng được nếm thử món này (Mozart)

Price và Lusie đang thử ăn phần rắc đường và đưa bình luận. Một cái như những nhà phê bình ẩm thực chuyên nghiệp bình luận, cái còn lại thì hoàn toàn giống ‘bình luận’ của trẻ con... Bên cạnh đó, Alisa thì đang... .

- Nếu mọi người ăn cả hai phần một lúc, vị ngọt cộng với độ giòn sẽ ngon hơn rất nhiều. (Alisa)

...Cô nàng tham lam đang xâu xé cả hai phần cùng một lúc... Hầy, tôi cũng chẳng còn gì để nói vào lúc này.

- -----

Những nguyên liệu khác nữa được giới thiệu đó là [Chân gấu đỏ], [Gan hổ răng kiếm] và [Thần lằn nưóng] lần lượt được đưa ra nhưng tôi đã hoãn phần đó lại. Lí do chính tất nhiên là nó không thường được biết đến ở đất nước này và tôi cũng không muốn những nguyên liệu chỉ có thể kiếm được từ các mạo hiểm giả. Nếu một người dân có cơ may được thưởng thức nó tôi mong họ sẽ không phí phạm, chỉ cần thể là được. Một lí do khác là tôi cũng không biết công thức để nấu chân gấu đỏ hay gan hổ.

À, bên cạnh đó thì trong khi chúng tôi đang chọn nguyên liệu, chúng tôi còn phải loại bỏ các thực phẩm có độc như [Cá nóc] hoặc [Nám]. Tôi biết rằng chúng có thể ăn được nếu được chế biến đúng cách, nhưng rõ ràng là đối với những tên nghiệp dư sắp chết đói thì nó chắc chắn sẽ trở thành thảm họa. Tuy nhiên thì ngay cả phần có độc cũng có thể ăn được. Sự phàm ăn của con người quả thật rất đáng kinh ngạc. Như Gordon Ramsay đã bình luận về ẩm thực của đất nước Việt Nam chúng tôi: "Chỉ cần động vật có thể di chuyển, họ chắc chắn sẽ ăn nó."

Trở lại với câu chuyện và cùng xem nguyên liệu kế tiếp. Tuy nhiên, thứ được lôi ra khiến tất cả mọi người đều á khẩu.

- Nguyên liệu tiếp theo là đây, vâng! (Roland)

““““Đ-Đây, đây là ....”””” (Mọi người)

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về một hướng.

Từ trong cái hộp, Poncho lôi ra những củ nhỏ to bằng nắm tay.

- Đây là ... Khoai tây tí hon? (Mozart)

Đó là [khoai tây tí hon]: một loài khoai tây mọc dại và có hình dạng giống như những khoai tây ở thế giới của tôi.Đương nhiên, đồ hoang thì luôn luôn làm mọi người dè chừng.Tôi đã nhờ một cô gái trong nhóm pháp sư hoàng gia với biệt danh là"con mắt sự thật " kiểm tra và nó hoàn toàn không nguy hại tới sức khỏe.

Có cảm giác như thế giới của tôi nó qua nhỏ bé vậy.

Ể? Cậu có thể ăn thứ này à? Thực sự ăn được không đây?

- Đầu tiên: Khoai tây cắt nhỏ luộc/ hấp chín, nghiền cho nhuyễn mịn.

- Tiếp đó: Lấy 120ml/củ nước hòa với khoai tây đã nghiền, lọc qua rây. Phần bã có thể tận dụng bằng cách: cho thêm một chút bột mỳ, 1 quả trứng gà và ít sữa tươi đánh nhuyễn, chiên rán lên thành bánh khoai tây cho bé.

- Đun sôi hỗn hợp nước khoai tây vừa lọc với dầu ăn khoảng 5 phút rồi tắt bếp. Cho bột mỳ (để lại ít bột để làm bột áo), muối vào đảo nhanh tay, cho 2 trứng vào quậy nhào cùng bột cho đến khi nhuyễn mịn.

Lưu ý nên đổ ra khay nhào cho dễ, nhào càng kỹ sợi mỳ càng dai.

- Nhào đến khi khối bột dẻo mịn. Nếu thấy chưa thật dẻo mịn hãy thả cục bột vào nồi nước đang sôi chừng 15 giây, vớt ra nhồi lại là được.

Tôi vừa nói trong lúc vừa thực hành.

- Cho bột vào khuôn ép vào nồi nước đang sôi. Khi mỳ chín nổi lên thì vớt vào tô nước lạnh có pha chút dầu ăn, tiếp tục vớt ra để ráo.

Lưu ý: Nếu không có máy ép thì cán bột mỏng rồi thái sợi. Tiếp tục thả vào nồi nước đang sôi như trên. Ở đây cái khó chính là các bạn cắt mì đừng quá lớn số lượng nhiều các bạn có thể phơi khô lần khác thực hành. Có thể làm mì xào hoặc là đơn giản là rưới nước nóng vào nó

- Món mỳ tươi ngon bổ dưỡng sức khỏe cho gia đình, dễ làm chỉ thực hiện trong 45 phút. Thành phẩm ngon tuyệt với sợi mỳ dai, giòn thơm mùi khoai tây, có thể bảo quản trong tủ lạnh 1 tuần, khi nào ăn lấy ra chần lại nước sôi. Bạn cũng có thể chế biến mỳ với sốt thịt bò băm kết hợp tôm trộn để tạo nên món ăn vô cùng hấp dẫn cho mọi người trong gia đình. Tùy hộ gia đình, các bạn có thể thêm bớt theo cách của các bạn. Nhưng nguyên liệu này thì vô cùng dễ kiếm rồi đúng không. Nó mọc hoang khắp nơi ấy mà.

- C-có vấn đề gì sao, mọi người (Mozart)

- À, không, không có gì? (Đồng thanh)

Tôi nhìn xung quanh và mọi người đều đang làm khuôn mặt kiểu “tiến lên, ăn thử đi”. Tuy nhiên thì lại chẳng có ai giơ tay xung phong nói “vậy, hãy để tôi bắt đầu vậy” cả.

...Có lẽ là do ngay cả Lisa và những người còn lại đang thử món mà chưa từng ăn bao giờ.

Giờ, hãy bắt đầu nào!!!!

sup

- !? (Lisa)

- V-Vị của nó thế nào vậy Lisa? (Mozart)

Tôi thấy Liecia đã bắt đầu, nên...

- Nó ngon không ngờ đấy. (Lisa)

Phải, nó không hề tệ. Nó ngon là đằng khác.

- Đúng vậy...Ngon không tưởng luôn! (Price)

- Nước dùng của nó cũng ngon nữa (Roland)

- Món này thực sự làm từ Cái đó sao? Bất ngờ thật. (Lusia)

“Sooooooooooooooooooooooooooooo” (Alisa)

Mọi người sau khi nghe Lisa cũng bắt đầu ăn thử và đưa ra lời khen. Quả thật nó ngon mà.

- Bên cạnh đó, thành phần dinh dưỡng của nó thế nào? (Lisa)

- Thành phần dinh dưỡng... Phải nói thì, món này có thể thay thế gạo đang khan hiếm với lại nó cũng bổ sung nhiều tinh bột nên không sao. (Mozart)

- Dù sao thì tôi cũng không nghĩ nó có vấn đề về thành phần dinh dưỡng. Vì [Khoai tây tí hon] gần như có thể kiếm ở bất cứ nơi đâu, nếu nó ăn được, nó hẳn sẽ rất hữu ích để đối phó với việc thiếu lương thực, mọi người đồng ý chứ? (Mozart)

Ngoài việc đó ra thì món mì khoai tây rất là ngon.

-
- Nó thực sự ăn được chứ? (Người dân A)
  - Nhưng nhà vua mà mọi người ăn nó rất ngon lành mà. (Người dân B)
  - Tôi sẽ đến hội mạo hiểm và nhận nhiệm vụ thu thập Khoai tây tí hon. (Người dân A)
  - À vậy tôi cũng nhận việc đó. (Người dân B)

Gần đây thứ này đang mọc hoang khắp nơi, nên yêu cầu dành cho nó cũng nhiều một cách đáng sợ,

Những cuộc nói chuyện như vậy có vẻ đang lan rộng xung quanh đài phun nước ở quảng trường.

[Món ăn đặc sản của Arrow chính là Khoai tây tí hon]

Nhưng hiện tại, chẳng ai đoán được những lời đó sẽ trở thành sự thực trong tương lai xa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lấy mình định nguyên vương quốc chư hầu (kế hoạch)

(Người dẫn truyện)

Tại đài phun nước, một đoạn piano và chất giọng quyến rũ của Price lại vang lên.

- Vậy là thời gian của chương trình [Bữa ăn của nhà vua] đã sắp kết thúc, phải nói lời tạm biệt với khán giả mất rồi. Anh có cảm nhận thế nào khi được giao vai trò dẫn chương trình, Roland. (Price)

- V-vâng. Tôi rất vui khi thấy những kiến thức của mình giúp ích được cho mọi người dù chỉ là chút ít. Tuy nhiên, tôi nghĩ việc trở thành dẫn chương trình quả thật quá khó đối với tôi. Tôi mong rằng có ai đó sẽ thay tôi vào lần tới. (Roland)

- Để xem nào, chúng ta sẽ có lần tới chứ. Người nghĩ thế nào, thưa bệ hạ? (Price)

- À, để xem. Nếu có yêu cầu lần tới chắc hẳn lần này chúng ta đã làm tốt. Đúng không, Roland? (Mozart)

- C-Cá nhân tôi không có yêu cầu gì cả! (Roland)

- Đừng nói vậy chứ, hãy tiếp tục vào lần tới~ (Price)

- Hiiiiiiii! Làm ơn tha cho tôi đi mà! (Roland)

- Cảm ơn mọi người đã theo dõi cho đến hết chương trình. Chương trình này được tường thuật bởi tôi, Price Ingrid và... (Price)

- Roland Jason Monahand. Vâng! (Roland)

- Vậy mọi người. Xin chào tạm biệt. (Price)

Điệu nhạc nền lại vang lên và hình ảnh cũng mờ dần. Rõ ràng là chương trình đã kết thúc.

Khi buổi trình chiếu kết thúc, tiếng thở dài có thể nghe thấy từ mọi người ở quảng trường.

- A... đã hết rồi sao? (Người dân C)

- Nó hay đến không ngờ đấy. Tôi muốn xem lại lần nữa (Người dân D)

- Đúng vậy. Ngay cả khi không được chiếu hàng ngày, nhưng tôi mong nó sẽ được chiếu định kì. (Người dân C)
- Nhưng nếu có yêu cầu cho nó, chẳng phải nó sẽ được chiếu lại sao? Vậy nếu nộp yêu cầu đó trong buổi [Cuộc họp quốc gia] thì sao? (Người dân D)
- Ô! Đó quả là ý hay đó. Hãy cùng bàn bạc với thị trường nào. (Người dân C)

Những lời bàn tán đó xuất hiện khắp thủ đô.

Sau cùng thì hình thức giải trí ở đất nước này chỉ giới hạn ở việc đánh bạc hay cá độ ở các quán rượu. Những người dân đã đệ trình ý kiến một [Chương trình đa dạng] (Dù Mozart chỉ muốn trình chiếu một buổi [Thời sự] về vấn đề thiếu hụt lương thực, nhưng với Price và Roland dẫn chương trình bằng những lời nói tình nghịch, một phần chương trình giống như show âm thực, và cảnh những người đẹp kêu lên “Aaaaaa” khi ăn thử những món ăn lạ thì điều này là không tránh khỏi) với nội dung đề xuất về một hình thức giải trí mới ngay trước mắt họ. Thực sự thì chỉ sau vài ngày, Hội đồng quốc gia đã nộp [Thư đề nghị sử dụng Hoàng thoại phòng theo định kì] cho nhà vua. Mozart đã chấp nhận nó và lập ra đài truyền hình Hoàng gia Arrow trình chiếu vào mỗi tối.

Có vẻ cũng có những người có quan điểm khác so với số đông.

- Khi tôi mới nghe thấy vị vua mới lên ngôi bắt ngờ như vậy, tôi đã nghĩ đây là một cuộc soán ngôi. Tuy nhiên, vị vua trẻ này, thật bất ngờ là một người vô cùng thân thiện (Ông lão A)
- Đúng vậy. Tôi nghĩ giờ đã hiểu tại sao vua Lisa nhường ngôi (Ông lão B)
- Nữ hoàng trông cũng đầy sức sống. Tôi đã từng nghĩ cuộc hôn nhân là trái ý cô ấy đấy. (Ông lão A)
- Thái độ của họ với nhau vô cùng hòa nhã. Quan hệ của họ chắc phải rất tốt. (Ông lão B)
- Hohoho, có lẽ năm sau chúng ta sẽ thấy hoàng tử được hạ sinh thôi. (Ông lão B)
- Đứa trẻ của một vị vua thông thái và thân thiện cùng một cô nữ hoàng quý phái à? Tôi háo hức muốn được nhìn thấy thời điểm đó quá. (Ông lão B)
- Đúng vậy. Hohoho (Ông lão A)

Cả hai ông lão đều cười to.

[Vị vua thông thái và thân thiện]... Đó là đánh giá của họ về Mozart.

Tuy nhiên điều đó chỉ đúng một vế.

Mozart chắc chắn không hề là một [vị vua thân thiện]

- -----

- Đưa tôi báo cáo về tình hình các nước lân cận, nhanh lên! (Mozart)

Tại phòng làm việc của nhà vua: Tôi đang ngồi trên ghế chủ tọa và ra lệnh cho Bendan người đang đứng cạnh chiếc bàn.

Giọng nói lạnh lẽo. Ánh nhìn có thể khiến kẻ khác rùng mình. Chẳng ai có thể tưởng tượng đó là không khí phát ra từ người mà vài giờ trước còn đang xuất hiện trên chương trình nấu ăn. Sau cùng thì nơi này chỉ có mặt tôi và Hakuya. Lúc này, Liecia và những người người khác có lẽ đang vui vẻ ăn mừng buổi công chiếu thành công. Alisa, người luôn tự nhận là vệ sĩ riêng và luôn kè kè bên tôi, cũng đang tất bật chuẩn bị tiệc.

Sau khi chúng tôi linh đi giữa bữa tiệc, chúng tôi đã có thể bàn công chuyện riêng trong văn phòng chính phủ.

Bendan cũng không bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt của tôi, liền trải ra một tấm bản đồ thế giới ở trên bàn.

- Thần sẽ bắt đầu báo cáo. Đầu tiên là khảo sát về vị trí của chúng ta trên lục địa: vương quốc chúng ta nằm ở rìa đông nam lục địa, các nước giáp ranh ở phía Bắc: [Liên Minh các quốc gia phương đông], ở phía tây: [Lãnh địa công tước Elvis] và ở phía tây nam: [Cộng hòa Asa]; tất cả có 3 nước. Quốc gia có chung biên giới trên biển với chúng ta [Liên hiệp quần đảo Reginald] nằm ở vùng biển viễn đông, quốc gia thương nghiệp [Kenneth] thì nằm ở phía tây của [Lãnh địa bá tước Zachery]. Đối với chúng ta, số quốc gia có quan hệ hữu nghị là 0, quốc gia trung lập là 4 và có 1 quốc gia đối địch với chúng ta.” (Bendan)
- Vậy là có vẻ chúng ta gần như không có bạn nhỉ? (Mozart)
- Zachery hử? ... Nếu tôi nhớ không nhầm thì họ đã gửi ‘đề nghị giúp đỡ’ tới chúng ta đúng không? (Mozart)
- Hahaha... Họ quá dễ để nắm thóp (Mozart)

Quá rõ ràng là họ đang muốn mở rộng lãnh thổ của mình bằng việc trục lợi.

- Một chiến thuật chính đáng để chiếm nước ta, có vẻ hiệu quả đấy. (Mozart)
- Tuy tình hình có như vậy, chẳng phải anh cũng đã dự đoán được cả rồi sao? (Mozart)

Tôi nhìn chăm chăm vào Bendan. Tuy nhiên Bendan vẫn giữ bộ mặt bình thường như chẳng có chuyện gì và bắt đầu nói.

- Vâng, tình hình hiện tại hoàn toàn có lợi cho chúng ta. (Bendan)

Nhìn biểu hiện vô cảm đó, tôi gãi đầu bực mình.

- Anh... đã biết rồi đúng không? (Mozart)

Chính sách Bendan đưa ra sẽ dẫn đến rất nhiều người phải chết.

Viễn cảnh Bendan đưa ra sẽ dẫn đến thiệt hại vô cùng lớn cho kẻ địch và đem lại lợi thế lớn cho phe ta. Không có nghi ngờ gì phương pháp này sẽ giúp đất nước này trở thành đế quốc. Tuy vậy thì với viễn cảnh này, chắc chắn sẽ có đổ máu. Nhất định sẽ có cảnh máu chảy đầu rơi và người chết chính là người dân. Với viễn cảnh này, chúng ta sẽ phải hi sinh bao nhiêu người đây?

Tuy nhiên Bendan nói mà không chút do dự.

- Đúng vậy. Tuy nhiên khi cơ hội tới xin bệ hạ hãy nắm chặt lấy nó. (Bendan)
- ... (Mozart)
- Có lẽ bệ hạ cũng hiểu rằng: nếu kế hoạch này thành công, nó sẽ cứu mạng rất nhiều người (Bendan)
- Không... Tôi có cách khác.
- Bệ hạ... cách
- Cách ít đổ máu nhất là...

Sau một hồi suy nghĩ, tôi đứng dậy quả quyết nhìn bầy tôi thông thái của mình.

- Sử dụng sức mạnh của ta.

Ma pháp tôi cố định nú giữ kìm chế bộc phát. Khi đó, khi cậu ấy phản ứng kịp sắc mặt cậu ấy trắng bệch.

Lusia là bom nổ chậm, còn tôi... Là Bom Nguyên-Tử. Đến lúc cho chúng thấy sức mạnh của tám tinh linh của tôi không phải là vật trang trí. Hơn nữa tôi nhận ra cơ thể của tôi không phải là người... cơ thể tôi là Undead.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tâm tư

(Góc nhìn của Lisa)

Đúng là một con người kì lạ.

Cậu ta đòi làm vua, lúc đầu tôi nghĩ là cậu ta hám của thế nhưng. Cái nhìn và những phương pháp của cậu ấy đưa ra đều rất hợp lý. Cậu ta luôn có góc nhìn nhanh nhạy. Hơn thế, bây giờ đất nước này đang vô cùng cần anh ấy. Tôi là một người nói đúng ra là hoàn toàn không thuộc về thế giới này. Đúng tôi là [người chuyển sinh]

- Mozart, cậu đi làm việc nữa à.
- Ừ. Tôi đang nghiên cứu về một lỗ hổng trong chương trình dạy ma thuật hiện đại của đất nước này. (Mozart)
- Lỗ hổng?

Kiến thức về ma thuật của thế giới này có sai sót gì sao. Riêng về phần tôi, tôi cảm thấy nó hoàn hảo mà.

- Ồ. _ Nhìn tôi với vẻ mặt buồn ngủ như thường lệ, cậu ta chán nản đáp.
- Tôi có thắc mắc nhỏ về các hướng dẫn ma pháp trong các cuốn sách này.
- Nó có gì sai sót sao?
- Nó không ghi sai mà nó ghi thiếu, hơn nữa còn thiếu rất nghiêm trọng.

Nghe thấy vậy tôi mượn cuốn sách mà Mozart đang cầm trên tay và đọc thử. Ma pháp sơ cấp quyển một, trong cuốn sách này nói về các loại ma pháp để thực hiện nhất cùng với thần chú để khởi động nó. Chỉ dẫn rất kĩ về công dụng và tác hại của các ma pháp này. Có thiếu gì đâu nhỉ?

- Cô nhận ra không?

(Lắc đầu)

- Haizzzzzzz, quả nhiên _ Mozart vò đầu khổ sở nói.
- Trong này chỉ ghi các loại ma pháp cách thi triển, công dụng,tác hại. Đó là cách suy nghĩ của cô đúng không,đầu đất.

Grrrr, lại thế nữa rồi. Bình thường thi trước mặt mọi người anh ấy luôn hòa nhã nhưng hề có dịp là anh ấy lại trêu tôi. Thiệt chứ, cứ coi người ta là con nít không à.

- Thế thì anh có gì hơn đồ đầu đất này hả.
- Trong đồng này không hề nhắc đến việc đọc sai thần chú. Tỉ như thần chú gồm ba câu nếu đọc sai thành bốn câu nó sẽ thành thế nào? Trong này không hề đề cập đến?
- Thì nó sai chứ sao.
- Ồ thì nó sai,nhưng cô có biết nếu nó sai thì sai như thế nào không?
- Làm sao mà biết được, nó ngẫu nh...

Vào đúng khoảnh khắc ấy, khuôn mặt của cậu ta khề cười, không phải là một nụ cười đơn giản bình thường mà là một nụ cười ma mãnh. Hệt như ác thú nhe nanh.

- Cái quan trọng chính là chỗ đó.
- Ca...
- Cô thử xem ta sẽ được lợi gì khi ta biết điều đó.
- ... B...Biết trước nguy hại để tránh sa...sao.
- Một phần, cái chính là ta có thể lợi dụng điều đó để tấn công kẻ thù
- Lợi dụng...

Tôi vẫn chưa hiểu tên này đang nói cái gì. Như biết trước được điều đó,cậu ta dẫn tôi ra ngoài sân và bắt đầu thi triển câu chú dễ nhất, ma pháp cấp một hệ hỏa. Fire Bullets

- Hồi vị thần tối cao của Hỏa giới, hãy nhảy múa với đôi cánh của người và lan tỏa những tia lửa. Để những con gió xoáy lướt qua, trở thành viên đạn đâm xuyên sự sống. Giải phóng con cuồng nộ của người, và khai hỏa. Fire Bullets

Một chùm đạn từ Mozart bắn ra lao tới một cái cây gần đó và thiêu rụi nó. Vậy là có thể khẳng định ma pháp hay tinh linh mà cậu kí khế ước là một tinh linh hệ lửa với lại sức mạnh này chắc cậu ta cũng có một tinh linh khá mạnh.

- Bây giờ tôi sẽ nói câu thần chú này thành 5 câu cô có đoán được không?
- Làm sao mà đoán được chứ?
- Sai. Đáp án là nó sẽ bay theo hình vòng cung.

Hồi vị thần tối cao của Hỏa giới, hãy nhảy múa với đôi cánh của người và lan tỏa những tia lửa. Để những con gió xoáy lướt qua. Trở thành viên đạn đâm xuyên sự sống. Giải phóng con cuồng nộ của người, và khai hỏa. Fire Bullets

Loại đạn lúc này bắn ra theo một hình vòng cung chúng không lao về một hướng mà tỏa theo nhiều hướng.

- Tiếp theo nó sẽ bay theo hướng bên trái, 6 Câu
- Hồi vị thần tối cao của Hỏa giới, hãy nhảy múa với đôi cánh của người và lan tỏa những tia lửa. Để những cơn gió xoáy lướt qua. Trở thành viên đạn đâm xuyên sự sống. Giải phóng cơn cuồng nộ của người. Và khai hỏa. Fire Bullets

Loạt đạn bay theo hướng bên trái cậu ấy. Không.Đúng hơn là đang đi thẳng thì nó đột nhiên chuyển hướng. Đột ngột rẽ trái.

!!!!

Logic gì đây.

- 7 Câu

- Hồi vị thần tối cao của Hỏa giới. Hãy nhảy múa với đôi cánh của người và lan tỏa những tia lửa. Để những cơn gió xoáy lướt qua. Trở thành viên đạn đâm xuyên sự sống. Giải phóng cơn cuồng nộ của người. Và khai hỏa. Fire Bullets

- C...Chúng...tốc độ chúng...

Nhanh một cách đáng sợ, đây mới là tốc độ của đạn. Thứ tôi thấy chỉ là một vị trí mà đột nhiên phát nổ. Tên quái thai này.

8 Câu

- Hồi vị thần tối cao của Hỏa giới. Hãy nhảy múa với đôi cánh của người và lan tỏa những tia lửa. Để những cơn gió xoáy lướt qua. Trở thành viên đạn.Đâm xuyên sự sống. Giải phóng cơn cuồng nộ của người. Và khai hỏa. Fire Bullets.

Một vài đốm sáng chợt lóe lên, rồi vụt tắt.

- Nó sẽ rất yếu.

- Ma pháp là một loại tượng trưng và hình dung nên nếu cô có thể tượng trưng ra nó thì việc rút ngắn câu chú là rất đơn giản. Đại khái cũng là Fire Bullets nhé.

- Bắn.

Bùm. Bùm.

Không một câu chú, Fire Bullets ngay lập tức bắn ra. Tôi không biết khuôn mặt mình thế nào? Nhưng chắc là mắt chữ a mồm chữ o mắt. Tôi ngạc nhiên thật sự đấy. Chỉ một chiêu mà thiên biến vạn hóa thế này, tên quái vật này.

Buổi học kết thúc, tên này đem đến cho tôi thật nhiều bất ngờ. Giống hệt anh ấy.

Tôi trở về phòng của mình. Trước đây tôi đã gặp một tên con trai, từ lúc nhỏ lắm cơ. Một tên thông minh nhưng luôn trong bộ dạng buồn ngủ.Nói thật thì tôi ghét hắn. Nhưng mà chẳng hiểu thế nào tôi lại yêu hắn. Cứ như là ghét của nào trời trao của ấy vậy.

Hắn thích chọc tôi vì hắn nói tôi tức giận nhìn dễ thương. Hắn vừa cười vừa nói như vậy. Tôi " đồ " hắn từ đó.

Hắn thông minh lắm nên giờ học nào cũng ngủ suốt. Thế nhưng điểm kiểm tra lại cao nếu tôi không muốn nói là tuyệt đối. Tôi ghen tị lắm, tôi ước mình được như hắn. Thế nhưng tôi đã nhầm.

Sau một buổi học, tôi quyết xin gia đình về nhà hắn. Tôi mới biết mình đã sai thế nào. Ông bà mất, ba mẹ ra đi vì căn bệnh ung thư quái ác. Hắn sống bằng tiền trợ cấp hàng tháng. Hắn thông minh lại có tài ăn nói nên hắn kiếm được công việc lương cao.Nhưng hoạt động về đêm.Hắn ngủ sáng trưa chiều và tôi thì cặm cụi học bài. Tiền hắn chủ yếu mua tài liệu nhà hắn không to nhưng nơi để sách tham khảo thì ai cũng phải sửng sốt. Nó như một cái thư viện loại nhỏ.

Tôi yêu hắn. Yêu sự cố gắng, yêu cái tinh thần lạc quan của hắn. Tôi yêu cái nụ cười ấy.

Tôi thổ lộ với hắn và hắn đồng ý. Tôi vô tình nói thích nghe piano hắn tập. Sáu tháng sau hắn đánh bài " Tháng tư là lời nói nói dối của em ". Một bài đang rất nổi khi đó. Hắn nổi tiếng và bắt đầu đi thi các giải lớn. Tôi nghĩ hắn quên tôi rồi, xung quanh hắn giờ là vô vàn cô gái đẹp. Nhưng, tôi đã nhầm..

Tháng sáu năm ấy, tôi ốm nặng, hắn bỏ chung kết piano thế giới tại Pháp chỉ để tới thăm tôi. Tôi hạnh phúc lắm. Vì tôi tìm được người mà thật sự quý trọng mình. Tôi lại càng yêu anh ấy hơn.

Thế nhưng, ông trời không cho tôi hạnh phúc ông cướp tôi khỏi anh ấy. Tôi chết bằng chính thứ nhạc cụ mà tôi nói rằng nó ấm áp. Tôi vào vòng luân hồi và được đưa tới đây.

Và tôi gặp Mozart, một chàng trai thông minh, láu cá, mơ ngủ và rất chăm chỉ. Anh ta tìm mọi thứ làm mọi cách để để quốc này được hồi sinh. Hơn nữa, phong thái cách ngồi ấy, nụ cười và cả việc chọc ghẹo tôi nữa, sao lại giống như in với anh vậy. Nam..

- Nam, anh nhớ giữ sức khỏe.

Thầm nói với mình những lời như vậy tôi mỉm cười một mình. Đêm nay, tôi đã có thể ngủ ngon. Nhờ có Mozart.

Rồi. Các bác đoán ra bà nữ hoàng là ai chưa. Đơn giản mà.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mọi Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Kì Nghỉ

Vài tuần kể từ sau chương trình [Bữa ăn của nhà vua].

Hôm đó có một tập tài liệu được chuyển đến cho thủ tướng của Arrow, Brendan Giancarlo.

Tập tài liệu được viết chủ yếu bởi phòng nhân sự, nhưng đồng thời nó cũng được kí bởi các thành viên bộ nội vụ trong hoàng cung bao gồm cận vệ Hoàng gia và các nhân viên phục vụ trong lâu đài. Ở đó còn có cả tên của quan thị vệ đương nhiệm Arkus và chỉ huy trưởng hội hiệp sĩ Hoàng gia Ludwin. Đoán được vấn đề, anh nhanh chóng đọc nội dung.

- .....À phải rồi

Bendan bắt gặp đồng ý.

- -----

- ... Có lí do gì mà bọn họ lại muốn nhà vua phải có kì nghỉ?

- Dù người nói “lí do gì”, thần vẫn không hiểu điều người đang muốn nói.

Khi tôi đang bận rộn với công việc bàn giấy tại văn phòng chính phủ, Bendan ghé qua và bắt gặp tôi nói muốn tôi ‘có một kì nghỉ’. Tôi đổ gục xuống đồng ý giấy tờ được đặt thành từng chồng ở trên bàn.

- Nó là yêu cầu được viết bởi phòng nhân sự. Họ nói [nếu các bậc lãnh đạo mà không chịu nghỉ ngơi thì các bề tôi sẽ cảm thấy rất khó khăn để xin nghỉ]. Đề nghị này cũng đã được kí bởi Arkus và Ludwin, ngay cả thần cũng đã thêm chữ kí của mình vào rồi.

À...nhắc mới nhớ, tôi chưa từng có bất cứ kì nghỉ nào kể từ khi tôi được triệu hồi đến đây.

- Nhưng có phải là tôi không hề nghỉ ngơi chút nào đâu... .

Nhưng vì Bendan là người đề cập đến việc này nên chắc hẳn phải có lí do nào khác.

- Nhưng ngay cả khi nghỉ, người cũng toàn ở trong cung điện, đúng chứ?

- Ừm, đề đề phòng có chuyện gì bất trắc xảy ra.

- Vậy thần xin phép được nói rằng nó trông chẳng giống như người đang nghỉ ngơi chút nào. Vì người trông không giống như đang nghỉ ngơi, mọi người cũng sẽ không dám nghỉ. Làm ơn hãy cân nhắc điều đó.

- Nhưng mà ngay cả khi anh nói vậy.

- Thông thường thần sẽ muốn người dành tận vài ngày để nghỉ nhưng... .

- Liệu chúng ta có thời gian để làm việc đó à?

- Chúng ta không có.

- Anh có thể nói lại điều đó đấy.

Cụ thể là có một đồng việc đang chờ chúng tôi giải quyết. Chúng tôi đang ở trong tình trạng phải sẵn lòng giúp đỡ bất kì ai từ bất kì đâu. Việc phải trang bị quân trang cho quân đội, gặp mặt các nhân vật trọng yếu, thỏa thuận ngoại giao, tiến hành cải tổ ở nhiều chỗ khiến cho tôi gần như làm việc bất tận và không có thời gian để quan tâm đến ai khác. Ngoài ra thì còn cả việc của Alisa, người luôn mè nheo tôi đi đến thăm rừng Dark Elf càng sớm càng tốt (dù tôi cũng đã có cách để đánh trống lảng mỗi khi được hỏi tới). Vì vậy nên gần như không có thời gian để phí phạm trong khi đất nước đang bị đẩy tới bờ vực như thế này.

Tôi đã nói với Bendan như vậy nhưng anh ta lắc đầu.

- Nhưng để cân nhắc thì việc đó sẽ gây suy giảm nhuệ khí của mọi người và hiệu quả công việc theo đó cũng giảm theo.

- Rốt cuộc thì anh muốn tôi phải làm gì?

- Làm ơn bằng cách nào hãy để dành ra một ngày nghỉ. Và tận dụng nó để người có thể đi ra ngoài lâu dài.

Ra ngoài cũng điện à?

- Vậy nếu tôi nói muốn được xả hơi trong phòng mình trong ngày nghỉ đó thì sao?

- Từ chối. Chúng thần muốn người nghỉ ngơi ở đâu đó mà tất cả các cận thần có thể thấy.

- ... Anh vẫn còn có thể gọi đó là kì nghỉ được à?

Bản thân tôi nghĩ rằng kì nghỉ phải là thời gian mà mỗi người có thể làm bất cứ việc gì mình thích mới đúng. Công việc xong nhanh chóng, tôi rời đi bắt đầu chuỗi ngày thảnh thơi.

Tôi ném ánh nhìn đầy ẩn ý về phía Bendan, nhưng có cảm tưởng như tôi đang nói chuyện với bức tường vậy.

- Đó không phải là một cơ hội tốt sao? Sao người không nhân cơ hội này đưa nữ hoàng dạo vòng quanh thị trấn?

- Anh đang bảo tôi đi hẹn hò à?

- Hai người đã đính hôn rồi phải không? Người nên cho thấy hai người đang thân thiết như thế nào.

- Giờ nó lại trở thành công việc à?

Sự thật thì tôi và cô ấy chỉ là trên danh nghĩa thôi. Tôi đang muốn xong việc sớm đây.

- ... Vậy anh tính sao về việc hộ tống đây?

- Chẳng phải ngài đã có Alisa rồi sao?

- Anh đang nói tôi nên mang theo một cô gái khác trong khi đang hẹn hò với một cô gái à?

- Trái ôm phải ấp. Thật đáng ghen tị.

- Hãy nói với tôi anh không có ý như vậy đúng không. ...

Hàaaaa... Bởi vì tôi cuối cùng cũng đã quyết định nghỉ ngơi nên hãy làm một dịp vui vẻ với bạn bè nào. Tôi đoán mình cũng có thể mang Lusia đi cùng. Hoặc đi đến quán cà phê âm nhạc của Price. Tôi bắt đầu thấy khó chịu với tên Bendan rồi đây.

- ....Được rồi. Tôi sẽ nghỉ ngơi một chút.

- Đã hiểu. Cảm ơn người.

Tôi nhìn Bendan lạnh lùng, người đang cúi đầu một cách trịnh trọng.

- -----,

- Giờ thì, để xem Lisa đang ở đâu nào.

Tôi muốn nói với Lisa tôi có một ngày nghỉ nhưng cô ấy không có trong phòng. Điều đó có nghĩa là cô ấy chỉ ở đâu đó tại sân tập thôi. Giờ thì vị thế Hoàng gia của cô ấy vẫn còn đang lơ lửng vì sự lên ngôi của tôi nên giờ chức danh chính của cô ấy là sĩ quan quân đội. Cô ấy giờ gần như không còn việc gì làm trong lâu đài nữa nhưng lại là người giúp đỡ tôi nhiều nhất. Tôi nhớ rằng cô ấy đã phàn nàn về việc không có gì để làm ngoài việc tập luyện cùng các vệ binh Hoàng gia.

Tôi đi một vòng xung quanh khu tập bắn và sân đấu trong nhà và cuối cùng đã thấy cô ấy khi đi qua khu vườn.

Cô ấy đang đọc kiếm với Alisa.

- HAAAAAAAAAAAAA!

- .....

Alisa đang hét lên đầy khí thế, vung thanh kiếm của mình mà có lẽ còn dài hơn gấp đôi chiều cao của cô ấy.

Ngược lại, Lisa vẫn điềm tĩnh quan sát đòn tấn công của Alisa, rồi nhanh chóng đỡ lại.

Với người không luyện tập thì khó có thể nói rằng ai mạnh hơn.

Là Alisa liên tục tung đòn tấn công mà có thể gây thương nặng nếu trúng, hay là Lisa, người có thể thi triển ba đòn cùng lúc với cơ thể linh hoạt của mình, đồng thời tìm sơ hở giữa từng đòn. Có thể đó là Alisa, người có thể đánh bật đòn tấn công chỉ bằng tay, hoặc là Lisa người có thể nhìn thấy sơ hở và tấn công, không để Alisa có cơ hội vùng kiếm. . . Đây thực sự là luyện tập hả trời?

Trận đấu tay đôi giữa hai người này càng lúc càng căng, tôi không biết bao nhiêu phần trong đó là luyện tập và bao nhiêu là nghiêm túc nữa.

- [Sonic Wind]!

- [Thousands Glaciers]!

Giờ thì họ chuyển sang dùng ma thuật với kỹ năng của mình!

[Sonic Wind] của Aisha có vẻ tạo ra một thanh kiếm gió bằng thanh đại kiếm của mình. Sau khi Liecia tránh được đòn đó, cái cây đằng sau cô đã bị nó chém làm đôi theo chiều dọc. Mặt khác, [Thousands Glaciers] của Liecia ngay lập tức đóng băng mặt đất, đồng thời tạo ra vô số mũi chông trời ra, Aisha lộn vòng qua những mũi chông trông như sắp đâm xuyên cổ ấy.

.....Cái gì đây, trận chiến sinh tử à?

Tôi đã từng nhìn thấy ma thuật ở thế giới này. Tôi đã từng thử làm một mạo hiểm giả bằng cách dùng gần đây để tập luyện việc sử dụng búp bê, nên tôi đã từng có dịp thám hiểm dungeon cùng với các ma thuật sư. Tuy nhiên ma thuật dùng bởi các mạo hiểm giả (sơ cấp) trong dungeon chỉ dùng lại ở mức bắn cầu lửa, phóng băng hay chữa lành các vết thương nhẹ.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng ma thuật có thể mạnh đến vô lý như thế này khi được dùng bởi những người chuyên nghiệp.

Alisa khá mạnh, nhưng Lisa cũng không hề kém cạnh. Họ có cái nhìn đầy sức sống như giữa hai địch thủ truyền kiếp vậy. Hay đúng hơn, mắt họ đang sáng lên.

Mấy người trong quân đội này thực tình. . . chờ đã, nếu tôi để yên họ sẽ phá hủy lâu đài mất!

- CẢ HAI NGƯỜI... DỪNG LẠI MAU

- Hừ! OAAA!?! (Đồng thanh)

Cả hai người đều quay lại rồi cùng tiếp đất, tuy nhiên họ đều bị trượt chân và tiếp đất bằng mông.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: .....

- M. . . một buổi hẹn hò!?

- Ừm.

Tôi đã giải thích với Lisa rằng tôi có một ngày nghỉ và Bendan đã đề nghị tôi lấy ngày này để đi hẹn hò với cô ấy, nhưng tôi lại có cảm giác cô ấy đang lừa ra xa tôi.

- Anh chỉ làm vậy khi có người khác bảo anh sao?

- Không phải vậy, nhưng mà. . . trong suy nghĩ của Bendan thì buổi hẹn hò này cũng chẳng khác gì công việc cả?

- Anh ta còn có suy nghĩ của người bình thường không vậy?

- Có lẽ anh ta sẽ đáp lại rằng: tôi hoàn toàn bình thường nhưng trước đó tôi là một thủ tướng.

- Ahaha, thật giống anh ta mà

- Và có lẽ anh ta cũng muốn rằng chúng ta phải làm tròn bổn phận của vua và hoàng hậu trước khi làm người bình thường.

- ...Xin lỗi. Tôi không thể cười được vì điều đó.

Cả hai cùng thở dài. Vâng, thực sự là rắc rối mà. Bendan là một người thông thái và đáng tin cậy trong công việc.

- Nhưng tôi vẫn vui vì có được ngày nghỉ, chúng ta có thể đi đâu đó chứ?

- Ừm, có lẽ.

- Phải, phải! Chúng ta nên đi đến khu rừng!

Aisha giơ tay lên đề nghị nhưng tôi lắc đầu.

- Chúng ta vẫn còn có rất nhiều việc phải làm. Tôi không thể nghỉ hơn một ngày được.

- Ừr... rõ ràng là rừng Dark Elf cần tới tận ba ngày cả đi và về, nhưng...

Chúng ta không thể làm vậy mà.

- Làm ơn bỏ cuộc đi. Mà tôi cũng đã dạy cô cách dọn rừng định kì rồi còn gì?

- Vâng. Nhưng vẫn có nhiều kẻ bảo thủ trong tộc Dark Elf... Họ nói rằng 'tại sao chúng ta, những người bảo vệ rừng, lại phải đi chặt cây'.

Đúng là ở thế giới nào cũng luôn tồn tại những kiểu người thế này mà.

Tự cho mình là kẻ bảo vệ thiên nhiên, toàn một lũ ngạo mạn.

- Vì thế đức vua nên đến tận đó và hét vào mặt họ...

- ...Khi nào tôi có thời gian, được chứ? Mất tôi thâm lắm rồi này.

- Làm ơn. Để người đồng ý thân sẵn sàng sử dụng cơ thể này, cuộc sống này, làm bất cứ thứ gì người muốn.

Alisa nói vậy và cúi đầu.

Có cảm giác như tôi lại có thêm việc để làm rồi, nhưng... có nhắc đến cũng chẳng khá hơn.

- Trong trường hợp đó, có một việc tôi muốn nhờ cô.

- Vâng! Người muốn thân 'phục vụ' người phải không?

- Cô suy nghĩ cái chết tiết gì vậy!

- Ừm, chẳng phải tôi đã nói rằng tôi đang trao cơ thể này cho người sao?

- ...Đồ tồi tệ. Hai mặt.

- Còn khuya tôi mới đòi hỏi việc đó nhé! Lisa, đừng nhìn tôi với ánh mắt ghê tởm như vậy chứ!

Có vẻ như Alisa là người sẽ đi quá đà nếu cô ấy nhiệt tình.

Có ổn không nếu tôi có một vệ sĩ như vậy? Cho dù cô ấy là người tốt nhất tôi có thể có.

- ... Cái tôi muốn nhờ là hãy hộ tống chúng tôi đi xung quanh thị trấn.

- Tại sao!?

- Người muốn thân đi cùng người đến cuộc hẹn hò sao?

- Nếu có chuyện gì xảy ra thì sẽ rất khó khăn nếu chỉ có tôi và Lisa. Mặc dù gọi là hẹn hò nhưng chúng tôi cũng chỉ đi tham quan thị trấn nên chẳng có vấn đề gì đâu.

- ...Nó làm em buồn đấy.

Lisa bĩu môi vì lí do nào đó. Chẳng lẽ cô ấy thực sự muốn cả hai cùng hẹn hò sao?

.....Chắc không đâu. Có thể chỉ vì tôi là người yêu của cô ấy trên giấy tờ thôi.

- Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Tôi sẽ nhờ vào cả hai trong ngày đó.

- Rõ! Đã hiểu thưa người!

- .....Hàiiiiiiii, được rồi.

Đối lập với Alisa đang vô cùng háo hức, Liecia trông có vẻ không vui.

Sao thế nhỉ?

- -----

Sau những gì đã xảy ra thì cuối cùng cũng đã đến ngày nghỉ.

Lisa, Alisa và tôi đang đi dạo vòng quanh thị trấn quanh lâu đài Ryart. Bendan đã nói rằng: “Để mọi người thấy người muốn thân thiện với họ”. Rõ ràng là anh ta đang đùa và đến hôm nay anh ta muốn chúng tôi giả trang đi vi hành. Tất nhiên là tôi không thể đi xung quanh mà nói “Ta là đức vua đây” được. Nếu tôi làm vậy thì rõ ràng mỗi mình Alisa làm hộ vệ thì không đủ.

Đó là tại sao ba người chúng tôi đều mặc đồng phục của học viện pháp thuật Ryart Đằng nào thì Alisa cũng đang mặc đồng phục. Còn Lisa, người khá nổi tiếng trong dân chúng, nên cô phải buộc tóc lên và đeo kính trông hệt như học sinh danh dự vậy. Dù ai có nhìn vào thì chúng tôi thì cũng chỉ nghĩ là những học sinh đi xuống thị trấn mà thôi.

- Lisa, cái kính đó hợp với cô đấy.

- T, Thật không?... Cảm ơn.

- Bệ hạ! Vậy còn đồng phục của thần thì sao!

- ....A, hem. Trông có vẻ không hợp với cô lắm.

- Tại sao!?

H-m, đồng phục của học viện này trông khá giống như áo com lê, vậy nên khi mặc bởi một cô nàng Dark Elf với làn da nâu cùng tóc trắng thì có vẻ không hợp lắm.

- Nhưng tôi không nghĩ nó tệ đâu, thật đấy.

- Ôi

Tôi đang ở thế giới có nhiều chủng tộc phong phú chứ không chỉ mỗi con người. Tôi nên sớm làm quen với nó.

Lăn lăn lăn lăn lăn. ...

- Hơn cả Mozart, cái thứ anh đang kéo mới đang thu hút sự chú ý của em ấy.

- Cái mà tôi đang kéo? ...là cái vali này à?

- Cái thể loại túi kiểu gì vậy? Nó có bánh xe ở dưới à?

- Phải. Nó có bánh xe lăn bên dưới nên tôi có thể mang đồ nặng một cách dễ dàng.

- Ra vậy. Trông có vẻ khá hữu dụng nhỉ. (Ma sát trượt và ma sát lăn)

Alisa nhìn với đôi mắt mở to ngạc nhiên. Một cái vali là thứ chưa từng thấy ở đất nước này bao giờ.

Bên cạnh đó, cái này là đơn đặt hàng cho các thợ thủ công trong cung điện. Những người thợ làm cái này nói họ muốn bán sản phẩm này nên tôi đã cho phép với điều kiện họ không được độc quyền. Nếu nó có ích cho mọi người thì chắc chỉ vài năm nữa thôi sẽ trở nên phổ biến.

- Nhưng thưa bệ hạ, thần có thể mang bất cứ hành lí nào cho người mà...

- Giờ chúng ta đang đóng giả làm học viên, cô nghĩ một đứa nam sinh mà để con gái vác đồ mà được à?

Thêm vào đó, bên trong còn có chứa vũ khí tự vệ của tôi nữa.

Dù thế nào tôi cũng không thể để người khác cầm được.

- Và làm ơn đừng gọi tôi là ‘bệ hạ’ nữa, chúng ta đang đi vi hành đấy.

- Vâng thưa người! Vậy thần nên gọi người như thế nào...
- Cô có thể gọi tôi bằng tên bình thường thôi. Nếu muốn cô có thể gọi là [Mozart]

- -----

- Hai người có chỗ nào muốn đi không?
- Không hề
- Thần sẽ đi đến bất cứ đâu có Mozart.
- Ít nhất thì hai người cũng phải ra về là đang nghĩ về nó chứ.

Thật khó cho tôi khi là người quyết định. Mà nhắc đến đó, đây chẳng phải là lần đầu tiên tôi ra khỏi lâu đài sao.

Hừm... Trong trường hợp này thì tốt hơn hết là đi vòng quanh để ngắm cảnh vậy. Tôi có hơi tò mò về những quy định tôi đưa ra có ảnh gì, hoặc cũng có thể là không.

- Vậy có lẽ chúng ta nên đi dạo vòng quanh nhỉ?

- -----

Công viên trung tâm Ryart.

Đó là một công viên lớn nằm ở trung tâm thủ đô Ryart. Mặc dù gọi là công viên nhưng nó chỉ là nơi người ta trồng cây và hoa. Có một đài phun nước khổng lồ đặt ở giữa công viên, có thể đây là chỗ để phát hình ảnh cho Hoàng thái phòng mà có thể nhìn thấy cách cả trăm mét. Ghế ngồi cũng được chuẩn bị ở khu vực xung quanh đài phun nước, có vẻ như có tới tận mười ngàn người đã tập trung tại đây trong buổi phát sóng lần trước. Khung cảnh trông giống như buổi hòa nhạc của idol Ingit, tôi đoán vậy.

Hừm... Sẽ khá là thú vị đấy nếu chúng tôi có thể tổ chức một buổi hòa nhạc một ngày nào đó. Tôi chắc chắn sẽ lập kế hoạch ngay khi mà [Dự án phát sóng chương trình kinh doanh và làm người nổi tiếng (tôi gọi tắt là “Dự án Lorelei” vì nó quá dài)] của Price bắt đầu. Một ngày nào đó quảng trường này sẽ trở thành một sân khấu khổng lồ cho các ca sĩ thần tượng biểu diễn.

...Mà, để việc ‘đếm cua trông lỗ’ đó qua một bên, chúng tôi hướng đến công viên trung tâm.

- Quả là một địa điểm đẹp tràn ngập khung cảnh thiên nhiên.
- Không khí thật trong lành ngay cả khi chúng ta đang ở trung tâm thành phố. Umm.

Alisa nhìn ra xung quanh còn Lisa đang thư giãn.

- Hử? Tôi không nhớ là nó lại đẹp như thế này đâu...
- Tôi đã phải làm việc cật lực để sửa nó đấy.
- Cậu đã làm gì để sửa nó vậy?
- Không chỉ công viên. Tôi đã cho tu sửa toàn bộ khu vực ngầm ở Ryart, đồng thời cũng sửa lại quy định nữa. Tôi tin là vệ sinh môi trường ở đây đã tốt hơn nhiều so với vài tháng trước.

Nói một cách thẳng thắn, trước khi tôi cải tạo lại, vệ sinh môi trường của đất nước này chỉ ngang với mặt bằng của các thành phố châu Âu thời Trung Cổ. Nói cách khác, nó bẩn kinh hoàng. Lũ ngựa xả thải ngay trên đường như chuyện hàng ngày trong khi chất thải từ các gia đình cũng vất thẳng ra đường, tạo ra một mùi hôi kinh khủng vào mùa hè. Do ý thức về vệ sinh ở nơi đây còn chưa tồn tại, tình trạng này bị bỏ mặc và vẫn tiếp diễn. Ngay cả khi đồng chất thải đó khô đi, chúng vẫn mang cả đồng mầm bệnh phát tán trong không khí và gây bệnh cho những ai hít phải.

Đó là tại sao việc đầu tiên tôi làm để cải thiện là sửa chữa lại [Hệ thống thoát nước ngầm].

- Hệ thống thoát nước ngầm... cậu làm nó từ khi nào vậy!?
- À cũng chẳng có gì to tát. Ryart thực ra đã có sẵn hệ thống đường ngầm đi khắp mọi nơi từ trước, nên tôi chỉ việc đổ nước sông qua đó thôi.
- CHẴNG PHẢI ĐÓ LÀ ĐƯỜNG THOÁT HIỂM TỪ LÂU ĐÀI SAO!

Như Lisa nói, những đường hầm đó chạy khắp Ryart vốn dùng để cho gia đình Hoàng gia trốn thoát nếu thủ đô bị tấn công và chắc chắn thất thủ. Để tránh bị kẻ thù phát hiện dễ dàng khi đang chạy trốn nếu đường này bị phát hiện, nó được làm như một mê cung với quy mô là toàn bộ Ryart. Nhưng nó cũng khá là tiện lợi để có thể làm đường công ngầm.

- Làm nó thành đường cống... chúng ta sẽ làm gì khi gặp trường hợp khẩn cấp!

- Nếu mà đến mức hoàng gia phải chạy trốn khỏi thủ đô, chẳng phải có nghĩa là chúng ta bị dồn đến đường cùng rồi sao? Cá nhân tôi thà đầu hàng còn hơn làm thế khi họ đã đến tận thủ đô rồi.

- Cậu từ bỏ nhanh vậy sao?

- Lisa, ngày nào người dân còn đứng về vị vua đó thì vị vua đó sẽ vẫn còn an toàn. Hơn nữa, tôi theo chủ trương tiết kiệm năng lượng.

"Đẩy thuyền là dân, mà lật thuyền cũng là dân". Một kẻ trị vì luôn có hai loại kẻ thù: phản loạn trong nước và giặc ngoại xâm. Nếu nhà vua có sự ủng hộ từ người dân thì lũ phản loạn sẽ không có cơ hội để thu thập đồng minh để nổi dậy nên chỉ có thể bỏ cuộc. Ngược lại, nếu mọi người ghét nhà vua, chẳng sớm thì muộn nhà vua đó cũng sẽ bị lật đổ.

- Ngay cả khi mất ngôi, nhưng nếu nhà vua còn sự ủng hộ thì vẫn còn có thể đoạt lại ngôi vương. Nhưng nếu chỉ còn mỗi vị vua sống sót, ngay cả khi có sự viện trợ của ngoại bang thì nhà vua đó cũng chỉ là con mồi cho những kẻ xâm lược mà không có ai bảo vệ.

- ....Quả là một thế giới khác nghiệt nhỉ.

- Đó là hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lời tỏ tình từ người con gái

Cảm ơn đạo hữu @Leo_Diablo đã ủng hộ 399 tít cho truyện

- Đàng nào thì tôi cũng đã hoàn thành đường cống ngầm rồi, vấn đề ở đây là bể lọc nước cơ?

- Bể lọc nước?

Lisa và tôi ngồi dưới một bóng cây trong công viên và cùng chuyện trò. Trong khi đó, Alisa cảm thấy cuộc nói chuyện quá nhàm chán nên đã tìm một cái cây khác để dựa vào và giờ đang say giấc nồng. Một chiến binh thực thụ như Aisha có lẽ sẽ luôn cảnh giác bất cứ lúc nào cho dù là khi đang ngủ đi chăng nữa nên chắc là sẽ ổn thôi. Vậy nên tôi tiếp tục nói chuyện với Lisa

- Nếu chúng ta cứ xả rác ra sông ngòi thì nó sẽ bị ô nhiễm đúng không? Cô thấy đấy, chất thải gia đình chứa rất nhiều độc tố. Để tránh điều đó chúng ta cần một nơi để nước có thể lắng lại và được lọc thông qua cát và đá. Đó chính là cách bể lọc nước hoạt động.

Dù vậy, cũng không cần phải quá khắt khe vào lúc này. Đất nước này hiện tại vẫn chưa có khái niệm về ô nhiễm, và mức sống cùng công nghiệp hiện tại cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến môi trường. Nơi đây cũng không có tập tục hỏa táng người chết rồi thả xuống sông nên chắc sẽ ổn thôi. Tuy nhiên, với đà phát triển của nơi đây thì ô nhiễm sẽ là chuyện không thể tránh khỏi. Tốt hơn hết là giải quyết nó càng sớm càng tốt

- Vậy sao? Cậu làm bể chứa bằng cách nào vậy?

- À, tôi đã yêu cầu vệ binh Hoàng gia đào một cái hố cho nó...

- Cậu đã bắt Ludwin phải làm gì vậy?

- À thì rõ ràng là sẽ tốn kém hơn rất nhiều nếu để nhà thầu làm chúng. Đồng thời thì họ cũng có dịp để rèn luyện 'kỹ năng hậu cần' của mình nữa."

Đào hố, đổ đầy nước và gia cố. Quả là một môi trường tuyệt vời để rèn luyện cho họ. Chiến tranh ở thế giới này vẫn chỉ đơn giản dừng lại ở việc hai phe đánh giáp lá cà trên chiến trường. Bằng cách này ta sẽ có cách chiến đấu theo kiểu chiến tranh chiến hào như trong Thế Chiến thứ nhất và sẽ là những người đi tiên phong trong kiểu chiến thuật này.

- Khi họ đào hố cho bể lọc nước, họ đã tìm thấy rất nhiều xương của rồng cùng cá loại sinh vật quý khác.

- Xương?

- Phải, là xương. Xương của rồng hay người khổng lồ, có rất nhiều.

Cảnh tượng trông như ngôi mộ của quái vật vậy, một người lính đã nói thế khi nhìn thấy chúng. Rồng, người khổng lồ và nhiều thứ kỳ lạ khác rất nhiều loại xương mà chỉ cần nhìn qua đã biết là không phải của con người. Hơn thế nữa, chúng nằm rải rác khắp nơi, theo các học giả chuyên nghiệp thì dựa trên các tầng đất nơi chúng sống đã có lịch sử từ hàng ngàn năm rồi.

- Đã từng có một dungeon ở đó à?

Lisa nghiêng đầu bối rối hỏi nhưng tôi lắc đầu.

- Như tôi đã nói, nó là các địa tầng. Có nghĩa là hàng ngàn năm trước nó ở trên bề mặt.

- Mặt đất... nhưng không thể nào. Loài quỷ chỉ thỉnh thoảng ra khỏi dungeon, nhưng không thể nào nhiều đến vậy. Nếu không phải Lãnh Địa Của Quỷ thì không thể nào nó có số lượng nhiều đến vậy... *giật mình!*

- Có nghĩa là quỷ tộc xuất hiện cách đây 10 năm thực ra đã ở đây hàng ngàn năm trước. Nếu cô nghĩ kĩ về nó, có rất nhiều dungeon ở rất nhiều nơi trên đất nước, và loài quỷ sống trong đó. Hàng ngàn năm trước quỷ tộc sống trên bề mặt và đã tuyệt chủng vì lí do nào đó, những kẻ sống trong dungeon đã may mắn sống sót. Các học giả đều nghĩ vậy.

Như thế là khủng long lẽ đã tuyệt chủng nhưng vẫn còn tồn tại ở đâu đó ở những vùng hẻo lánh, hoặc những loại virus lẽ ra đã bị tiêu diệt nay đã xuất hiện trở lại.

- Vậy cậu đang muốn nói gì? Chẳng lẽ cậu đang nói quỷ tộc ở Lãnh Địa Của Quỷ không 'xuất hiện' mà là 'trở lại' sao?

- Tôi không chắc chắn lắm. Tôi cần thu thập thêm thông tin từ nhiều nơi và nhờ đến khả năng của Lusia để có thể đưa ra kết luận. Vẫn quá mạo hiểm khi phán xét vấn đề chỉ dựa vào lượng thông tin ít ỏi chúng ta có.

Chúng ta đang chiến đấu với ai? Ai mới là kẻ thù thực sự? Câu hỏi đó hoàn toàn không dễ để trả lời chút nào.

- Thêm vào đó, còn một điều nữa khiến tôi phân vân...

- Còn nữa à!?

- Để đồng xương đó qua một bên, cái chúng ta cần là xây một bể lọc nước. Đó là lí do tại sao tôi yêu cầu các học giả làm các ghi chép để tiện theo dõi đồng xương được khai quật lên. Cơ mà có vấn đề ở đây là bộ xương lớn nhất và còn nguyên vẹn nhất của một con rồng đã biến mất một cách bí ẩn. Tôi vốn đã định dùng nó làm vật trưng bày trong bảo tàng Hoàng gia Ryart, nhưng mà...

- Nó đã bị trộm à?

- Nếu chỉ bị trộm thì cũng còn tốt... ừm, cũng không hẳn là tốt lắm. Tuy nhiên thì một bộ xương của rồng dài tới hơn 20 mét thì chỉ riêng việc vận chuyển thôi cũng đã cả một vấn đề đồng thời cũng không có dấu hiệu gì của việc nó đã bị mang ra ngoài thành. Hiện tại thì bộ xương đang được đánh dấu là đang thất lạc. Có cảm giác như thể bộ xương có thể tự cử động và bay mất vậy.

- ....! Chẳng nhẽ là lũ Ma Long!?

- Các học giả cũng đã nghi ngờ như vậy.

Ma Long. Loại quái vật này có vẻ như đã từng tồn tại trên thế giới này. Đối với một con rồng, sinh vật có thể hủy diệt cả một quốc gia không chút khó khăn trong cơn cuồng nộ, mang trong mình một lượng ma lực khổng lồ. Ma lực đó vẫn còn tồn tại trong cái xác ngay cả khi nó đã chết. Thông thường thì lượng ma thuật đó sẽ dần dần bị phân tán đi, nhưng trong trường hợp con rồng đó chết đi mà vẫn còn mang thù hận (đồng thời cái xác phải nguyên vẹn trong thời gian dài), cái xác sẽ tự phản ứng với ma lực còn sót lại và biến thành [Ma Long].

Một con Ma Long có thể được liệt vào loại quái vật nguy hiểm hạng S. Sẽ gần như là bất khả thi nếu muốn chặn một con rồng đang trong cơn cuồng nộ, còn lũ Ma Long thì gần như là một cỗ máy hủy diệt vậy. Loại quái vật này có thể bay kể cả với đôi cánh chỉ còn tro xương, thậm chí nó còn tỏa ra chứng khi có thể giết bất cứ gì xung quanh. Lũ này cũng có thể dùng [Long tức] như những con rồng còn sống nữa, nó là cơn ác mộng thực sự mà bất cứ quốc gia nào cũng cần đến cả một đội quân tinh nhuệ để hạ nó. Tuy vậy, vấn đề hiện tại không nằm ở đó.

- Nếu nó thực sự là Ma Long thì Parnam này đã chìm trong chết chóc rồi. Để đề phòng, các học giả cũng đã tiến hành kiểm tra ma thuật còn sót lại. Họ kết luận rằng không còn chút ma lực nào trong hóa thạch đó cả.

- Phù... tạ ơn chúa.

- Nhưng nó chỉ càng khiến mọi việc thêm khó hiểu. Bộ xương đó đã đi đâu được chứ?

Đã hơn một tháng kể từ khi bộ xương đó biến mất, vẫn chưa có bất kì dấu hiệu nào được tìm thấy. Tôi khá chắc rằng nó đã bị chuyển ra ngoài thủ đô. Nhưng nếu là vậy, động cơ của chúng là gì? Bộ xương đã hóa thạch hoàn toàn và ma thuật cũng không còn, giờ nó chỉ là đồ vô dụng cho dù là làm chất nguyên liệu đi chăng nữa. Càng lắm thì nó cũng chỉ để trưng bày như chúng tôi định làm.

Tôi không hiểu nổi. Đó là lí do khiến tôi khó chịu. Tôi ngã người nằm xuống đất. Lisa nhìn tôi vô cảm nhưng tôi bơ cô ấy.

- Quần áo của cậu sẽ bị bẩn đó?

- Chúng sẽ được giặt thôi. Với địa vị của mình thì quần áo của tôi sẽ được giặt thường xuyên cho dù không bẩn đi chăng nữa. Vừa hay tôi vừa chế ra một

ma pháp làm sạch.

- Một nhà vua thì không nên để quần áo của mình bị lấm bẩn.

- Ủm... có vẻ là vẫn cần phải giữ cái uy của nhà vua nữa. Mặc dù sự thật thì khoảng vài năm nữa tôi sẽ rời đi.

Đặc biệt trong tầng lớp quý tộc. Một vị vua bị coi nhẹ bởi cận thần thì người dân cũng vậy. Trong xã hội với các tầng lớp phân cấp rõ rệt, rất khó có cơ hội được diện kiến trực tiếp nhà vua, nên họ sẽ nhìn thông qua thái độ của các cận thần. Nếu người tùy tùng nghĩ rằng nhà vua không quan trọng, họ cũng sẽ nghĩ tương tự.

- ....Thật là rắc rối mà.

- Tôi không nên nói điều này vì là một trong những người đã đùn đẩy trách nhiệm cho cậu nhưng làm ơn bỏ cuộc đi.

- Rồi rồi. A, có một ngày nghỉ quả thật là tuyệt.

Tôi cúi chào tay. Bỏ tâm trí khỏi công việc chồng chất thật là tuyệt. Nhắc mới nhớ, tôi đã làm việc không ngừng nghỉ kể từ khi đến đây. Có cả một núi việc cần làm, những việc tôi phải làm và cả những việc tôi không thể làm, chúng luôn lấp đầy tâm trí tôi. Với lịch làm việc như vậy tôi chẳng còn thời gian để nghĩ đến việc gì khác. Đêm đêm, trong các giấc mơ thì cảnh bàn giấy tờ luôn là cảnh đầu tiên.

- A.... Tôi có cảm giác như đang hòa mình vào thiên nhiên vậy.

- .....

Lisa nhìn tôi như định nói gì đó, cô ấy có vẻ như đang nghĩ gì đó và nói với giọng thùy mị.

- Cậu có muốn... gồi lên đùi tôi không?

- C...Cái gì?

- .....

(Góc nhìn Lisa)

Tôi ngồi theo kiểu để hai chân gấp ra sau để Mozart có thể nằm và đặt đầu Mozart lên đó. Một người có thể gồi đầu theo đường thẳng hoặc nghiêng về một bên, tôi đang để cậu ấy gồi đầu thẳng trước mặt mình. Chỉ cần tôi cúi đầu xuống là cả hai sẽ chạm mặt nhau. Đầu Mozart đang nằm giữa hai bên đùi tôi, nó có vẻ hơi nhạy cảm. Đó là bởi vì cậu ta chạm trực tiếp vào phần mà vậy tôi không với tới.

Tôi đã suy nghĩ cả đêm, thay vì buồn bã khóc và níu giữ linh hồn anh ấy trong tim mình. Tôi sẽ sống thật mạnh mẽ để anh ấy không phải lo lắng về mình. Vì đâu dễ dàng mới có cuộc sống thứ hai, đúng không anh.

- C, cái này... có vẻ thật là ngượng mà.

Khuôn mặt Mozart đỏ bừng... cũng giống như tôi vậy. Anh ấy đôi khi cũng dễ thương chứ. Thiết chứ, cứ như y đúc hán ta không à.

(Edit: hấn chó còn ai vào đây: v)

- Tôi tự hỏi giữa ‘người cho’ và ‘người hưởng’ ai sẽ ngượng hơn?

- Có lẽ sẽ là ‘người nhìn họ’ chẳng?

- Ahaha. Có lẽ vậy.

Tôi tự hỏi khuôn mặt Alisa sẽ trông như thế nào nếu cô ấy chỉ giả vờ ngủ. Liệu cô ấy có đỏ mặt khi nhìn thấy cặp đôi đã đính hôn đang âu yếm nhau không, hay cô ấy sẽ phát biểu một câu ‘xanh rờn’ kiểu “Người không thể để nữ hoàng làm vậy được! Nếu mà muốn gồi đầu thần sẽ làm cho người...” có cảm giác về sau sẽ đúng với cô ấy hơn.

- Giờ chúng ta trông có giống như một cặp đôi sắp cưới không?

- Dù chỉ là trên danh nghĩa thôi.

- .....

Lại nữa? Mozart vẫn hay nói “Cuộc hứa hôn này chỉ là tạm thời thôi. Tôi chỉ tại vị một thời gian.” đối với những người thân cận với cậu. Cậu ấy thực sự có ý định trao lại ngai vàng cho tôi và bàn giao lại mọi công việc chính trị khi đất nước này đi vào ổn định. Lí do mà cậu ấy vẫn hay giải thích nội dung cái cách cho tôi cũng là cho việc ‘bàn giao’ này. Có cảm giác tôi đã hiểu thêm một chút về người tên Mozart này và giờ tôi có thể đoán được điều cậu ấy đang nghĩ.

Không phải là tôi không hiểu cảm giác của cậu ấy “Tôi không cần quá giàu có và danh vọng. Tất cả những gì tôi muốn là một cuộc sống bình yên”. Với Mozart thì công việc của [nhà vua], gắn chặt với cái thứ gọi là [Nghĩa vụ của quý tộc], hoàn toàn trái với ý muốn của cậu ấy. Cho dù đó là lỗi của cậu khi đã quyết định quá nhanh, tôi vẫn cảm thấy xấu hổ khi đùn đẩy công việc cho cậu ấy.

Nhưng bây giờ, cả đất nước đang chuyển mình với Mozart là trung tâm. Là Mozart đã thay đổi cái đất nước lạc hậu, không chịu thay đổi, đến nỗi các nước láng giềng gọi là [Vương quốc lỗi thời] này. Là Mozart có khả năng chiêu mộ nhân tài và giải quyết nạn đói trước khi nó trở nên nghiêm trọng. Cả Brendan Giancarlo và Roland vào làm việc cho chính phủ chỉ vì Mozart. Tôi không chắc mình có thể giữ chân họ nếu tôi được thừa kế ngai vàng hay không nữa.

Trên tất cả, bản thân tôi cũng muốn Mozart trở thành vua, vì thế mà...

- Mozart, anh có ghét phải làm hôn phu của em sao? Em nói thật đấy.

Những lời đó bỗng dừng bật khỏi miệng tôi. Mozart nhìn tôi với đôi mắt mơ to, đỏ mặt rồi nhìn đi chỗ khác.

- .....Thật không công bằng mà, cái cách em nói vậy.

- T... thật à?

- Vậy còn cô thì sao Lisa? Cô cảm thấy thế nào khi làm hôn thê của tôi?

- Em ổn với điều đó.

Tôi nói điều đó to và rõ ràng một cách đáng ngạc nhiên, làm chính tôi cũng ngạc nhiên theo. Nó làm tôi cảm thấy hơi xấu hổ khi tuyên bố hùng hồn như vậy.

- Anh thấy đấy, anh có tố chất làm vua hơn là em.

- Chỉ vì tôi có tố chất làm vua mà cô sẵn sàng trở thành hôn thê của một người mình không yêu sao?

- Chẳng phải hoàng tộc là như vậy sao?

- Tôi không phải hoàng tộc. Thêm vào đó...um, tôi vẫn muốn cưới người mình yêu hơn.

- Vậy anh ghét em sao, Mozart? Anh định nói anh sẽ không bao giờ có thể yêu em sao?”

- U... như tôi đã nói, thật không công bằng khi cô nói vậy mà. Cô biết đấy, đàn ông là những kẻ mà cho dù cô chỉ tỏ vẻ quan tâm đến họ dù chỉ một chút, họ sẽ nghĩ ngay rằng [chắc chắn cô ấy đang thích mình!]. Cho dù họ biết đó chỉ là ảo tưởng đi chăng nữa, nhưng chỉ cần 1% hy vọng cũng có thể lấn áp 99% lí trí còn lại. Nếu một cô gái xinh đẹp như vậy, tôi sẽ không thể ngừng nghĩ về nó được nữa mất.

Mozart đang nói rất nhanh để che giấu. Khi cậu ta làm việc, cậu ta có thể bình tĩnh và lạnh lùng đến đáng sợ, nhưng cậu ta vẫn có thể trở nên bối rối khi gặp phải tình huống này, quả là thú vị. Tôi thích anh ấy.

- Hìhì. Ngay cả khi anh có thể xoay chuyển cả đất nước, anh vẫn không thể giải quyết những chuyện này, đúng không?

- ....Tôi không có nhiều kinh nghiệm về chuyện này. Theo nhiều nghĩa.

- Em cũng chỉ biết đến học tập và luyện tập thôi nên em cũng không có kinh nghiệm gì cả đâu.

- Đừng gộp chung nam và nữ vào làm một chứ. Cảm nhận của hai phái khác một trời một vực như so sánh Slime với rồng vậy.

- Um, xin thứ lỗi...

Trong khi chúng tôi đang đề cập đến chuyện này, một giọng rụt rè đến từ phía sau. Khi tôi quay đầu lại thì đã thấy Alisa đã tỉnh dậy từ lúc nào và đang cười cay đắng. Cả ba chúng tôi đang nhìn nhau chết lặng.

- Khi nào thì thần có thể thôi giả vờ ngủ đây?

- .....

Không cần phải nói, cả hai chúng tôi đều nhảy dựng lên.

(Edit: Má, đang khúc hay)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Có thực với vực được đạo

(Góc nhìn của Mozart)

Vì vài lí do, cuộc tham quan thành phố mà chẳng khác gì cuộc hẹn hò này, lại được tiếp tục.

Hiện tại đã đến giờ ăn trưa, là thời gian mà cái bụng chúng ta đều cần được lấp đầy. Ba chúng tôi đến quán café âm nhạc nơi Price đang làm. Khi đang đi trên con đường lát đá nơi của hàng nằm ở cả hai bên đường, Lisa bỗng nhiên nói.

- Có điều mà cậu đã nói từ lúc trước, nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu đã nói về việc [Đặt luật]. Ý cậu là gì thế?

- À, đó chỉ là [Đường dành cho người đi bộ] và [Quy định về quản lí rác thải công cộng] thôi mà.

- ....

Ừm, có lẽ cô ấy không hiểu. Ngay cả vậy, cả hai đều là quy định về vệ sinh môi trường.

- Đầu tiên là về [Đường dành cho người đi bộ], đó đơn giản chỉ là lệnh cấm xe ngựa đi lại trên các trục đường chính. Có vài ngoại lệ cho các loại xe thô chở hàng; đồng thời cũng có lệnh giới nghiêm chỉ cho phép xe ngựa đi lại vài giờ vào buổi sáng. Cô không nhận ra là trên đường hiện giờ không có bóng xe ngựa nào sao?

- Giờ anh nhắc mới để ý...

Lisa nhìn ra xung quanh nhưng không có bóng của bất cứ con ngựa nào.

- Điều này chỉ đơn giản là giảm thiểu tai nạn giao thông do ngựa, nhưng đồng thời nó cũng là để mọi người có cảm giác an toàn để mua bán hàng hóa, qua đó thúc đẩy kinh tế... Tuy nhiên thì lí do chính ở đây là do phân ngựa.

- Phân ngựa?

- Chẳng phải lũ ngựa vừa đi vừa ‘xả’ sao? Đống phân đó khô lại sẽ bị gió thổi đi rất có hại cho hô hấp của người hít phải. Sẽ dễ dàng hơn nếu tập trung phân ngựa vào một chỗ, và cũng dễ dàng để thu dọn hơn khi nó chỉ xuất hiện trên các trục đường chính. Bằng cách này, số người bị bệnh viêm phổi sẽ giảm đi nhiều kể từ giờ.”

- Ờ! Chỉ vậy sao!?

- ....Phải. Cho dù nó chỉ là ‘chỉ vậy thôi’, nhưng nếu chúng ta thực hiện nó, nó sẽ cứu được mạng người đấy.

Cách nói chuyện của tôi có vẻ hơi khô cứng và thẳng thừng nhưng tôi có hơi khó chịu với cụm từ ‘chỉ vậy’, như thể đang nhìn xuống người khác vậy.... Hiện tại trông tôi gần như phát hỏa. Có lẽ tôi cần bình tĩnh lại. Sau khi hứng chịu con thịnh nộ của tôi, mặt Lisa tái nhợt. Cái ‘chỉ vậy’ đó đã không thể thực hiện được dưới triều đại của cô ấy. Tuy Liecia không phải là người lãnh đạo lúc đó nhưng có lẽ đó là cách người hoàng tộc suy nghĩ.

- Ừm, tôi nghĩ điều đó có thể hiểu được. Đất nước này ngay từ đầu đã không có khái niệm về vệ sinh môi trường rồi. Ngay cả trong giới y học, chỉ có hai người hiểu điều này.

- ....

Trước đây tôi đã nghĩ có lẽ là do nơi đây có tồn tại ma thuật nên công nghệ và khoa học trở nên không cần thiết, cả y học cũng chịu cảnh tương tự. Giống như các thế giới giả tưởng khác, ở đây cũng có [Ma thuật chữa trị]. Bằng cách chuyển đổi ma thuật từ trong cơ thể thành các dạng sóng đặc biệt, nó có thể tăng khả năng chữa trị. Nó khá là hiệu quả đối với các vết thương ngoài như vết xước, vết cắt hay vết bầm. Đối với những tài năng bẩm sinh về chữa trị, họ thậm chí còn có thể gắn lại một cánh tay như chưa có chuyện gì xảy ra. Những người chứng kiến điều này hay gọi đây là công việc của Chúa.

Nói cách khác, nó không hiệu quả lắm đối với bệnh tật ví dụ như cảm lạnh hay các bệnh truyền nhiễm khác mà không thể chữa lành bằng ma thuật. Hơn thế nữa, khả năng chữa lành của phép còn tùy vào thể trạng từng người nên nó thường kém hiệu quả khi chữa cho người già. Những kiến thức này có vẻ cơ bản đối với những người hiểu cơ chế của nó, hoặc chỉ là suy nghĩ của tôi. Tuy nhiên thì mọi người ở đất nước này không hề biết đến sự tồn tại của vi khuẩn chứ chưa nói đến virus. Có lẽ vì họ vẫn có tìm lời giải mà không có chút kiến thức nào về nó, họ chỉ có thể tìm hiểu hạn chế do ý thức thông thường của bản thân.

< Phép chữa lành không hiệu quả > = < Ngay cả Chúa ban phép cũng không chữa được > = < Lời nguyện của Quý >

Cái kết luận như vậy được vẽ ra trong đầu họ và thay vì mua thuốc thì họ lại mua các loại bùa của lang băm. [Nếu anh mua cái này, anh sẽ không phải lo bị bệnh!] Đó là những lời chào hàng phổ biến ở nơi đây nhưng nó chẳng phải chuyện đùa. Nếu bạn mua nó thì thả đeo một chuỗi vòng bằng tỏi khi đi ngủ còn hơn. Tôi cũng đã sáng tạo một ma thuật mới nhờ vào ma pháp độc nhất của mình _ Asene Luphin một ma pháp mô tả khả năng của anh ấy. Nó

gồm hai loại ma pháp [cắt]và [dán].

Tuy vậy thì vẫn còn chút hi vọng như là hai vị bác sĩ tôi mới đề cập.

Nếu hai người đó có thể trở thành hạt nhân của cuộc cách mạng y học, thì...

- Này Mozart, sao anh lại tự lẩm bầm một mình thế?

Ý thức tôi trở lại thực tại sau khi nghe Lisa gọi. Rõ ràng là tôi đã chìm quá sâu trong suy nghĩ của bản thân.

- Xin lỗi tôi chỉ đang suy nghĩ một chút.

- Mô... nếu vậy thì còn về [Quy định về quản lí rác thải công cộng] thì sao?

- Giống như tên gọi. Liecia có biết có những cách điển hình nào để xử lí rác thải không?

- Thường thì nó sẽ phân thành rác ‘cháy được’ và ‘không cháy được’. Rác cháy được thì đem đi đốt và còn lại thì sẽ đem đi chôn phải không?

- Ô câu trả lời thật trôi chảy không ngờ đấy.

- Anh nghĩ tôi là kẻ không thèm quan tâm đến thể giới chỉ vì mình là hoàng tộc sao? Đừng ngốc nghếch thế. Khi tôi gia nhập học viện quân sự, tôi sống trong kí túc xá nên tất nhiên phải biết về nó rồi.

Ra vậy. Cũng không hẳn là tôi nghĩ cô ấy là kẻ vô tâm với thể giới...

- Tuy nhiên thì câu trả lời đó sai rồi. (Mozart)

- Ờ.

- Tôi đã nói là ‘điển hình’ đúng không? Câu trả lời của Lisa quả nhiên vẫn hợp với một cô tiểu thư từ tầng lớp quý tộc. Cách nghĩ đó rất khác so với người thường đấy.

- Vậy, người bình thường sẽ làm thế nào?!

- Alisa, ở rừng Dark Elf họ xử lí rác như thế nào?

- Ờ? Rác sao?

Alisa ngán người ra khi nghe tôi bắt ngờ hỏi vậy, nhưng ngay lập tức cô ấy trả lời.

- Để xem... Đốt nó.

- Chỉ vậy sao?

- Chỉ vậy thôi.

- Không thể nào! Vậy còn những thứ không cháy được thì sao?!

Liecia hỏi nhưng Alisa nhìn cô ấy khó hiểu.

- Ờ? Ngay từ đầu thì có rác nào không cháy được à?

- Tất nhiên là có rồi! Dụng cụ hỏng thì sao?

- Sửa và tái sử dụng.

- ....Ờ? Ca...Cái gì?

- Rác thải nhà bếp có thể chôn làm phân bón. Mảnh đồ dùng vỡ cũng có thể chôn dưới đất. Còn đồ bằng kim loại thì sẽ được sửa lại và tái sử dụng. Nếu nó không sửa được thì ta có thể bán nó cho mấy tay buôn đồng nát. Rác thì hầu hết chỉ là đồ gỗ hỏng hoặc là giáp vải bị hư thối... Họ thường đốt chúng ngoài trời.

- A.... Ờ....?

Lần này thì đến lượt Lisa ngán người ra. Nghe cuộc trò chuyện đó, tôi vô thức bật cười. Chính vì hiện tại cần phải tiết kiệm nên họ đã nghĩ ra phương pháp này.

- Hahaha, lần này thì Alisa đúng rồi.

- Mozart. ...

- Đối với quý tộc luôn lo giữ thể diện hoặc lo về trang bị của mình trên chiến trường sinh tử, đồ dùng thì luôn phải như mới. Tuy nhiên thì người bình thường không thể làm thế. Tất nhiên là họ cũng không đến nỗi như lời kể của Alisa nhưng cũng khá tương đồng với những người kể cả ở thủ đô. Điều khác biệt chỉ là cách xử lý đồng rác thải nhà bếp và gom đồng đồ gỗ chung lại và đốt ở quảng trường vào cuối năm thôi. Đó là lí do tại sao rác còn lại chỉ toàn đồ cháy được.

Thế giới này vẫn chưa có các loại nhựa hay polyme nên sẽ không có gì là không thể tái chế được cả. Ngay từ đầu thì thứ dụng cụ chỉ làm từ kim loại, đá (có thể cả thủy tinh hay sứ nữa) và gỗ. Sắt thì có thể nấu chảy và tái chế, còn đá thì chỉ cần để đấy sau một thời gian nó sẽ tự trở về với mẹ thiên nhiên. Có vài ngoại lệ cho các nguyên liệu nhân tạo (đạo cụ ma thuật) được tạo ra bởi các pháp sư. Nhưng những thứ đó vô cùng có giá trị nên việc vất nó đi là cực kì ngu ngốc.

Lấy ví dụ: Kim loại, do giá thành đắt đỏ, mọi người thường sẽ sửa và tái sử dụng nó bởi vì nó khá dễ sửa vì chỉ cần dùng búa. Nếu sau khi sửa mà vẫn không dùng được thì mua một món đồ mới còn rẻ hơn và món đồ cũ sẽ được bán cho mấy tay buôn đồng nát với giá vài đồng. Tuy nhiên, do việc xử lý đồng kim loại này là việc của từng cá nhân thiếu kĩ thuật và dụng cụ cần thiết đồng thời cũng thiếu cả thời gian và môi trường phù hợp, họ thường chỉ có thể tạo ra kim loại kém chất lượng mà gần như chả dùng được. Bởi vì việc duy nhất họ có thể làm là nung chảy và đúc lại chúng nên không thể tránh khỏi việc có nhiều tạp chất lẫn vào. Kết quả là những kim loại kém chất lượng này thường xuất hiện ở các chợ đen.

Đất nước này chỉ có nguồn tài nguyên giới hạn. Vì thế trên thị trường chỉ lưu hành kim loại chất lượng thấp nên kim loại chất lượng cao thì phải nhập khẩu từ nước khác. Tôi muốn giảm thiểu việc này. Tuy vậy thì ngay cả khi tôi bảo mấy tay buôn đồng nát hãy làm thế nào để tăng chất lượng, chi phí sẽ gia tăng rất cao và lợi nhuận sẽ giảm đáng kể. Vì vậy:

- Vì vậy, quy định quản lí rác thải công cộng sẽ giải quyết vấn đề này... Nói cách khác, nhà nước sẽ xử lí chúng. Nếu có ai mà không hài lòng về điều này, nhà nước sẽ cung cấp tài chính và vật tư cần thiết cho họ. Tách từng phần từ đồng bỏ đi đó và chúng ta có thể tái chế kim loại tốt hơn nhiều.

- Thật tuyệt, nhưng... Chẳng phải việc đó là cướp đường mưu sinh của những người buôn đồng nát sao?

- Sẽ không có vấn đề gì đâu. Về điều này, chúng ta sẽ tuyển mộ họ thành nhân viên làm việc cho nhà nước.

Ngay từ đầu thì công việc họ đang làm chỉ đem lại thu nhập dưới mức trung bình. Mua lại những đồ kim loại cũ hỏng, nung chảy và đúc lại rồi bán cho hội thợ rèn. Tuy nhiên thì do sản phẩm chỉ có chất lượng thấp mà gần như chả dùng được vào việc gì cả, họ phải bán với giá rẻ như cho và gần như chẳng kiếm được chút lời nào. Trên thực tế, những người buôn đồng nát là những người có địa vị thấp nhất trong xã hội. Vì mọi người chỉ coi họ là những kẻ dọn rác, nên họ bị coi chẳng khá hơn những kẻ ăn xin.

- Tuy vậy, nhờ vào làm việc cho nhà nước, tiền mua lại đồ cũ sẽ do nhà nước chi trả. Đồng thời nhà nước cũng sẽ chuẩn bị vật tư cần thiết để sản xuất kim loại chất lượng cao. Ngay cả việc giao dịch với hội thợ rèn cũng do nhà nước làm nên hội thợ rèn sẽ không thể nào phá giá được. Và rồi những người này sẽ được hưởng lương hàng tháng theo chế độ. Có lẽ thì thu nhập của họ sẽ tăng tới tận 10 lần so với trước đây đấy.

- Điều này... Vậy chắc sẽ không có lời phàn nàn nào đâu nhỉ?

Thực tế thì không có bất cứ lời phàn nàn nào từ những người buôn đồng nát. Nói đúng hơn thì từ khi tôi chỉ thị cho bộ trưởng chịu trách nhiệm đưa ra dự luật mới này đi nắm bắt tình hình, đã có rất nhiều người đến cảm ơn trong nước mắt với ông ấy.

- Nhưng nếu chúng ta không cẩn thận, chẳng phải giá thành thậm chí sẽ còn cao hơn khi nhập khẩu sao?

Khi Lisa chỉ ra điều đó, tôi chỉ gật đầu, "Tôi phải chấp nhận điều đó thôi".

- Có thể trong tình hình hiện tại, điều này có hơi bất hợp lí. Tuy nhiên, trả tiền trong nước và trả cho nước ngoài là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nếu chúng ta chỉ trả cho nước ngoài, số tiền đó sẽ chảy ra ngoài đất nước, tuy nhiên nếu chúng ta chỉ trả cho nội bộ, số tiền đó sẽ lưu thông trong nền kinh tế của chúng ta.

- L-Lại là kinh tế nữa sao....

Có vẻ như Lisa, người khá là rành trong các vấn đề quân sự, chẳng có chút kiến thức nào về vấn đề này. Do trong quân đội có hệ thống cấp bậc nên chắc hẳn phải có một người chuyên lo liệu các vấn đề về nguồn cung cầu.

- Tiện nói về quân sự. Hãy để tôi kể một câu chuyện về ngoại giao: Nếu bạn đang cố gắng tiết kiệm tài nguyên cho đất nước thì nước khác sẽ không thể sử dụng việc nhập khẩu như một quân bài ngoại giao được nữa. Ví dụ như nếu Kenneth, kẻ lúc nào cũng nhắm tới chúng ta như con thú đói mồi, bỗng nhiên siết chặt việc xuất khẩu sắt cho chúng ta, lúc đó cô sẽ xử lí như thế nào?

- ....Tôi sẽ gặp rắc rối lớn. Để tái lập lại thông thương tôi sẽ chấp nhận mọi điều kiện có thể.

- Đúng vậy. Vì vậy tôi làm điều này cũng để ngăn chặn điều đó.

Tôi không thể đề cập về tên nước, nhưng ở thế giới của tôi, có một nước có trữ lượng tài nguyên vô cùng lớn và sử dụng nó như một quân bài ngoại giao đối với các nước khác. Bởi vì vậy, có quốc đảo nọ đã chuyển hướng sang hợp tác với nước khác và tự phát triển công nghệ của mình. Kết quả là tỉ giá của đồng kim loại đó bị suy giảm nghiêm trọng. Tuy nhiên thì tôi sẽ không nêu tên nước đó ra đâu!

- Bằng cách tái sử dụng, ngay cả khi nước khác dừng việc xuất khẩu thì chúng ta cũng không phải gánh chịu nhiều thiệt hại, và thậm chí việc này còn giúp chúng ta có thêm tài nguyên dự trữ trong thời bình.

- Tôi hiểu rồi. Đó là tại sao dù cho có thể tốn kém, nhưng đó là một điều tốt khi chuyển việc quản lí cho nhà nước.

Lisa có vẻ hiểu khá nhanh nếu việc đó liên quan đến vấn đề quân sự hay ngoại giao. Có lẽ cô ấy là kiểu chỉ thích tiếp thu những điều mình thích. Ngay cả khi là một nữ hoàng của đất nước, điều này sẽ ổn chứ? Bên cạnh đó, hiện tại thì Alisa đang làm về mặt [Hơn tất cả là giờ tôi muốn được ăn] trong khi đang đợi. Cô ấy có cái vẻ mặt của một con cún được ra lệnh phải [Chờ] cho dù thức ăn ngay trước mắt. Ngay cả lúc này, cô nàng Dark Elf chết đói đáng thất vọng này vẫn không thay đổi ưu tiên của mình.

Tại địa điểm tràn ngập ánh mặt trời này là quán cà phê âm nhạc khá nổi tiếng: [Lorelei]

Không cần phải nói, đây là cửa hàng mà cô ca sĩ của chúng ta Price Ingir đang làm việc. Khi tôi nghe đến cụm từ [Quán cà phê âm nhạc], tôi có tưởng tượng rằng nó là [quán cà phê cho phép khách hàng tự do hát karaoke ở đó]. Sự thật thì nơi gọi là cà phê âm nhạc ở đây là nơi bạn có thể nghe ca sĩ hát trong khi thưởng thức trà. Vào buổi tối thì nơi này lại trở thành nơi giống như quán bar.

Quán cà phê này không thuộc sở hữu của bất cứ chuỗi cửa hàng nào.

- Chúng ta sẽ vào phải không? Vậy hãy nhanh lên nào.

- Dạ đây tôi trông rỗng rồi...

Bị giục bởi Lisa và Alisa, chúng tôi bước qua cánh cửa quán [Lorelei]. Trong lúc tôi bước vào quán, chúng tôi có thể nghe Price đang hát.

Nghe lời bài hát, tôi bủn rủn cả chân tay.

Đúng như mong đợi từ Price. Cô ấy có thể hát bài hát lời tiếng Nhật mà ngay cả đối tôi nghe còn thấy lạ.

- Wow. Giọng hát thật tuyệt vời. Quả đúng như kì vọng về Price.

- Tôi không hiểu lời bài hát cho lắm nhưng bài hát rất hay

Alisa và Lisa bày tỏ sự ngưỡng mộ. Phải, tôi phải nói đó là một bài hát hay.

Vào lần đầu tôi gặp cô ấy, tôi đã hứa là sẽ dạy Price những bài hát mà tôi biết. Nhưng nếu nghĩ kĩ thì tôi chợt nhận ra là mình chỉ biết nhạc anime và không hề biết một bài nổi tiếng nào. Nghĩ vậy, tôi có cảm giác xấu về việc bài đầu tiên tôi dạy cô ấy lại là nhạc anime nên cuối cùng tôi dạy cô ấy một bài anime khác cho dù không giống cho lắm.

Bài Hikaru Hara (nhạc phim shigatsu wa kimi no uso _ Tháng tư là lời nói dối của em theo tiếng Việt) của Goose house.

Nhưng giờ tôi nghĩ rằng dạy cô ấy thêm vài bài trong tương lai sẽ ổn thôi. Tôi thực sự muốn nghe cô ấy hát bài trong [Guren no Yuniya] hay [Alone Again]. Không biết chừng ngày nào đó cô ấy có thể hát những bài này....

Chúng tôi ngồi xống cái bàn ở góc và chăm chú nghe từng bài hát của Price. Sau một lúc, Price đã hoàn thành bài hát của mình, cô ấy nhận ra chúng tôi và tiến đến.

- Chẳng phải đây là bộ h...

- Một ngày tốt lành, Price. Tôi không biết cô còn nhớ không nhưng tôi là Elven, người thừa kế của hàng bánh crepe ở vương quốc Asa!

Tôi nhanh chóng đáp lại để ngăn lời của Price.

Có vẻ như Price cũng đã nắm được phần nào tình hình.

- À phải rồi, là Elven. Đã lâu không gặp. Cha ngài vẫn ổn chứ?

- Vâng. Ông ấy vẫn tràn đầy năng lượng đến nỗi gần đây mẹ tôi phát hiện ra ông ấy còn đi tán gái và nó trở thành vấn đề lớn.

- Vậy sao? Elven cũng cần phải cẩn thận với phụ nữ đó biết không?

Cô ấy bắt nhịp với câu chuyện của tôi rất nhanh. Như dự đoán, ở một nơi công cộng như này, tôi sẽ gặp rắc rối lớn nếu cô ấy cúi đầu và chào tôi và nói [bộ hạ] vì tôi đang đi vi hành mà. Tuy nhiên, cô ấy quả là có tài trong việc khớp chuyện với người khác, quả là xứng đáng với tài năng mà tôi muốn mang về lâu dài bằng bất cứ giá nào.

- Nếu tôi trả cô gấp 5 lần lương hiện tại, cô sẽ trở thành thư kí riêng của tôi chứ?

- Tôi rất biết ơn lời đề nghị của ngài, nhưng công việc của tôi là phục vụ mọi người bằng giọng hát của mình, đó là cuộc sống của tôi, xin thứ lỗi vì đã từ chối.

Cô ấy từ chối một cách nhẹ nhàng. Ngay cả cách từ chối cũng thật dễ nghe.

- Thật đáng tiếc mà. Tuy nhiên thì mọi người vẫn nói là thay vì trang trí hoa trong lồng kính, sẽ đẹp hơn là để nó bung nở ngoài tự nhiên.

- Ái chà, ngay cả khi không phải để trang trí, bông hoa dù ở trong bình đi chăng nữa vẫn sẽ bung nở hết sức để làm đẹp cho đời.

- Vậy à, nếu là như vậy, chẳng phải sẽ cần phải tạo điều kiện cho nó có thể nở hoa sao?

- Vâng. Và tôi tin rằng bông hoa đó sẽ không ngại cho dù bị hỏng trong quá trình đó đâu.

- Hahahahaha.

- Hahahaha.

Price và tôi cùng cười. Nhìn hai chúng tôi như vậy, Lisa có vẻ thấy thú vị và nói.

- .... Tôi có cảm giác cuộc nói chuyện giữa hai người như thể đang thăm dò thái độ của nhau vậy.

Dù trông là như vậy nhưng khá là khác đó Lisa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lòng tin bị lung lay?

(Góc nhìn của Mozart)

- *Suuuuuuuuuuuuuup*..... Dù thế nào thì món [Mì khoai tây] vẫn ngon tuyệt. (Alisa)

Chúng tôi đã quyết định ăn trưa tại quán cà phê [Lorelei]

Sau khi chén sạch cả một bát đầy Mì Khoai Tây, Alisa ngay lập tức đưa cái bát trống và gọi bồi bàn, “Cho tôi thêm bát nữa!”. Đây chẳng phải là quán cà phê là mà là nơi để ăn sao?.... Mà, thế nào cũng được.

- Ngay cả vậy, ăn Mì Khoai Tây ở quán cà phê thì vẫn... (Mozart)

- Nó không hợp khẩu vị của quý khách sao? (Price)

Thấy Price biểu lộ vẻ mặt lo lắng, tôi ngay lập tức lắc đầu và nói, “À, không phải vậy đâu.”

- Điều tôi lo là liệu có ổn không khi ăn mì sủi súp như vậy trong một quán cà phê sang trọng như thế này? (Mozart)

- Sau buổi truyền hình đó, mọi người đều muốn thử món này. Vì chúng ta vẫn chưa hoàn toàn giải quyết được nạn đói, những nguyên liệu rẻ như thế này quả thực đáng quý. (Price)

- Cả cô cũng nói vậy.... Tôi xin lỗi vì sự bất tài của mình. (Mozart)

- Không, không phải vậy đâu.... Tôi nghĩ Ellveniden đã làm rất tốt trách nhiệm của mình rồi. (Price)

Price nở nụ cười tươi tắn, điều đó như sưởi ấm con tim tôi vậy.

bópbóp*

Đúng vậy, đó là lí do Lisa hiện tại đang liên tục đá vào chân tôi dưới gầm bàn.

- Chẳng phải Mozart có thái độ khác hẳn mỗi lần nói chuyện với Price sao? (Lisa)

- À, *suuup*..., cả thần... *suuuup*... cũng thấy vậy. (Alisa)

- .... Điều này là không tránh khỏi đúng không? Tất nhiên là tôi sẽ cảm thấy bối rối nếu nói chuyện cùng một quý cô xinh đẹp như vậy. Thêm vào đó, Alisa, chọn hoặc ăn hoặc nói chuyện thôi.

suuuuup

Vậy là cô chọn ăn à?

- ... Ngay cả khi anh đã nói “em rất xinh đẹp” với em (*lắm bầm*)” (Lisa)

- Không phải vậy, tôi chỉ muốn nói rằng tiêu chuẩn xinh đẹp của Lisa và Price là khác nhau thôi mà. (Mozart)

- A-anh nghe được em nói à? (Lisa)

Không phải chứ, nếu cô không muốn người khác nghe được thì nói nhỏ thôi.

Sau cùng, tôi không bị điếc đâu mà có thể ngó lơ một cô gái đang lắm bầm và hỏi ngu “Ế? Cô vừa nói gì à?”... Tôi cũng cần phải chú ý hơn sau vụ gỏi đùi kia.

- A-anh không thể ngó lơ nó đúng không? (Lisa)

- Ngó lơ à? Đừng đánh giá thấp ảo tưởng của một thanh niên đến tuổi mỗi khi nghe đến gái. (Mozart)

- Araara, mặt hai người đang đỏ lên đấy. Cả hai người đều trong sáng nhỉ, hiểu rồi. (Price)

Juna nhìn chúng tôi đang tranh cãi mà mỉm cười.

Bên cạnh cô, Aisha vẫn đang húp udon sùm sụp trông như đang bủi môi.

- Suuuuup... *Tại sao người nhận ra lòng tốt của công chúa mà vẫn ..... *suuuuup ...* ngó lơ thần. A, đợi thần một chút. (Alisa)

- Có lẽ hơi thô lỗ nếu tôi nói... Chẳng phải là do cách cư xử của cô khiến ngài ấy nghĩ cô không nghiêm túc sao? (Price)

- Price!? Ý cô là tôi có vấn đề sao? (Alisa)

- Đó là sự tham ăn của cô. Lần đầu lên sóng truyền hình và nói chuyện cùng nhà vua, cô tỏ ra một phụ nữ quý phái và dung cảm, nhưng gần đây Alisa chỉ có ăn và ăn, nên thật là đáng thất vọng mà. (Price)

- S-Sao có thể vậy được...!? (Alisa)

Alisa nhìn tôi như thể đang nói “Không phải đâu thưa đức vua.”

Tôi và Lisa cùng cười với cổ trong lúc làm dấu [X] bằng tay.

100% là tôi đồng ý với nhận định của Price.

- Chẳng phải quá rõ ràng là cô thậm chí còn ăn đứt cả Roland ngay tại sở trường của anh ta sao. (Lisa)

- Tôi tự hỏi Aisha quý phái đã đi đâu rồi. (Price)

- Ue~n! Trong rừng chẳng bao giờ có đồ ăn ngon như vậy nên tôi biết sao được! (Alisa)

- Ngay từ đầu tại sao cô còn cố quyến rũ tôi ngay cả khi tôi đã có hôn thê (tạm thời) rồi... (Mozart)

- Ế? (Lisa) (Price) (Alisa)

Cả ba cô gái đều nhìn tôi khó hiểu. Tôi vừa nói điều gì lạ lắm à?

- Ummm... Soma? Ở đất nước này, nếu ai đó giàu có thì đa thê là chuyện bình thường mà. (Lisa)

- Ngược lại, nếu một người phụ nữ giàu có thì họ cũng có thể lấy nhiều chồng mặc dù không hợp lắm. (Price)

- Vì nếu mà chỉ cho phép 1 vợ 1 chồng, nếu có gì xảy ra thì cả gia tộc sẽ tuyệt diệt. (Alisa)

Lisa, Price và Alisa đều đáp lại với vẻ mặt nghiêm trọng.

Các cô nghiêm túc đó à?... À, không, tôi nghĩ họ nói thật. Xã hội này vẫn chưa thoát ra khỏi thời Trung Cổ để đến thời Phục Hưng. Tỉ lệ sinh đẻ vẫn chưa ổn định trong khi vệ sinh và y tế thì chậm phát triển; thêm vào đó đây là thời đại hỗn loạn vì thế rất hiếm có ai sống thọ. Hơn thế nữa, xã hội Trung Cổ đề cao khái niệm [Gia tộc], nếu họ có đủ sức mạnh tài chính, họ muốn có càng nhiều con nối dõi càng tốt. Vì lí do đó nên đa thê được chấp nhận.

Tôi có thể hiểu được.

Nếu nhà vua muốn đa thê thì Lisa phải có nhiều hơn một vợ chứ nhỉ? Thực ra tôi cũng đã bị Bendan giục hãy nhanh chóng sinh người nối dõi.

- Hừ? Liệu có ổn không khi nữ hoàng cứ thế mà nhường ngôi cho tôi? (Mozart)

- Sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa, em là vợ chưa cưới anh mà sao anh có vẻ xa cách thế. (Lisa)

- .... Vậy chẳng phải sẽ tốt hơn nếu Liecia lên ngôi làm nữ hoàng sao? (Mozart)

- Nếu vậy thì tất cả các cuộc cải cách của Mozart phải có sự đồng ý của tôi, đúng không? Thế thì nó rất là lằng nhằng. (Lisa)

- Chắc chắn. ... là vậy rồi. (Mozart)

Không hẳn tôi nghĩ Lisa là đồ ngốc, nhưng nếu tôi cần sự chấp thuận mỗi lần đề ra kế hoạch thì việc thực hiện sẽ càng chậm trễ. Hơn thế nữa, nếu người có quyền lực cao nhất và nhà cải cách là hai người khác nhau mà lại có ý kiến trái chiều thì sẽ càng thêm rắc rối. Gánh nặng đó, giờ đã được đẩy sang tôi. Tôi thờ dài.

- Vì vậy, nếu Mozart muốn đa thê thì ... có thể được. (Lisa)

- Lisa thấy ổn với việc đó à? (Mozart)

- Dù em không muốn vậy, nhưng nếu nhờ đó mà Mozart sẽ lên ngôi thì ... (Lisa)

- Nay chẳng phải Lisa có vẻ quá hiểu biết về mặt này à ... (Mozart)

Không phải là tôi không thấy phấn khởi khi nghe mình có thể tạo harem ... Nhưng không hiểu sao mà tôi lại tưởng tượng ra cái tương lai đầy trắc trở phía trước. Tôi vốn không là người giỏi đối phó với phụ nữ và rõ ràng là nếu càng có nhiều vợ thì độ ngưng của tôi cũng tăng theo.

Nhiều người cùng lúc à ... Không hẳn là tôi không thích, hay đúng hơn là không có một thằng đàn ông nào mà không có hứng với điều đó, và để đạt được điều đó tôi phải thừa kế ngai vàng. Tính thực dụng của tôi thực sự không thích sự khó khăn khi phải làm vua ở một đất nước xa lạ, nhưng trong khi đó thì ham muốn của tôi đang dâng trào, cán cân lí trí và tình cảm đang nghiêng qua nghiêng lại trong đầu tôi.

Trong khoảnh khắc, tôi đã muốn chuẩn đi.

- Cậu không thể,! Hal, cậu tuyệt đối không được làm vậy” (Cô bé)

- Cậu thì biết gì chứ! (Hal)

Từ ghế ngồi xa xa, tôi nghe thấy tiếng tranh cãi từ một cậu con trai và một cô gái.

Hai người đang cãi nhau này mặc đang mặc đồng phục của học viện quân sự Hoàng gia giống chúng tôi. Người con trai có mái tóc đỏ và khá cao so với người bình thường. Cậu ta cao khoảng 1m90. Nhìn từ bề rộng của cái áo choàng, có thể thấy rằng cậu ta là một thanh niên trai tráng. Cô gái đang đối mặt với cậu có mái tóc vàng được cuộn lên cùng đôi tai hình tam giác và là một cô gái xinh đẹp. Cô ấy cũng đến từ tộc Ân Lang à?

- Không phải, cô gái đó đến từ tộc Hồ Ly. (Lisa)

Từ điều Lisa nói, tôi hiểu rằng cô ấy hơi khác.

- Anh có thể đoán qua việc nhìn đuôi. Đó là đuôi cáo đúng không? (Lisa)

- Liệu có thể gộp chung vào với Khuyển Tộc không bởi họ đều thuộc giống chó cả?

- Nếu anh nói vậy, người từ tộc Ân Lang và tộc Hồ Ly sẽ nổi giận với cậu đấy. Bởi vì Khuyển Tộc thì gần giống hơn với Kobold, việc này giống như khi anh gộp chung người và khỉ vào với nhau vậy. (Lisa)

Lisa nói như vậy trong khi nắm chặt cánh tay phải của tôi một cách đầy tình tứ. Con nhóc này, sao lại giống hệt cô ấy thế. Tien thế, nói luôn, người tôi đang nhắc là _ Mai.

(Edit: em ấy đó anh ơi, ăn gì mà hai người hiểu nhau thế)

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tạo Phản

Là một vị vua, nếu tôi vô tình phạm phải điều cấm kị nào đó trong khi đang diễn thuyết thì nó sẽ là vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Quả như mong đợi ở một thế giới khác, tôi thật chẳng biết khi nào sẽ giẫm nhầm phải bãi mìn nữa.

Trong khi tôi đang nghĩ, cô gái tộc Hồ Ly hét lên.

- Hal, tớ cầu xin cậu. Cậu không được đi đến lãnh địa công tước! Đại tướng lục Quân Mitchell Alexander có hiềm khích với vị đức vua. Nó sẽ thành nội chiến mất! (Cô gái)

- Đó là tại sao tớ phải đi. Nếu nó trở thành chiến tranh, tớ có thể tận dụng cơ hội này để thắng tiến. (Hal)

Thanh niên tầm 18 tuổi tên Hal cười không chút run sợ.

Khuôn mặt của cô bé tộc Hồ Ly trước mặt cậu ta càng trở nên thất vọng hơn.

- Định nghĩa về chiến tranh của Hal quá là hời hợt. (Cô gái)

- Annabelle đang lo lắng thái quá rồi. (Hal)

- Cha của Hal đang lo lắng cho cậu nên ông ấy đã gọi cậu về đó biết không! (Annabelle)

- Cha tớ chẳng liên quan gì ở đây cả! Ông ta chỉ là tên nhát gan chết dí ở thủ đô khi tình hình trở nên tồi tệ, ngay cả khi ông ta đã phục vụ cho nhà Mitchell biết bao nhiêu năm. Tớ không cần phải nghe lời ông ta! (Hal)

- Cha Hal đã nhìn ra được thế sự. Người đang cố gắng làm rối mọi chuyện là công tước Mitchell. (Annabelle) (Đánh lnh luôn gặp mấy thằng trâu kiêu này)

Cả hai người đều tiếp tục cãi nhau. Nhìn hai người như vậy, Lisa bỗng nhận ra điều gì đó đập tay.

- Em nghĩ đã nhìn thấy cậu ta trước đây, cậu ta là Sĩ quan Hulbert Aguirre, em nghĩ vậy. (Lisa)

- Vậy là cô biết à, Li... Lisa. (Mozart)

- Con trai cả của nhà Aguirre thuộc phe lục quân, người được ca ngợi có tài năng xuất chúng không có đối thủ trong chiến đấu khi cậu ta còn trong học viện. Sau khi tốt nghiệp, cậu ta đã đăng kí vào quân đội... Vậy, cậu ta đã trở về nhà sao? (Lisa)

- Cậu ta nổi tiếng không ngờ đấy. Vậy còn cô gái thì sao? (Mozart)

- Để xem... Tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy trong quân đội. (Lisa)

- Cô gái đó là Annabella Norris. (Price)

Price trả lời thay vì Lisa. Ế? Sao cô lại biết cô ấy?

- Vì cô ấy là khách quen của quán này. Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô ấy là ma thuật sư tinh linh thuộc biên chế quân đội Hoàng gia. (Price)

- Nếu cô ấy thuộc quân đội Hoàng gia, tôi đoán cô ấy là ma thuật sư hệ thổ. (Lisa)

Nếu ma thuật sư được gọi vào quân đội, họ thường chia quân dựa theo thuộc tính ma thuật. Hỏa thuật trong lục quân, Phong thuật trong không quân, Thủy thuật trong hải quân, Thổ thuật và Ám thuật (dù cho khá hiếm) thì vào quân đội Hoàng gia. Quang thuật thì có nhiều vai trò như quân y và họ được tuyển vào tất cả các ngành. Thực tế mà nói, tôi phản đối việc này vì nó thiếu tính linh động, nhưng lục quân, hải quân và không quân không thuộc quyền của tôi nên tôi không thể làm gì được. Nếu tôi nắm được quân đội trong tương lai tôi nhất định sẽ cải tổ lại.

Trong khi nghĩ về điều đó, Annabelle và Hulbert vẫn đang cãi nhau.

- Không đời nào công tước Michell có thể thua tên vua đó được! (Hulbert)

- Công tước dạo gần đây biểu hiện rất lạ! Ngay cả khi điều này chỉ có lợi cho các nước lân bang. Elvis đang nhăm nhe chiếm lại lãnh thổ họ đã mất vào tay đời vua trước. Cộng hòa Asa thì đang tái phục hồi sau mùa băng hà và cũng đang nhăm nhe những mảnh đất màu mỡ. Nếu cuộc nội chiến xảy ra, chúng nhất định sẽ nhảy vào can thiệp. Và đó chẳng phải là điều duy nhất công tước Mitchell không chịu hiểu sao ..... (Annabelle)

Ế? Cô gái này có vẻ khá hiểu biết về tình hình nội bộ của chúng ta đấy chứ.

Trên bản đồ thế giới này, về phía Tây của nước chúng tôi (tôi cũng không rõ là nó có phương hướng giống Trái Đất không, nhưng tôi sẽ dùng để diễn tả dễ hơn) là [Lãnh địa công tước Elves], nước mà hơn nửa lãnh thổ đã rơi và tay Arrow do chính sách bành trướng của đời vua (Lisa) trước. 50 năm đã

qua nhưng họ vẫn đang trực chờ cơ hội để chiếm lại lãnh thổ của mình. Rõ ràng họ là quốc gia thù địch với chúng tôi.

Phía nam Elvis, nằm ở cực nam lục địa là [Cộng hòa Asa], như Annabelle nói, đó là quốc gia bao phủ bởi băng tuyết khi đông đến. Dựa vào bản đồ này thì càng đi về phía Nam thì càng lạnh. Tôi không biết rằng là có phải lục địa này nằm ở Nam bán cầu hay không hay là vì hướng Nam Bắc ở đây khác so với tôi nghĩ, hoặc là do tác động của hiện tượng ma thuật nào đó, nhưng nếu ta đi xuống phía Nam Arrow thì càng lạnh và càng nóng khi đi lên phía Bắc.

Với chính sách [Bắc tiến] được coi là quốc sách của Asa. Tuy nhiên, trong số các quốc gia có chung biên giới với họ, Đế Chế Chén Thánh quá mạnh để có thể đầu lại còn quốc gia đánh thuê Ziell là đồng minh thì không thể. Vì vậy chính sách Bắc tiến này chỉ nhằm vào Elven và Arrow.

Cả hai nước này đều có thể lợi dụng tình hình bất ổn của nước ta như lũ hổ đói vồ mồi vậy.

- Đó là tình hình hiện tại! Công tước rút cuộc đang nghĩ gì chứ? (Annabelle)

- Công tước Mitchell khác so với người thường. Ông ấy nhất định có ý định gì đó. (Hulbert)

- Vậy Hal thậm chí không thể tự nghĩ được à? (Annabelle)

- Tất nhiên là tớ đã nghĩ về nó! Thực ra, tớ đã nghe được rằng rất nhiều quý tộc đã bỏ rơi nhà vua để tập hợp quân về dưới trướng của ngài Mitchell. Mất đi sự ủng hộ của họ là bằng chứng cho việc nhà vua bất tài đúng không!? (Hulbert)

.....

- Chúng ta vẫn chưa biết nhà vua mới như thế nào, ngài ấy cho đến giờ vẫn chưa phạm phải bất cứ sai lầm nào! Hơn thế nữa, những quý tộc về dưới quyền công tước là những kẻ, theo tớ nghĩ, do cuộc cải cách mà mất đi quyền lợi của mình, hoặc là tài sản của họ bị điều tra gian lận! Bằng cách lật đổ vị vua hiện tại, họ có thể lấy lại quyền lực của mình. Cậu thực sự sẽ nghĩ điều đó tốt cho đất nước sao!? (Annabelle)

Annabelle được lời lần tới, trong khi Hulbert chỉ liếc mắt đi chỗ khác.

- ..... Công tước nhất định đã nghĩ ra cách gì đó. (Hulbert)

- Lại là công tước, Hal không có chính kiến của mình à!? (Annabelle)

- I-Im đi! Annabelle nói như thể nhìn thấy trước tương lai vậy! (Hulbert)

- Tại vì tớ hiểu tình hình! (Annabelle)

Annabelle đồng ý tuyên bố với Hulbert người đang khiêu khích cô.

- Annabelle hiểu điều đó! Người đó thật đáng sợ. Về phần Tam Công Tước, nhà vua sẽ... (Annabelle)

- Được rồi, dừng lại. (Mozart)

Tôi ngắt lời Kaede trong khi chen vào giữa hai người họ.

Cả hai người đều nhìn nghi hoặc vào kẻ phá đám. Kệ việc Hulbert đang ngạc nhiên nói [N-Người là ai, tên khốn!], tôi cười với Annabelle người đang há hốc miệng nhìn tôi.

- Nếu hai người còn tiếp tục nói về chuyện này trước công cộng, cả hai sẽ bị kết tội đó biết không? (Mozart)

- Nhất là cậu đây _ Hullbert Aguirre.

- Tại sao người biết tên ta.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mọi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ác quỷ trong hoàng gia

(Góc nhìn của Mozart)

Cô gái tai cáo có vẻ như nhận ra tôi ngay lập tức.

- N-người!? (Annabelle)

- Phải, đó là tại sao tôi bảo hãy nói nhỏ thôi. Trời ạ, tôi không biết cô hiểu được bao nhiêu, nhưng nếu cứ ba hoa như vậy ở chốn công cộng, nó sẽ gây ra hậu quả không lường cho đất nước đấy. (Mozart)

- T-Thần xin lỗi. Nhưng tại sao người lại ở đ...! Chắc chắn là người đến để bắt Hal phải không. Người hiểu nhầm rồi! Hal có hơi náo nhãng một chút nhưng phản động thì... (Annabelle)

Cô ấy đang đi chệch vấn đề trong khi hiểu nhầm tình hình và bắt đầu bào chữa cho Hal. Khả năng phân tích cô ấy vừa thể hiện đi đâu mất rồi? Annabelle cuống cuống tiếp tục bào chữa vì lợi ích của Hulbert. Có vẻ như là, cô ấy... thích Hulbert chẳng.

- Tất nhiên là không rồi. Vì tôi cũng không có hứng thú giải quyết chuyện này với một anh lính. (Mozart)

- Va-Vậy, tại sao người lại ở đây? (Annabelle)

- Bỗng nhiên tôi được yêu cầu một ngày nghỉ cho nên tôi chỉ đến đây thăm cửa hàng của Price thôi. (Mozart)

- Th-thật vậy sao?.... (Annabelle)

Annabelle liền thờ phào nhẹ nhõm.

Còn đối với Hulbert, anh ta đang nhìn chăm chăm về phía tôi từ nãy giờ.

- Tên khốn, người bỗng nhiên phá đám cuộc trò chuyện của bọn ta rồi còn đe dọa Annabelle. (Hulbert)

- U-um Hal? Tôi không bị đe dọa đâu... (Annabelle)

- Phiền phức quá! Annabelle, cậu im lặng đi! (Hulbert)

- Á! (Annabelle)

Hulbert nắm tay xuống bàn một tiếng bang cùng cái nhìn hăm dọa trong khi Annabelle đang sợ hãi.

- ..... Tôi nghĩ rằng chính cậu mới đang đe dọa cô ấy đấy. (Mozart)

- Ta nói câm miệng! (Hulbert)

Cậu ta đưa tay ra định nắm lấy cổ áo tôi

- Á (Hulbert)

- Cậu vừa nói cái gì cơ? Kêu tôi... câm miệng. (Mozart)

Nhưng tay cậu ta không thể vươn tới. Từ góc nhìn của mình, tôi có thể thấy cảnh Hulbert và tất cả mọi người đang vô cùng sợ hãi kể cả Lisa và Alisa.

(Đoạn người dẫn chuyện)

Một thứ ghê rợn đến lạnh giá, không một cử chỉ, cái ánh mắt mà kẻ phía trước đang nhìn cậu trông vô cùng lạnh lẽo. Như một kẻ giết người không gót tay. Như là một lời cảnh báo cậu _ Hulbert, cậu đang cảm thấy mình vừa đạp phải đuôi một con thú đáng sợ gấp ngàn vạn lần quỷ dữ. Cả căn phòng gần như đóng băng. Kẻ trước mặt cậu không phải là người. Hắn là một tồn tại còn khủng khiếp hơn quỷ dữ.

" Tên này. Hắn là ai? " _ Cậu run sợ nghĩ

(Edit: Đồng đoàn gặp thách đấu)

Lần đầu tiên cậu nhận ra rằng đối với người này mình không đáng một con kiến.

" Quá mạnh! "

(Quay lại với góc nhìn Mozart)

Đúng như dự đoán, khi đối mặt với tình huống như thế này, ngay cả Hulbert với thân pháp nhanh nhẹn cũng phải toát mồ hôi. Thứ vừa rồi chính là " Uy Hiếp " Skill tôi có được bằng dùng sự đáng sợ của việc kết hợp Uy quyền của tám đại tinh linh. Đây chỉ là một phần nhỏ thôi. Tôi đã thí nghiệm thử khả năng chúng một lần rồi. Nó phá hủy toàn bộ một Dungeon ngầm dưới nước.

- Tên khốn, nhà ngươi là tên quái nào? (Hulbert)

- Fufu... Vậy để ta trả lời cho cậu bằng một câu nói nổi tiếng trong vở kịch lịch sử nhé. (Giọng Matsudaira Ken) Hulbert, nhà ngươi không nhận ra ta sao? (Mozart)

- Ca-? (Hubert) (Đòi mắt hán ta đang... cười)

- Người đang đứng trước mặt ngươi là vị vua đòi thứ 24 của Arrow, đức vua Mozart! (Alisa)

Cùng lúc đó, tôi gõ nhẹ lên đầu của cô nàng Dark Elf đáng thất vọng này.

- Cô lớn giọng quá đấy. Chẳng phải tôi đã nói là tôi đang đi vi hành à? (Mozart)

- A.... Xi-Xin thứ lỗi cho thân, thưa bệ hạ. (Alisa)

- Bệ hạ?... Chẳng nhẽ ngươi là đức vua? (Hulbert)

Hulbert lúc này chỉ còn sự ngạc nhiên. Tôi nghĩ ở nơi này, người duy nhất đến giờ không nhận ra tôi là cậu ta, quả là khờ thật. Uy hiếp chưa kết thúc

Tôi nhìn thẳng vào Hulbert, người vừa thở phào nhẹ nhõm và bắt đầu hỏi anh ta.

- Giờ thì, Hulbert Aguirre, cậu muốn tấn công ta à? (Mozart)

- Đ-Đó là.... (Hulbert)

Hulbert tránh ánh mắt của tôi, cậu ta từ bỏ rồi hả?

- Liệu ta có thể nghĩ ý tưởng đó là sự đồng thuận của cả nhà Aguirre không? (Mozart)

- Ca-! Ông già tôi hoàn toàn không có liên quan gì đến việc này! (Hulbert)

- Thực sự ông ấy không liên quan sao? Bỏ qua việc những người lính phải phục tùng mệnh lệnh, những kẻ phản loạn mà mang danh hiệu quý tộc sẽ bị xét xử theo luật pháp. Họ thậm chí còn tỏ thái độ phản loạn rõ rệt... Trong trường hợp này, nó có thể coi là “Phản động” .... Đó là tội chết. Nếu mắc phải tội này thì ít nhất sẽ bị tru di tam tộc. (Mozart)

- Ca-... (Hulbert)

Hulbert á khẩu. Những điều này chỉ đơn giản là nêu lên sự thật cho cậu ta thôi.

- Điều này.... Điều này thật quá đáng mà... (Hulbert)

- Ngay cả khi ta nói vậy, đừng có tức giận với ta. Đây là luật mà cả đất nước đã quyết định từ lâu. Ta muốn có thể thay đổi cái luật mà thậm chí còn trừng phạt cả những đứa trẻ vô tội, nhưng hiện tại tình hình không cho phép. - Nếu "Những kẻ như cậu " mà hợp tác với ta thì điều này là hoàn toàn khả thi. Tuy nhiên, vì ta không thể tự mình sửa luật, nếu ba người họ vi phạm luật, ta sẽ không còn cách nào ngoài trừng phạt họ, gieo nhân nào gặt quả nấy thôi. (Mozart)

- .... (Hulbert)

Hulbert Aguirre, cậu được sinh ra trong một gia đình quý tộc cao quý nhà Aguirre. Đó là lí do nếu cậu mà về phe "Những kẻ như cậu " và phát động phản loạn, nếu mà ta thắng, thì ta sẽ tru di tam tộc nhà cậu. Sau cùng, đó là những gì luật đã ghi nên ta chẳng thể làm gì được đúng không? (Mozart)

Tôi nhấn mạnh việc mình chỉ phán xét dựa theo luật đã đề ra chứ không giết người theo sở thích.

- Nếu ngươi được hỏi rằng giữa quý tộc và người dân, ai dễ kiếm sự ủng hộ hơn, đáp án sẽ là người dân. Sau cùng thì người dân chỉ yêu cầu sự [bảo hộ] từ sự chuyên chế của các quý tộc. Tuy nhiên, bảo vệ người dân có nghĩa là làm méch lòng giới quý tộc và họ thậm chí có thể chìa mũi kiếm về phía nhà cầm quyền. Đó là tại sao một vị vua thông thái cần phải tạo ra quy định cân bằng cho cả hai bên, vừa giới hạn được quý tộc vừa nhận được ủng hộ từ người dân, đồng thời tránh được những phe thù địch từ các quý tộc với lí do rằng không phải nhà vua tự mình đưa ra luật.

(Trích đoạn De Principatibus chương IX (nửa đầu) và chương XIX (nửa sau) của Machiavelli)

..... Nghe có vẻ như là nguy hiểm nhưng đó là sự thật.

- Giờ hãy nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu "Những kẻ như cậu " thắng. (Mozart)

- Ph-Phải rồi! Nếu bọn ta thắng thì sẽ không có vấn đề gì cả! (Hulbert)

- Trong trường hợp đó, chuyện gì sẽ xảy ra cho cô bé này? (Mozart)

Tôi đặt tay lên vai Annabelle. Mặt Hulbert trở nên tái nhợt.

- Ngươi định lấy Annabelle ra làm con tin sao?! (Hulbert)

- Không như những gì cậu nghĩ đâu. Chỉ là cô gái này trực thuộc quân đội Hoàng gia. Nếu "Những kẻ như cậu " làm phản, cô ấy sẽ ở 'phe ta' và sẽ bị đưa ra tiền tuyến. Nói cách khác, cô ấy sẽ là kẻ thù của cậu. (Mozart)

Rồi tôi nhìn thẳng vào Annabelle.

- Bên cạnh đó, cô có quan hệ thế nào với Hulbert vậy? (Mozart)

- B-Bạn thuở nhỏ. (Annabelle)

- Bạn thuở nhỏ... hử? (Mozart)

Không chỉ đơn thuần là 'bạn thuở nhỏ'. Vì ngay từ đầu, dựa vào lời nói và hành động của hai người này, nhìn thoáng qua tôi cũng có thể thấy hai người này vô cùng hiểu nhau. Mà, tôi không thiếu nhạy cảm đến mức nói to ở nơi công cộng như thế này, chà được tích sự gì cả.

- Vậy là bạn thuở nhỏ, nên 'cảm giác' của cậu đối với cô ấy trên mức trung bình đúng không? Vậy nếu "Những kẻ như cậu " thắng, cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy?" (Mozart)

- Điều gì sẽ xảy ra... Không có gì cả." (Hulbert)

- Chúng ta đang giả sử "Những kẻ như cậu " thắng. Cứ cho rằng người tấn công và chặt lấy thủ cấp của ta là cậu đi." (Mozart)

- Hừm! Vậy chắc chắn tôi sẽ được thăng chức và trở nên thành danh" (Hulbert)

- ..... Điều đó có thể đúng, vậy cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra cho Annabelle lúc đó? Trong số những người lính bại trận, đây là một cô gái dễ thương. Chắc cậu cũng biết điều 'những người thắng trận sẽ làm' rồi chứ... Vì cậu đang trong nghĩa vụ quân sự, cậu có thể dễ dàng hình dung ra đúng không?" (Mozart)

Khi tôi chỉ ra điều này. Mặt Hulbert ngày càng tái nhợt.

Có lẽ cậu ta đang tưởng tượng ra mấy 'cảnh' đó. Sau khi cuộc chiến kết thúc, kẻ thắng hầu hết sẽ chà đạp người thua. Cướp bóc, phóng hỏa, hiếp dâm, thảm sát.... Những hành động tàn bạo đó sẽ được ngó lơ ở một mức độ nào đó, chiến tranh cũng khá giống việc say rượu ở điểm này.

Hulbert bắt đầu do dự lắc đầu và bắt đầu phản pháo.

- "Những kẻ như cậu " sẽ không để cho quân đội của mình làm thế! Họ sẽ không hành động man rợ như vậy! (Hulbert)

- Ta không biết rõ tình hình hiện tại của lực quân, tuy nhiên quân lực hiện tại của công tước không phải quân chính quy, vì đó toàn những kẻ không nào định làm phản. Sau khi ta kê biên tài sản và bắt đầu điều tra tham nhũng chúng, những tên đó không còn nơi nào để đi nữa vì thế chúng đã vung hết tiền vào việc thuê lính đánh thuê từ Ziell. (Mozart)

Quốc gia đánh thuê Ziell.

Một quốc gia cỡ trung bình nằm ở phía Tây Zachery, phía bắc Liên Minh các quốc gia phương đông, là một quốc gia đã thuê một đội trưởng đánh thuê tên Ziell. Tuy nhiên bằng tài năng của mình, anh ta đã lật đổ quốc gia đó và lập ra một đất nước đánh thuê. Nước đó đang tiến hành chính sách [Trung lập vĩnh viễn], tuy nhiên thì các đội lính đánh thuê của nước đó đang có mặt trong quân đội rất nhiều nước. Nói cách khác thì là [Nếu họ được yêu cầu, họ có thể gửi cả quốc gia làm quân đánh thuê]. Bởi vì những tên lính đánh thuê này khá là mạnh, thay vì đánh nhau với họ, các quốc gia khác thường lập giao kèo và biến họ thành đồng minh.

- Không thể nào! Quân Hoàng gia cũng có lính đánh thuê trong hàng ngũ đấy thôi! Vậy nếu "Những kẻ như cậu " cũng thuê lính thì chẳng phải sẽ là tự bắn lẫn nhau sao!?" (Hulbert)

- À, nó sẽ không xảy ra đâu. Vì quân đội Hoàng gia đã hủy hợp đồng với họ được một thời gian rồi. (Mozart)

Vì đây là dịp tốt, hãy nói qua về tổ chức quân đội ở nước ta nào.

Tổng quân lực cả nước là 100,000 lính được tổ chức thành:

Lục quân: 40,000 lính

Hải quân: 10,000 lính

Không quân: 2,000 lính

(Tuy nhiên họ vẫn hay nói một kị sĩ Wyvern thì tương đương với 100 quân bộ)

Mặc dù không quân được tổ chức theo kiểu mỗi kị sĩ đều phải là quý tộc trở lên (Đội hình thường bao gồm [1 Wyvern và 1 hoặc 2 lính] mới được coi là một đơn vị [Kị sĩ Wyvern]). Nhưng lục quân và hải quân là nơi nắm hầu hết binh lực. Họ luyện tập ngày đêm ở lãnh địa các công tước và được trả công bằng tiền từ các công tước. Mọi người nói rằng để hỗ trợ cho họ, Tam Công Tước ban cho họ nhiều quyền lợi như là quyền tự trị hay giảm thuế trong

mùa thu hoạch.

40,000 quân còn lại thì thuộc quân đội Hoàng gia, tuy nhiên cấu trúc thì rất phức tạp. Vệ binh Hoàng gia và quân đội Hoàng gia trực tiếp dưới quyền nhà vua. Ngoài ra quân đội còn được bổ sung từ quân lực của các quý tộc khác. Cuối cùng là lính đánh thuê từ Ziell dưới quyền của quân đội Hoàng gia, tuy nhiên thì hợp đồng đã bị hủy rồi.

Đất nước này vốn được thành lập từ nhiều chủng tộc khác nhau. Vì lý do đó, để đề phòng nhà vua là loài người với dân số đông và để bảo vệ quyền lợi của tộc mình, người dân đã quyết định chỉ huy lực quân, hải quân và không quân phải chọn từ tộc khác. Hệ thống này được tạo ra để nếu có bạo chúa lên ngôi, vẫn có thể áp đảo quân đội Hoàng gia và lật đổ tên vua đó. Ngược lại, nó cũng là hệ thống cho phép một trong "Những kẻ như cậu" có thể lên ngôi dựa vào sự giúp sức của các công tước khác.

Cách sắp xếp này có thể hiệu quả trong thời bình. Tuy nhiên ở thời chiến như bây giờ khi mà các quốc gia luôn nhăm nhe lẫn nhau. Hệ thống này lại làm cản trở việc thống nhất quyết định, làm không thể kịp trở tay trong trường hợp khẩn cấp. Trên thực tế, dù tôi muốn cải cách, nhưng sự đối lập từ "Những kẻ như cậu" - Nội binh Garson cũng đã gây ra rất nhiều khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thanh Tẩy Ác Quỷ

Giờ hãy quay trở về vấn đề chấm dứt hợp đồng với lính đánh thuê.

- Đợi đã, ý anh là sao khi cắt hợp đồng với lính đánh thuê!? (Lisa)

- À.... Giờ cô nhắc mới nhớ, hình như tôi chưa nhắc đến nó thì phải. (Mozart)

Tôi cười gượng với Lisa người thậm chí còn ngạc nhiên hơn cả Hulbert và đang hét vào mặt tôi.

- Như tôi đã nói. Lính đánh thuê chỉ sống vì tiền sẽ chẳng có tác dụng gì cả. (Mozart)

- Vì lính đánh thuê gắn liền với lợi nhuận, nên nếu họ chỉ xuất hiện vì đạt được lợi ích lớn hơn, họ có thể dễ dàng phản lại bạn. Ngay cả khi trên chiến trường, cho dù là người được thuê, họ cũng chỉ lo bảo vệ bản thân mình trước, nên ngay từ đầu đừng mong đợi gì về lòng trung thành ở họ. Nếu lính đánh thuê mà thiếu năng lực như vậy thì chả có ích gì khi chiêu mộ họ, và nếu lính đánh thuê mà hữu dụng thì rất có thể họ sẽ quay lại và soán ngôi của bạn.

(Trích trong *De Principatibus* chương XII) của Machiavelli

Sau cùng, thì việc của lính đánh thuê là bán mạng trên chiến trường. Đó là công việc mà bạn không cần phải trung thành với bất cứ kẻ nào hay quốc gia nào, họ có thể dễ dàng chuyển phe sau khi tính toán thiệt hơn. Nếu họ thua trận, họ sẽ chuồn ngay lập tức, và nếu họ thắng thì họ sẽ phá phách lung tung. Mặc dù phí tổn có thể rẻ hơn so với quân đội thường trực, nhưng về lâu dài thì nó chỉ gây hại.

- Chúng ta không dư dả tiền đến mức để trả cho những kẻ vô dụng như vậy một đồng vàng (Mozart)

- Nhưng mà bằng việc lập giao kèo với lính đánh thuê, chúng ta có thể nhận được sự đảm bảo an ninh từ Ziell, anh biết mà! (Lisa)

- Đó thực sự là một canh bạc ngoại giao mạo hiểm. Tuy nhiên, chẳng phải Lisa đã nói [Cho dù chúng ta tiêu hàng đồng tiền cho việc quốc phòng, chúng ta cũng sẽ không cống bất cứ một đồng nào cho nước ngoài] sao? Vì Ziell khác so với đế quốc, họ không có khả năng xâm lược nước ta. Nên chẳng việc gì phải cống tiền cho họ cả. (Mozart)

Mà, có thể vì việc này mấy tên đánh thuê đó có thể trả thù bằng cách gia nhập phe Nội binh Grason.

Rồi tôi nhìn thẳng vào Hulbert.

- Vậy với lũ lính đánh thuê từ phe Nội binh Grason. Cậu nghĩ chúng sẽ bỏ qua một cô gái từ phe thua trận như Annabelle sao? Chúng sẽ làm nhục Annabelle, và sau khi cô ấy phục vụ bọn chúng chán chê, chúng sẽ giết cô ấy. Vào lúc đó, không biết cảm giác của cậu sẽ như thế nào nhỉ...? (Mozart)

- Đó..... (Hulbert)

Hulbert dao động. Nhưng hành động chần chừ đó chỉ làm tăng sự tức giận của tôi.

- Chẳng phải cậu đã nói sẽ lấy mạng ta sao!? Chẳng phải cậu đã muốn ca khúc khải hoàn sao!? Ngay cả khi chiến thắng, cậu cũng sẽ chỉ nhìn thấy kết cục bi thảm của cô bạn thuở nhỏ, người đã trở thành cái xác không hồn sau khi bị chơi bởi vài tên đàn ông!? (Mozart)

- A a aaa... (Hulbert)

Tôi hét vào mặt cậu ta, Hulbert sụp đổ và đập cả hai tay lên bàn.

Cậu ta không thể phản bác lại bất cứ lời nào nên đành im miệng. Annabelle nhìn cậu đầy lo lắng. Nhìn cô ấy như vậy, tôi cũng lấy lại được bình tĩnh phần nào.

- Hulbert Aguirre. Quyết định của cậu hôm nay sẽ chỉ dẫn cậu đến đường cùng. Nếu tôi thắng, cậu sẽ bị xử tử. Nếu Nội binh Grason thắng, Annabelle sẽ... gặp kết cục không mấy vui vẻ. Đây là một canh bạc lớn mà cậu chỉ có thể chọn một lần trong đời, ít nhất hãy chọn nơi mà cậu có thể nhìn thấy tương lai. (Mozart)

- ..... (Hulbert)

- Nghĩ kĩ đi trước khi cậu định làm gì. Cậu thực sự muốn điều gì? Vì lí do gì? Vì ai? Nhìn xung quanh mình đi rồi nghĩ. Đồ ngu ngốc. (Mozart)

- Vì điều gì... Vì ai.... (Hulbert)

Hulbert nhìn xung quanh cậu.

Annabelle đang đứng đó nhìn cậu với ánh mắt đầy âu lo. Cả hai người họ đều nhìn nhau mà không nói một lời nào, nhưng Hulbert có biểu hiện như thể ác quỷ đã được thanh tẩy.

..... Điều tiếp theo sẽ để họ tự quyết định.

- Xin lỗi Price vì đã gây rối ở đây. Có lẽ chúng tôi cần phải đi rồi.

Cuối cùng, tôi xin lỗi Price vì sự việc, tuy nhiên thì cô ấy nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không cần phải xin lỗi đâu. Những lời của bộ hạ thực sự đã làm lay động con tim thần. (Price)

Rồi với một cái cúi đầu quý phái, cô ấy nhìn chúng tôi rồi đi

- -----

- Này Mozart, em muốn hỏi anh một điều. (Lisa)

- Hm? Về điều gì? (Mozart)

Trên cỗ xe ngựa đang hướng về cung điện, Lisa người đang ngồi cạnh tôi bắt đầu hỏi.

Alisa đang lo việc đánh xe, nên bên trong giờ chỉ hai chúng tôi.

- Về những điều vừa xảy ra: Anh đã thuyết phục được Hulbert đúng không? Nó khá là lạ khi anh đã nói sẽ không tha thứ cho bất cứ ai làm phản và anh có vẻ nghiêm túc về điều đó. (Lisa)

- ..... Vì cậu ta vẫn chưa chính thức làm phản. Nếu cậu ta vẫn tiếp tục làm vậy sau việc này, tôi sẽ không khoan nhượng nữa. (Mozart)

- Anh tốt bụng đến bất ngờ đấy.” (Lisa)

- Tốt với bạn, ác với địch.... Đó là kiểu vua sẽ nhận được ủng hộ từ mọi người. Càng ít kẻ thù không phải tốt sao. Vì thế mà tôi không muốn nghiêm khắc trong việc này chút nào cả. Đối với tôi một kẻ tạo càng ít kẻ thù thì tốt hơn nhiều so với một người có sức mạnh tất cả. (Mozart)

- Đúng như em nghĩ mà.... Anh quả thực tốt bụng.

bộp Lisa ngã đầu vào vai tôi.

- Mozart, anh đừng làm việc quá sức nhé. (Lisa)

- Tôi biết mà. (Mozart)

- Vâng, đúng vậy. (Lisa)

- Nhưng tôi vẫn cần làm việc chăm chỉ hơn thêm một thời gian nữa. (Mozart)

- ..... Phải... (Lisa)

- -----

Khi tôi cùng với Lisa và Alisa đến phòng thiết triều, có ba người đang quỳ trước mặt tôi. Một người trong số đó là một người đàn ông trung niên, quỳ trước mặt những người khác và đang cúi đầu, đầu ông ấy đã có vài sợi tóc bạc. Bên cạnh ông là hai người mà tôi đã gặp hôm qua, Annabella Norris và Hulbert Aguirre. Dĩ nhiên người đang cúi đầu phía trước hai người kia là cha của Hulbert, Leo Aguirre.

- Cả ba người có thể ngẩng đầu. (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ. (Annabelle) (Hulbert)

Hulbert và Annabelle ngẩng đầu lên. Ánh nhìn của tôi liền giữ ở gương mặt Hulbert. Có rất nhiều dấu vết trên mặt cậu ta. Má cậu ta sưng lên và đôi mắt thì thâm tím. Do mấy vết đó không có ở đó ngày hôm qua, mấy vết thương này có lẽ gây ra sau khi tôi rời đi.

- .... Ta thấy mặt cậu có vẻ đẹp trai hơn rồi đó. (Mozart)

- Ugh... Vâng, thưa bệ hạ. (Hulbert)

Mặt dù tỏ vẻ bất mãn, nhưng cậu ta cũng không tỏ thái độ thù địch như hôm qua. Tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi chúng tôi rời khỏi. Rồi tôi gọi Leo người vẫn đang cúi đầu.

- Leo Aguirre, ông có thể ngẩng đầu lên rồi. (Mozart)

- Thần thực lòng cầu xin lòng khoan dung của bệ hạ về những hành động lỗ mãng của con trai thần! (Leo)

Ông ấy đáp lại bằng một giọng khác khổ. Trán ông như dán xuống sàn.

- Hành động lỗ mãng ông đề cập, là việc xảy ra hôm qua à? (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ! Thần đã nghe chi tiết từ Annabelle. Dù sao thì con trai thần đã không hoàn thành nhiệm vụ của mình, nó không chỉ phi báng bệ hạ nhiều lần, mà thậm chí còn đòi làm việc không thể tha thứ như gia nhập phe phản loạn!.... Tuy nhiên con trai thần vẫn còn là một đứa trẻ, và vì thế nó cũng có chút bốc đồng của mình. Nếu bệ hạ tức giận vì những hành động của nó, làm ơn hãy trút giận lên đầu thần, người đã lo là việc nuôi dạy nó tử tế! (Leo)

.....Hmm..... Quả là một diễn văn dài dòng. Nói tóm lại là ông muốn nói rằng ‘tôi sẽ nhận sự trừng phạt nên hay tha cho con trai tôi.’ Nhưng ngay từ đầu thì tôi không có giận dữ gì cả.

- Hôm qua ta đang đi vi hành, nên ta không muốn làm to chuyện. Nhưng sau này chuyện này còn tiếp diễn, ta sẽ trừng phạt thích đáng. (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ! Những lời của người quá tốt đối với thần. (Leo)

Lãnh chúa Aguirre hành lễ tạ tội. Hulbert và Annabelle cũng nhanh chóng cúi đầu.

Tôi cũng không tức giận gì lắm nên xin lỗi thế này thì hơi quá.... Và rồi Luro ngẩng đầu lên.

- Nhân tiện đây thưa bệ hạ, làm ơn thứ lỗi cho thần vì hành động xúc phạm này. (Leo)

- .... Chuyện gì vậy? (Mozart)

- Chuyện này.... Nếu có thể, sẽ tốt hơn nếu có ít người nghe thấy.... (Leo)

Đàm thoại bí mật à? Quả thật là giống như trong những vở kịch lịch sử hay làm.

Sau khi mọi người ra khỏi phòng, giờ chỉ còn tôi, Lisa, Alisa, Bendan, Leo, Hulbert và Annabelle ở đây. Mặc dù không nên để Aisha nghe được, cô ấy cần đứng cạnh tôi để làm việc hộ vệ. Nếu việc đàm thoại bí mật này chỉ là một cái bẫy để ám sát tôi thì tôi cũng có thể đối phó được.

- Giờ mọi người đã đi rồi. Vậy, lần này là gì đây? (Mozart)

- Vâng. Vấn đề này là.... (Leo)

Leo bắt đầu câu chuyện.

Rồi, sau khi nghe nội dung, Hulbert mở to mắt, Annabelle thì ôm đầu và nắm chặt tay mình, Bendan thì nhắm mắt lại, Alisa thì lo lắng khi nhìn biểu hiện của mọi người.... Lisa không nói gì nhưng gần như á khẩu không thốt nên lời. Hai hàng nước mắt gần như đã rơi trên má cô ấy.

Về phần mình, tôi có một cảm giác rất phức tạp. Tức giận, sốc, từ bỏ, buồn bã, phẫn nộ.... đang bùng lên trong tôi, nhưng tôi cố không để những cảm xúc đó biểu lộ ra ngoài. Rồi cố hết mức có thể, tôi nói với giọng bình thản và cố phớt lờ để không ai có thể nhận ra.

- Kể cho ta chuyện này, ông đang muốn gì? (Mozart)

- Không gì cả, thưa bệ hạ. Thần chỉ mong bệ hạ hãy để ý đến điều này. (Leo)

- ..... Điều này thật nặng nề mà.... (Mozart)

Rồi tôi đứng dậy và ra sắc lệnh cho Annabelle và Hulbert.

- Ma thuật sư trực thuộc quân đội Hoàng gia Annabelle Norris. Tầm nhìn của cô quá tốt để chỉ làm một ma thuật sư, hơn thế nữa nó còn nguy hiểm. Ta bổ nhiệm cô làm sĩ quan dưới quyền chỉ huy hội hiệp sĩ Hoàng gia Ludwin. (Soma)

- Ế, cái gì, vâng thưa bệ hạ! (Annabelle)

- Hulbert Aguirre thuộc lục quân. Ta ra lệnh cho cậu chuyển sang quân đội Hoàng Gia. (Mozart)

- Người muốn tôi gia nhập quân đội Hoàng gia sao? (Hulbert)

- Đúng vậy. Hãy hỗ trợ như phụ tá của Annabelle. Vị trí của cô ấy quan trọng thứ 2 trong quân đội Hoàng gia đấy. Vì cô ấy vẫn chỉ là một cô gái trẻ, nhiều khả năng sẽ bị thuộc cấp coi thường. Nếu vậy, nhiệm vụ của cậu là đưa mọi thứ về quy củ. Cậu không muốn việc này sao? (Mozart)

- ..... Vâng, thưa bệ hạ! (Hulbert)

- -----

ngoài lề

*- Tại sao? Tại sao lại là em?

- Em xin lỗi!

- Haha. Hai cái chết, một con người thật là tuyệt vời.

- Người là ai?

- Một tồn tại tối cao. Ta Là Thần Easton

- Không biết người là ai ta sẽ giết người. Là Thần hay Quý cũng như nhau.

- Hận thù đi chàng trai.

Nhìn vào cái khuôn mặt đang tươi cười lúc trước mà giờ không còn, trái tim cậu vụn vỡ. Máu trên tay, trên khuôn mặt, cơ thể lạnh ngắt trên đôi tay đầy máu. Cậu hét lên với một sự hận thù xen lẫn đau đớn.

EEEEEEEastonnnnnnnnnnnnn. Ta sẽ giết ngườiiiiiiiii!!!!!!!

Kẻ vừa gây chuyện mỉm cười.

" Tiếng quái thú rống đây rồi! Lên đây nào!*

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Dự án Richard Nova

Trong lâu đài Ryart, phòng thiết triều.

Một đám đông đang quỳ ở nơi trước đây vốn dùng để triệu hồi anh hùng và cũng là là nơi diễn ra cuộc tuyển mộ nhân tài. Họ là các quan chức quản lí tài chính. Tất cả đều trông kiệt sức. Hai gò má trũng sâu, đôi mắt thâm quầng, nụ cười nhợt nhạt, thậm chí một vài trong số họ trông như có thể đổ gục bất cứ lúc nào. Mặc dù vậy nhưng tất cả bọn họ đều có ánh mắt tươi sáng, ánh mắt của những chiến binh đã sống sót qua trận chiến.

Họ đều đã vượt qua được nỗi khó khăn của hiện tại. Khi ngôi vương đổi chủ và cuộc cải cách nền tài chính trên bờ vực phá sản bắt đầu, họ đều làm việc quần quật dưới triều vua mới. Những quan chức lợi dụng tình hình để làm đầy túi riêng đều đã bị loại bỏ, chỉ còn lại những con người chính trực, họ làm việc điên cuồng đến quên cả ngủ. Vài người trong số họ thống kê đồng tài liệu ngày qua ngày, một số khác lại dành cả ngày trên lưng ngựa đi khắp nơi kiểm tra xem ngân sách đã được tiêu đúng cách hay chưa.

Họ chỉ về nhà để ngủ và nghỉ ngơi, thậm chí có một số người không về nhà mà chỉ chợp mắt tại cung điện, và khi tỉnh dậy là bắt tay ngay vào công việc.

Có những người đã có gia đình ở nhà. Có những người đã có con. Có những người thậm chí mới cưới. Thời gian đó họ đã không thể dành cho gia đình... Họ bỏ người thân qua một bên và tiếp tục công việc của mình. Họ quay lưng lại với người vợ của mình, những người không hài lòng vì họ đã đặt công việc lên trên gia đình. Họ quay lưng lại với những đứa con của mình, để nó cô đơn vì họ không thể chơi với chúng. Họ quay lưng lại với cô vợ mới cưới thực lòng lo lắng cho họ. Đó là thời gian mà họ chỉ quan tâm đến công việc của mình.

Nghiêm túc làm việc để cứu đất nước này khỏi bờ vực sụp đổ.

Nghiêm túc để bảo vệ những người họ thương yêu trên đất nước này.

Hiện tại, tôi đang ngồi trên ngai vàng, ngự trị tất cả bọn họ. Khuôn mặt của tôi cũng không khá hơn họ là mấy. Không như họ, tôi có thể xoay vòng ý thức của mình nghỉ theo lượt, nhưng ngay cả vậy thì khối lượng công việc gấp 5 lần người thường của tôi nó làm cho tôi cảm thấy linh hồn mình như bị rút cạn vậy, chưa kể đến sự mệt mỏi của cơ thể nữa. Tôi gần như không có đến một lần nghỉ ngơi đúng nghĩa kể từ cuộc hẹn hò ở thủ đô Parnam.

- Mọi người, khuôn mặt mọi người có vẻ thật tươi tốt nhỉ.

Tôi đứng dậy, từ tốn điểm danh từng người trong số họ. Rồi tôi bước xuống phía họ và đặt tay lên người đàn ông gầy gò.

- Biểu cảm tốt đấy, như ma cà rồng với đôi mắt trống rỗng vậy.

- .....

- Tôi biết mọi người đều đã rút ngắn giờ nghỉ của mình, tôi biết mọi người chiến đấu với những cơn sốt ngày qua ngày, tôi biết mọi người đều nhún vai bỏ qua người mình yêu thương để đến lâu đài này những ngày qua. Tất cả mọi người ở đây đều xứng đáng là báu vật của quốc gia này! Hãy tự hào đi nào! Với mỗi phần công sức mọi người bỏ ra, rất nhiều người trên đất nước này đã được cứu sống!

- UOOOOOOOOOOOOOOOOHHHHHHH!!!!!!!

Những người gầy gò nhợt nhạt này đều vốn là những người hướng nội, họ đều gầy gò và hò reo như những chiến binh rồi đều đứng dậy cùng một lúc. Họ giờ nắm đấm của mình lên trời và hô vang “Vua Mozart! Vua Mozart”. Tôi đợi khi đám đông dịu xuống và tiếp tục bài phát biểu của mình.

- Chúng ta có thể giữ được ngân sách đều nhờ vào nỗ lực của mọi người. Giờ thì dự án [Richard Nova] đã có thể thực sự bắt đầu. Giải quyết tiết kiệm vấn đề lương thực mới chỉ là bước đầu của kế hoạch này. Tất cả là nhờ mọi người đã làm tròn bổn phận của mình, phục hồi lại nền kinh tế eo hẹp, và gây quỹ trở lại! Thay mặt tất cả mọi người dân, tôi gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người!

“Đức vua Mozart!” “Đức vua Mozart!”

- Mọi người đã làm việc không màng trả ơn cho đất nước này! Dù đó không phải là những công việc sẽ ghi danh vào sử sách. Nhưng dù vậy, mọi người đã cứu được nhiều người hơn cả một anh hùng chiến thắng trên chiến trường. Vì vậy, tôi, Mozart Envelniden, sẽ luôn nhớ đến công lao của mọi người! Những vị anh hùng vô danh!

- Đức vua Mozart vạn tuế!

- Đức vua Mozart vạn tuế, vì Arrow!

- Mọi người đều đã làm rất tốt, tất cả sẽ được ban thưởng. Tôi sẽ cho mọi người năm ngày nghỉ kể từ ngày mai! Hãy quay về với gia đình, nghỉ xả hơi và lấy lại sức khỏe!

- UUOOOOOOOOOOOOOOOOOOHHHHHHH!!!!

Đây là tiếng hò reo lớn nhất ngày hôm nay. Tôi hiểu cảm giác đó. Họ nhất định cần được nghỉ ngơi. Xin lỗi vì đã lạm dụng công sức mọi người.

- Thông thường tôi sẽ ban bổng lộc cho mọi người, nhưng làm vậy sẽ khiến số tiền mọi người vất vả kiếm được thành công cốc. Tôi chân thành xin lỗi

- .....

- Đổi lại, tôi sẽ bàn bạc với ngài thủ tướng và sẽ cho phép mọi người có thể lấy bất kỳ một chai rượu thượng hạng nào từ hầm rượu trong lâu đài! Nâng li chúc mừng hay bán lấy tiền! Hãy làm bất cứ điều gì mọi người thích!

- UUOOOOOOOOOOOOHHHHH! Đức vua Mozart! Đức vua Mozart!

Tôi mỉm cười hài lòng khi thấy các quan chức bùng nổ trong niềm vui. Tuy nhiên, chỉ có Lisa người đang chứng kiến cảnh tượng này bên cạnh tôi thì...

- .....

..... Phát hoảng với cảnh tượng này.

- .....

- Mozart... anh chắc hẳn phải mệt rồi

- Đúng vậy.

Sau khi quay về văn phòng chính phủ, Liesa đang trầm tư nói với tôi. À phải, mà... áp lực công việc như vậy là việc đáng bàn. Nghĩ lại thì tôi chỉ có thể vượt qua điều đó bằng cách này hay cách khác.

- Tôi đã làm việc ngày đêm rồi. Có lẽ tôi sắp thẳng vì thiếu ngủ mất.

Tôi trả lời, ngã lưng xuống chiếc giường đặt ở góc văn phòng như mọi lần. Bendan vẫn hay nói “Tuy không cần quá xa hoa nhưng làm ơn hãy kiếm một phòng cho riêng mình. Thật là kì quặc khi bộ mặt của đất nước lại ngủ ở phòng làm việc.” cho đến khi bỏ cuộc không thèm nhắc nữa, nhưng tôi vẫn không muốn từ bỏ sự tiện lợi của việc ngủ tại văn phòng khi mà có thể làm việc ngay khi dậy, nên tôi vẫn để vậy. Có lẽ tôi vẫn sẽ ngủ tại đây ít nhất cho đến khi tình hình dịu đi đôi chút.

Lisa ngồi xuống giường ngay cạnh chỗ tôi đang nằm. Vòng nuột nà của cô ấy xuất hiện ngay trước mặt làm tôi vô thức quay mặt đi. Lisa đang mặc quân phục [White Rose of Arrow] (cộng thêm cái quần lót vừa khít nữa), nên tôi có thể thấy rõ những đường cong trên vòng eo cô ấy. Điều đó làm tôi nhớ ra rằng, dù là một “nữ hoàng”, tôi vẫn chưa bao giờ thấy cô ấy mặc vậy. Thực tế thì có lẽ là do tôi lên ngôi nên cô ấy bị mất đi địa vị của mình nên cô ấy không có dịp làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nụ hôn chúc ngủ ngon

Khi tôi nói vậy, Lisa thờ dãi.

- Em biết anh làm việc chăm chỉ, nhưng làm ơn đừng khiến em lo lắng.”

- Cô lo cho tôi sao?

- Tất nhiên là lo rồi. Không ai có thể thay thế anh cả.

- Nếu đến mức đó thì... cô chỉ việc triệu hồi thêm một anh hùng khác nữa thôi đúng không?

- Đồ ngốc! Đừng nói những điều như vậy nữa nếu không em sẽ tát anh đấy.

Tôi bất giác quay mặt lại về phía Lisa. Khi nhìn thấy cô ấy tôi có thể thấy cô ấy đang giận thực sự.

- Nếu chúng em triệu hồi thêm một anh hùng khác, người đó sẽ không phải là Mozart. Tôi muốn Mozart cơ.

- Được rồi... giờ cô ấy lại làm nũng

Nhớ lấy điều này. Em muốn Mozart trở thành vua. Em không muốn ai khác làm vậy.

Cô ấy vừa nói một điều tuyệt vời với giọng nghiêm túc đến mức tôi chỉ có thể gật đầu. Tôi có cảm giác... như nhìn thấy hình ảnh một người mẹ đang bảo vệ con mình trong cô ấy khi nói với tôi như vậy. Có vẻ cô ấy sẽ là một cô vợ tốt. Thực tế thì tôi là một ứng cử viên làm phò mã của cô ấy nhưng chúng tôi chưa thực sự kết hôn. Hiện giờ, Lisa có vẻ hài lòng với phản ứng của tôi.

- Vậy? Anh vừa nói gì đó về ngân sách... Anh định dùng vào việc gì thế?

- À, tôi đang nghĩ sẽ xây một thành phố.

- Thành phố?

Tôi bảo Lisa lấy cho mình một tấm bản đồ từ bàn làm việc và chỉ vào điểm đại diện cho lãnh thổ đất nước.

- Tôi sẽ xây một thành phố vùng vịnh ở đây. Trong lúc đó, tôi cũng sẽ tiến hành xây đường. Nếu tôi có thể duy trì đường vận tải từ cảng này đến tất cả mọi nơi, tôi có thể kiểm soát cả giao thông hàng hải và đường bộ. Điều này sẽ giúp lưu thông hàng hóa tốt hơn. Thực sự thì tôi vẫn không hiểu sao trước đây họ không chọn vị trí đắc địa như thế này. Nếu nơi đó yên bình hơn thì tôi thậm chí còn muốn đặt thủ đô ở đó nữa.

- Nếu nó yên bình hơn?

- Các thành phố cảng luôn là nơi dễ bị pháo kích nhất đúng không?

- À....

Về điều đó, xây thêm một thành phố mới với hải cảng riêng là một vấn đề cấp bách.

- Thành phố vùng vịnh này sẽ là trái tim của cả nước, và các đường giao thông sẽ là mạch máu. Nếu lưu thông thuận lợi thì nếu phía bắc thiếu hụt lương thực, ta có thể vận chuyển hàng hóa từ phía nam lên nếu dư thừa. Cô có hiểu điều đó có ý nghĩa gì không?”

- Ummm... anh sẽ đầu cơ bằng cách mua hàng khi giá hạ do cung vượt cầu và bán lại khi giá tăng cao khi nhu cầu tăng?

- Liecia, cô là ai thế, thương nhân sao?

- Tôi nhầm ở đâu à?

- Tại sao cô lại kiếm tiền từ những người mà lẽ ra ta phải làm giàu cho họ....

Tuy nhiên ở đây chúng ta đang buôn bán trong nước, chúng ta cần nghĩ như một đất nước hơn là cá nhân.

- Phải, chắc hẳn ban đầu sẽ có những thương nhân làm vậy, nhưng cuối cùng thì khan hiếm hàng hóa sẽ giảm, cán cân giữa cung và cầu được phục hồi, và giá cả cao sẽ hạ dần. Bằng cách này, mặt bằng giá chung sẽ được đồng bộ khắp đất nước, có nghĩa là...

- Người dân có thể mua những thứ mà trước đây quá đắt đúng không?

Tôi gật đầu, hài lòng với câu trả lời của Lisa.

- Hiện tại, thứ có nhu cầu cao nhất ở đất nước này là thực phẩm. Việc cấp bách cần làm là duy trì đường lưu thông để đảm bảo nguồn cung ổn định cho nó. Thêm vào đó, hơn một nửa biên giới quốc gia giáp biển. Chúng ta còn có các sản phẩm phong phú từ biển. Nếu chúng ta có thể vận chuyển số hàng đó vào nội địa thì có thể giải quyết nạn thiếu lương thực ngay lập tức.

- Ngay cả bây giờ chúng ta vẫn có thể lấy đồ khô hoặc ướp muối không phải sao?

- Vậy cô muốn ăn đồ khô và đồ ướp muối suốt cả ngày sao? Nếu là tôi sẽ không chịu nổi.

- Thì... tôi hiểu rồi.

Cá thu khô hay những món khác cũng ngon nhưng tôi không nghĩ có thể ăn chúng suốt. Bởi vì đồ ướp muối (muối có tính sát khuẩn) không thể thay đổi hương vị ngay cả khi bạn đã chán ngấy nó. Ngay từ đầu, không có nhiều cách để bảo quản các loại cá ‘dễ hỏng’ ngoài việc phơi khô. Đó là điều quan trọng tại sao cần phải vận chuyển cá tươi vào đất liền càng sớm càng tốt.

- Và đó lý do tại sao cần mạng lưới giao thông đúng không?

- Đúng vậy... giờ thì...

Tôi xoay người lại để ngủ và nhắm mắt lại.

- Cô hãy ngủ một chút đi. Chúng ta sẽ cùng đến thị trấn mà tôi định xây dựng khi tỉnh dậy. Ludwin đã đi trước để làm việc rồi. ... Đến thăm anh ta nữa...”

- Được rồi. Chúc ngủ ngon Mozart

- Ừm, chúc ng....!?

Tôi cảm thấy có gì đó ảm áp và mềm mại trên má. Khi tôi mở mắt ngạc nhiên tôi chỉ nhìn thấy Lisa đang chạy ra khỏi phòng. A... vậy đây là nụ hôn chúc ngủ ngon... tôi đoán vậy. Tôi đoán rằng điều này không có gì lạ ở các nước phương tây. Chẳng còn cách nào khác đúng không. Tim tôi bắt đầu đập liên hồi vì tôi không thường hay thân mật với phụ nữ cho lắm, chắc hẳn đây là giới hạn của việc miễn nhiễm với phụ nữ. Nó không có gì đặc biệt cả. Ngay cả Lisa chắc cũng sẽ hay làm vậy. Không có ý gì sâu xa đâu. Có lẽ vậy. Chắc vậy.

.....

Có lẽ tôi không nên nói là cuối cùng tôi không thể chọn mất được một chút nào. Cô ấy thật sự rất giống Mai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thần Biển Nổi Giận???

Trước đây tôi đã từng nói công nghệ ở đất nước này thật kì lạ, chắc là các bạn vẫn còn nhớ tôi đã đề cập đến việc [họ có tàu chiến vỏ thép nhưng được kéo bởi những con rồng biển khổng lồ]. Thứ chào đón tôi và Liecia khi chúng tôi đặt chân đến thị trấn mới đang xây dựng là một chiếc tàu chiến bằng thép.

Nhân dịp này, hãy để tôi giải thích đôi chút về công nghệ thiếu cân bằng của đất nước này.

Nhìn chung, công nghệ ở đây chỉ ở mức của thời Trung Cổ trước cách mạng công nghiệp nên sẽ khá là lạ nếu có một chiếc tàu chiến theo kiểu hiện đại xuất hiện ở đây. Tuy nhiên, nhờ có năng lượng ma thuật trên thế giới này cộng với sự tồn tại của các loài sinh vật lạ thì điều không thể lại trở thành có thể.

Ngay cả tàu chiến bằng kim loại cũng có thể nổi trên mặt nước nếu được thiết kế để tận dụng sức đẩy của nước, công nghệ này cũng có thể làm được trên Trái Đất vào thời Trung Cổ. Lí do mà không ai làm tàu bằng kim loại cho đến sau cách mạng công nghiệp là vì công nghệ cơ khí có thể di chuyển chúng không tồn tại. Ở cái thời mà cách duy nhất để đi thuyền là nhờ vào sức gió hoặc mái chèo, chả có ích gì khi đóng một chiếc tàu bằng kim loại vừa tốn kém hơn tàu gỗ mà lại không đi biển được cả.

Tuy nhiên, ở thế giới này có những con rồng biển đủ khỏe để kéo một chiếc tàu kim loại. Bằng cách huấn luyện và gắn chúng vào tàu, việc đi biển là có thể. Vì vậy họ đã đóng những con tàu bằng kim loại.

Các khẩu pháo đặt trên boong cũng vậy.

Thuốc súng đã có mặt trên thế giới này, điều mà cũng chẳng lấy gì làm lạ. Ngay cả trong lịch sử loài người thì trước khi xuất hiện thuốc nổ đen, thuốc súng đã là một trong bốn phát minh vĩ đại của người Trung Quốc. Có những dẫn chứng cho thấy từ thời Tam Quốc, quân thù thành Trần Thương đã tấn công quân đội của Gia Cát Lượng bằng hỏa lực (có lẽ là pháo).

Tuy nhiên, súng có cò lại chưa hề tồn tại ở nơi đây. Súng không được phát triển có lẽ là vì họ đã có nhiều phương tiện tấn công tầm xa chỉ đơn giản bằng việc niệm phép. Khi mà súng chỉ có thể bắn từng viên một, thì thổ ma thuật sư có thể bắn ra liên tiếp nhiều viên đá như đạn shotgun, hỏa ma thuật sư sử dụng lửa không khác gì bom napalm, còn phong ma thuật sư lại sử dụng lưỡi dao gió từ khoảng cách rất xa trong khi thủy ma thuật sư dù chỉ là tầm gần cũng có thể sử dụng vòi rồng để phá hủy mọi thứ. Trên thực tế, cung tên thậm chí còn hiệu quả hơn vì nó còn có thể bắn từ góc cao để đối phó với thổ ma thuật sư khi họ sử dụng tường chắn đất, ngoài ra họ còn có thể niệm thêm phép vào nó nữa.

Tuy vậy thì vẫn có tồn tại đại bác, nhưng công dụng của nó thì chỉ ở trong hải quân. Chúng được phát triển làm vũ khí tấn công tầm xa vì các ma thuật khác ngoại trừ hệ thủy đều bị khắc chế khá nhiều trong nước.

Ma thuật được cho rằng là khởi nguồn của mọi hiện tượng trên thế giới này bằng cách sử dụng các dạng sóng riêng biệt phát ra từ con người cộng với mana tồn tại sẵn trong không khí. Loại mana này (trừ hệ bóng tối) có 5 thuộc tính, và thành phần mana cũng phụ thuộc phần lớn vào địa hình của nơi đó. Ví dụ đơn giản là, ở sa mạc có rất nhiều mana hệ hỏa và ma thuật hệ thủy thì rất khó sử dụng. Mặt khác, khi mana hệ thủy tập trung nhiều thì ma thuật hệ hỏa sẽ yếu đi.

Bởi vì vậy, trong các trận hải chiến, hỏa ma thuật sư sẽ bị suy yếu vì thiếu mana hệ hỏa, thổ ma thuật sư không có đất để điều khiển, phong ma thuật sư thì lại không thể làm xây xước tàu vỏ thép bằng lưỡi dao gió, và thủy ma thuật sư thì không có vũ khí tấn công tầm xa. Nhưng vì tàu chiến sử dụng sức đẩy của dòng nước để di chuyển mà thủy ma thuật sư thường gia nhập hải quân. Vì thế mà đại bác được phát triển làm vũ khí tấn công. Cuối cùng thì vũ khí tấn công chỉ phát triển khi có người cần nó.

Quay trở lại chủ đề, thiết giáp hạm Arturo. Chiếc Arturo này là kì hạm duy nhất của vệ binh Hoàng gia, cho nên...

- Như tôi đã nói, tại sao lại chỉ có duy nhất một kì hạm đứng một mình thế...

Bởi vì phải nhờ có tuần dương hạm và khu trục hạm thì thiết giáp hạm mới có thể phát huy sức mạnh của mình. Chỉ một thiết giáp hạm đứng riêng lẻ thì chẳng khác gì hồ giấy.

- Mà, anh thấy đấy, chúng ta có thể để nó đi chung với hải quân được mà.

- Vậy thì lẽ ra nên để lại nó cho bên hải quân chứ, việc đó sẽ giảm được khá khá chi phí đấy...

- Tại vì... chúng ta cần phải giữ thể diện.

Lisa đáp lại với vẻ buồn rầu. Nhìn thế nào thì chiếc tàu này cũng chỉ là gánh nặng.

- N... nhưng mà anh cũng có thể dùng chúng để vận chuyển vật liệu mà, đúng không

- Tôi đoán vậy...

Chúng tôi đã dùng một chiếc tàu chiến công kênh vô dụng làm việc vận chuyển vật liệu chỉ để xây một thị trấn bé bé. Nó cũng có thể mang một tải trọng khá khá nếu mà bỏ hết vũ khí ra. Và rồi chúng tôi có thể vận chuyển vật liệu nhanh hơn vài lần so với vận chuyển trên đất liền nơi mà đường giao thông vẫn chưa xây xong.

- Nhưng trong trường hợp đó, sẽ tốt hơn nếu cô để nó làm phương tiện vận chuyển ngay từ đầu mới phải.
- Xì! Đừng tiêu cực thế chứ!
- Tôi đang đánh vật với đồng ngân sách cho đến tận giờ đó. Điều này chỉ ngẫu nhiên khi tôi nhìn vào chi phí thôi.

Sẽ tốt hơn nếu con tàu này dễ sử dụng hơn một chút, nhưng tôi đoán rằng... Và rồi, Alisa tiến về phía tôi đang đi cùng Ludwin.

- Bệ hạ, thần đã cho gọi Ludwin-dono.
- Chào mừng bệ hạ và công chúa tới tân thị trấn.

Đội trưởng vệ binh Hoàng gia Ludwin trông có vẻ khởi sắc nói và chào mừng bằng một nụ cười. Anh ta luôn mặc bộ giáp màu ánh bạc ở trong lâu đài, nhưng trông anh ta lại khá phong trần khi ở đây. Anh ta đang mặc một chiếc áo trắng cùng với một bộ vest bằng da, tạo cho người nhìn cảm giác như anh ta là một tên cướp biển vậy.

Tôi đã hạ lệnh cho các vệ binh Hoàng gia đi làm việc ở công trường. Dĩ nhiên là tôi cũng chiêu mộ rất nhiều công nhân và các hội xây dựng, nhưng xét về quy mô thì có vẻ vẫn chưa đủ. Đó là tại sao tôi để vệ binh Hoàng gia vào làm cùng để tăng nhân công và đẩy nhanh tiến độ. Trên thực tế, nhờ có [Chương trình đào tạo kỹ thuật cho vệ binh Hoàng gia], họ đã có thể tự mình làm một vài việc. Dù vậy số vệ binh đóng ở đây chỉ chiếm 2 phần 10 trên tổng số, 8 phần còn lại thì đang xây dựng hệ thống đường xá tới tất cả các thành phố.

- Vậy thì, tiến độ công trình đến đâu rồi?
- Chúng thần đã làm xong việc giải tỏa mặt bằng. Tiến độ công việc.... hay lẽ ra là phải thế, nhưng...
- Có chuyện gì xảy ra sao?

Vì anh ta có vẻ trốn tránh, tôi hỏi, và Ludwin cười đau khổ nói.

- Có một ông già nhiều sự...

- -----/

- Đó là tại sao tôi bảo anh dừng việc xây dựng lại!
- Nghe đây ông già. Thị trấn này được xây theo lệnh của nhà vua!
- Tôi đang nói vì lợi ích của nhà vua! Các người không thể xây thị trấn ở đây!
- Ông cố tình không hiểu hả ông già. Bọn tôi không nói ông phải dọn đi.
- Các người mới là kẻ không hiểu đây!

Tiếng tranh cãi vang đến tận lầu trụ sở điều hành xây dựng của thị trấn mới.

Chính xác thì nó không giống như một cuộc tranh cãi, mà giống như một cuộc gào hét lên từ một phía vậy.

Tôi hỏi Ludwin.

- Vậy ông lão kia là người dân ở đây và đang cực lực phản đối việc thi công?
- Vâng. Đó là ngư dân bản địa có tên Cyrus.
- ... Mặc dù tôi đã nói không được cưỡng ép người dân di dời đi sao?
- Tất nhiên rồi thưa người. Ban đầu chúng thần tuyên mộ người dân địa phương, cho phép những người bản địa ở đây vẫn có thể ở lại mà không phải trả bất kì thứ phí nào. Chúng thần cũng đã tái xây dựng lại nhà trong khi tái cấu trúc.
- Nghe có vẻ như không có gì đáng phiền hà nhỉ.

Như Aisha đã nói, không có gì đáng phàn nàn cả. Và tôi cũng thấy nơi đây không hơn gì một làng chài nghèo. Sống ở vùng sâu vùng xa thế này là một chuyện vô cùng khó khăn. Nếu thị trấn được xây dựng, cuộc sống của họ sẽ bớt khó khăn hơn khi có nhiều người đến đây. Không bị đuổi khỏi nơi mình đã ở và thậm chí còn có nhà để ở, tôi tự hỏi ông ta đang phàn nàn về điều gì.

- Vậy ông lão đang phản đối việc gì
- Đó là...

- Tôi đã bảo rồi, các người đừng có chọc giận con thịnh nộ của thần Biển!

Thêm một tiếng gầm từ bên ngoài vọng vào trong lều. Thần Biển?

- Ông ta đang tức giận vì chúng ta đang xây nhà trên lãnh địa của thần Biển.

- Thần Biển? Vậy là có cả thần Biển ở thế giới này à?

Tôi hỏi Liecia và những người khác, nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu.

- Chưa bao giờ nghe đến.

- Thần cũng không biết.

- Thần nghĩ có lẽ đó chỉ là câu chuyện của ông lão này.

Không ai trong số họ biết gì về thần Biển cả.

- Chúng tôi chưa hề biết có thần Biển trước đây. Hãy ngừng việc cản trở thi công chỉ vì mấy cái tôn giáo ngớ ngẩn ấy đi.

Hừm?

- Khi tôi còn trẻ, thần Biển đã nổi giận một lần. Lần đó, tất cả những người xây nhà trên lãnh địa của thần Biển đều bị biển nuốt chửng.

Đó là...

Tôi tiến vào trong lều.

Bên trong là một vệ binh Hoàng gia trẻ tuổi cùng với một ông lão với nước da rám nắng đội một chiếc băng quấn đầu.

- Này ông. Ta có thể nghe câu chuyện đó chi tiết hơn được không?

- Nhà ngươi là tên nào? Ta đang nói chuyện với anh ta.

- A, a Bệ hạ.

- Bệ hạ!?

Người lính nhanh chóng cúi chào trong khi ông lão trở nên hoảng loạn.

- Ông lão. Ta là vị vua hiện tại của Arrow, Mozart Envellniden.

- .... Thần là... Cyrus.

Tôi đưa tay ra và Cyrus nhanh chóng bắt lấy tay tôi.

Sau cái bắt tay, tôi lập tức đi vào vấn đề chính.

- Vậy, ông lão. Câu chuyện vừa rồi là thế nào vậy?

- Đúng vậy! Bệ hạ, thần cầu xin người. Làm ơn hãy ngừng việc xây nhà trên đất thánh của thần Biển.

- Dám nói cả chuyện đó với nhà vua...

- Từ từ đã, hãy nghe câu chuyện nào.

Tôi dùng người lính lại bằng tay mình.

- Hãy nói chi tiết hơn xem.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sự thật về cơn thịnh nộ của thần biển

Rồi tôi nghe được sự tích của mảnh đất này từ ông lão.

Có vẻ như vùng đất này vốn thuộc về thần Biển, nhưng ông ta đã bị đánh bại bởi thần Mặt Đất và bị mất mảnh đất này. Tuy nhiên, thần Biển vẫn cho rằng vùng đất đó là của mình, và nếu có ai xây nhà ở nơi đây, họ sẽ bị hủy diệt không còn dấu vết. Đó là tại sao các làng chài xung quanh quyết định không dựng nhà ở đây.

Nghe câu chuyện của ông lão, Lisa và Alisa...

- Quá mơ hồ, tôi không hiểu được.

- Vậy là nghe nó cũng vô dụng à.

Cả hai người đều phàn nàn, nhưng tôi thì không. Tôi bảo Ludwin chuẩn bị một tấm bản đồ, và hỏi ông lão xem đâu là lãnh địa của thần Biển. Khi tôi đã nắm được phần nào về ‘đất thánh của thần Biển’ và rồi nhìn vào bản đồ, tôi nói với Ludwin.

- Chúng ta sẽ có thay đổi lớn trong kế hoạch xây dựng.

- -----.

- Đợi một chút Mozart. Sao bỗng nhiên anh lại nói vậy!?

- Bệ hạ thực sự tin những lời ông già đó nói sao?

- Người biết đấy nếu chúng ta đổi kế hoạch bây giờ nó sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Lisa, Alisa và Ludwin đều nói vậy.

Tôi hiểu. Tôi cũng không hề muốn làm mọi việc rối tung lên.

Nhưng tôi phải làm vậy vì lợi ích và yên bình của cả thành phố mới này.

- Mozart, anh chắc sẽ không tin rằng thần Biển có tồn tại đúng không?

- Ông ta chắc không tồn tại đâu.

- Vậy tại sao...

- Lisa, sự tích dựa trên trí nhớ của con người.

Tôi nói trong khi gãi tai.

- Các sự tích là những gì được truyền lại qua nhiều thế hệ. Vậy tại sao nó được truyền lại? Lí do là những bậc tiền nhân cho rằng nó là cần thiết. Những điều vô giá trị sẽ không bao giờ được kể cho hậu thế. Và nếu nó được lưu truyền thì nhất định phải bao gồm [bài học] hay [kinh nghiệm sống] trong đó.

- Vậy anh đang nói lời nguyện của thần Biển cũng vậy sao?

- Phải. Phần [bài học] trong câu chuyện là ‘không xây nhà trên một khu vực nhất định’, và ‘nếu bạn xây nhà thì sẽ có người và họ sẽ bị quét sạch không chút dấu vết’...

Rồi tôi nhìn thẳng vào ông lão Crytas.

- ... Đó là sóng thần đúng không?

- Đ...đúng vậy! Đó là sóng thần! Những người xây nhà ở đó đều bị quét sạch nhà cửa!

- Và thường có một trận động đất lớn trước khi sóng thần đúng không?

- Sao người biết!?

Ông lão Crytas nói, nhìn như thể vừa mới nhớ ra điều đó. Có thể là do việc cả người và nhà cửa đều bị quét sạch quá sốc đối với ông ấy nên nó bị khóa lại trong tiềm thức. Đó là tại sao ông chỉ có thể nói một cách trừu tượng về việc nhà cửa bị quét sạch bởi cơn thịnh nộ của thần Biển. Là một người Nhật mà đã phải hứng chịu những trận động đất ở Đông Nhật Bản và nhìn thấy khung cảnh sóng thần không biết bao lần nên anh biết rất rõ về những kí ức đau thương mà ông lão phải gánh chịu.

- Bản chất thật của cái gọi là cơn thịnh nộ của thần Biển là [Một cơn sóng thần gây ra bởi động đất dưới thềm đáy biển]

Ngay cả ở Trái Đất, chỉ đến gần đây cơ chế đằng sau động đất mới được giải thích phần nào.

Thậm chí phải đến thế kỉ 20 thì cấu tạo Trái Đất mới được giải thích rõ. Trước lúc đó, khi một người chứng kiến hiện tượng gọi là động đất, họ chỉ nói rằng đó là do [hoạt động của núi lửa] hay [bởi vì các mạch nước ngầm dưới lòng đất bốc hơi] hay đại loại như vậy. Chỉ cần đi đến kết luận đó đã là tốt rồi, khi mà có thêm khía cạnh tâm linh, nó sẽ trở thành câu truyện như kiểu [Một con quái vật dưới lòng đất đang chuyển mình], dù ở Việt Nam thì nó cũng bị coi là do một con cá khổng lồ gây ra.

Vì lí do đó, có hiện tượng như vậy ở thế giới này, sẽ bị lệch khỏi định nghĩa khoa học, và trở nên không thể giải thích.

Phải giải thích điều này cũng là cả một vấn đề.

- Như tôi đã nói, ở thế giới này có những nơi được gọi là [mảng lục địa được kiến tạo nên] và có những nơi được gọi là [mảng lục địa bị chìm xuống], những nơi bị chìm là nơi có những mảng lục địa chồng lên nhau, và một trong số các mảng đó bị cuộn lên làm các mảng khác bị cong xuống tạo ra lực căng. Để làm giảm sức căng này các lục địa cần phải trượt lên nhau và gây ra những chấn động gọi là [động đất], nhưng...

Tôi đã giải thích bằng cả hai tay và cả các cử chỉ như người dẫn chương trình về động đất thường hay nói và còn vẽ cả hình ảnh về [một chiếc đĩa trượt xuống bên dưới chiếc đĩa khác], tôi thấy là mình đã giải thích quá nhiều nhưng gương mặt mọi người vẫn như thể đang ở phương trời nào.

- .... Có vẻ như mọi người vẫn không hiểu, hử

- Ummmmmm...

- Lục địa? Chấn động? Người đang nói về ma thuật sao, thưa bệ hạ?

- Thần cũng không hiểu gì hết. Chắc là cần phải học ở học viện Hoàng gia mới có thể tiếp thu những kiến thức như thế hoặc...

Không có bất cứ ai hiểu cả. Mà cũng chưa phải lúc nói về việc này nên cũng không cần quá chi tiết.

- Được rồi, bỏ qua phần cơ chế đi. Đằng nào thì, khi những trận động đất này diễn ra dưới đáy biển chúng thường gây ra sóng thần. Nói cách khác, [con thịnh nộ của thần Biển] mà ông lão Crytas nói không phải là do việc có người xây nhà trên đất của thần mà là việc diễn ra theo chu kì.

- Cái... vậy nó vẫn diễn ra ngay cả khi không có ai xây nhà trên đó sao?

Ông lão Crytas mở to mắt.

Tôi dò theo đường biển của đất nước này và chỉ ra.

- Ngẫu nhiên là đường bờ biển của nước đi theo hình chữ v và nơi này là nơi chữ đó bẻ cong. Những nơi như thế này thường hay gặp sóng thần hơn những nơi khác. Lí do thì là... Quá khó để mọi người có thể hiểu ngay cả khi tôi giải thích nên cứ chấp nhận như vậy đi.

- Được rồi.

Có lẽ tốt hơn hết là tôi nên làm mô hình thu nhỏ của đường bờ biển và đổ nước vào đó, và cho họ xem điều gì sẽ diễn ra. Có lẽ họ sẽ hiểu được phần nào, nhưng những việc này cần rất nhiều công sức nên để sau vậy.

- Nhưng nếu nó là một nơi nguy hiểm thì chẳng phải quá mạo hiểm khi xây thành phố ở đây sao?

Bị Lisa chỉ ra điều này, tôi ngao ngán.

- Hmmmm.... Khu vịnh này không đến nỗi tệ so với những nơi khác và nơi đây rõ ràng là nơi gần nhất đến trung tâm đất nước. Tôi đã nghe được rằng chu kì diễn ra trong khoảng thời gian dài, mỗi 100 năm 1 lần, nên tôi nghĩ sẽ ổn thôi nếu thị trấn được xây để đề phòng việc bị sóng thần.

Rồi khi nhìn Ludwin và bản đồ tôi quyết định sẽ tiếp tục kế hoạch từ giờ.

- Trước hết chúng ta sẽ đắp đê và nâng nền đất lên.

- Bây giờ sao? Nó sẽ tốn rất nhiều công sức và thời gian.

- Thuyết phục các thổ ma thuật sư. Cho dù nó làm ảnh hưởng đến các dự án khác nhưng cũng không còn cách nào khác.

- Đã rồi. Nhắc mới nhớ, thần nghe nói ở thủ phủ công tước Laguan có thứ gọi là đê chắn biển, liệu chúng ta có nên xây chúng không?

- Đê chắn biển à... Nó sẽ làm hỏng cảnh quan mất. Tôi muốn xây nơi đây thành một thành phố thương nghiệp nhằm dùng để thu hút khách du lịch và đằng nào nó cũng không thể ngăn được sóng thần.

- Vậy chúng ta sẽ không xây sao?

- .... Tôi đoán vậy. Thực sự tôi muốn xây một thành phố mà không cần nhờ đến bờ đê. Có lẽ nên có hệ thống chống lụt chuyên biệt được xây bởi hội kĩ sư, đi mời họ và hỏi họ xem như thế nào.

- Vâng. Giờ thì là về phần quy hoạch...

- Nhờ ông lão Crytas chúng ta đã biết được phần nào về sóng thần. Đặt khu dân cư, tài chính và công nghiệp tránh xa chỗ đó, tất nhiên là cả các khu quan trọng như nhà chính phủ nữa.

- Vậy các khu vực nằm trong vùng đó sẽ không được phát triển sao?

- Cảng và bến tàu đánh cá thì không còn cách nào khác đúng không? Sử dụng các khu vực còn lại như công viên hải dương.

- Thần hiểu. Chúng ta sẽ xây chúng đề phòng cho việc chúng có thể bị nhấn chìm.

- Phải. Và còn ông lão Crytas.

- V-vâng? Chuyện gì ạ?

- Ta sẽ để ông làm người kể chuyện chính thức của vùng này để truyền bá câu chuyện [Huyền thoại về thần Biển] cho lớp trẻ. Ông sẽ được hưởng các chính sách của chính phủ và được miễn phần thẩm định khả năng, vì vậy hãy truyền bá câu chuyện này và đào tạo lớp kế cận cho việc này tới khi chết mới thôi.

- Th...thần làm công chức nhà nước sao!?

- Phải. Cùng với điều [không được xây nhà ở nơi sóng thần với tới], thêm vào [nếu có động đất thì có thể sóng thần sẽ tới] và [nếu sóng thần tới hãy chạy lên chỗ cao]. Không cần lo đến phần về con thịnh nộ của thần Biển, cứ làm cho nó dễ truyền tải là được.

- ..... Thưa rồi! Thần sẽ hết mình vì công việc, không chết không thôi!

- Tốt lắm. Đẳng nào thì, về phần đề bao quanh bờ biển...

Ba người họ không ngừng thảo luận về kế hoạch xây dựng thành phố.

Bị bỏ rơi bởi tinh thần nhiệt huyết ấy, Lisa và Alisa chỉ biết cười trừ khi nhìn họ.

- Bệ hạ... có vẻ đang rất vui.

- Chắc hẳn là vậy, rất khác so với lúc anh ấy làm việc để tăng ngân sách.

- Thần đoán vậy. Có vẻ như thần đã thấy được phần nào sự tươi trẻ của bệ hạ.

- (Tuổi trẻ à. Vậy là chúng ta đang làm tươi mới đất nước bằng sức trẻ đó à...)

- Có chuyện gì sao thưa công chúa điện hạ?

- À. Không có gì đâu... bên cạnh đó Alisa.

- Chuyện gì vậy?

- Aisha, cô có... thích Mozart không?

- Có! Thần luôn tôn trọng và yêu mến người.

- ... Hiểu rồi. Chúng ta hãy cùng hỗ trợ anh ấy bằng cách của mình để Mozart có thể mãi tươi cười như vậy có được không?

- ....Vâng!

Sự thật thì tôi không hề đề ý đến cuộc trò chuyện đó.

Và khi tôi giải thích về nó tôi có cảm giác Lisa nhìn tôi một cách rất ngạc nhiên.

- -----

30 năm sau từ sự kiện đó, một trận động đất bất ngờ diễn ra kéo theo sóng thần.

Dù đất đai lấm bùn và tàu thuyền bị quét sạch nhưng thật ngạc nhiên khi có rất ít thương vong. Tất cả mọi người sống ở đây đều đã được nghe kể câu

chuyện [Huyền thoại về thần Biển], và khi động đất diễn ra họ đã hành động ngay lập tức và tìm được nơi trú ẩn. Thời gian trôi đi, mỗi lần mảnh đất này bị sóng thần tấn công, cái tên về người kể chuyện đầu tiên, ông lão đáng kính Crytas, lại tiếp tục vang danh.

Sau hơn 100 năm nữa, [Bức tượng nhà vua và ông lão] được xây dựng ở công viên hải dương. Nó miêu tả về cảnh trước khi thị trấn được xây dựng, khi một ông lão mạo hiểm mạng sống để trò chuyện trực tiếp với nhà vua cho việc chuẩn bị đối phó với sóng thần, và vị vua thông thái đã chấp nhận đề nghị của ông lão. Nếu hai người họ mà nghe được câu chuyện này chắc hẳn họ sẽ cười gượng và nói [phóng đại quá mức rồi]. Không biết khuôn mặt Crytas, người kể chuyện, sẽ như thế nào sau khi yên nghỉ dưới nấm mồ khi được vinh danh thành [huyền thoại về ông lão] và câu chuyện của mình vẫn tiếp tục được kể cho thế hệ tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hulbert Aguirre

Tên tôi là Hulbert Aguirre, 19 tuổi.

Tôi là con cả trong gia tộc Aguirre nổi tiếng trong lực lượng lục quân của vương quốc và bản thân tôi cũng là một chỉ huy. Tuy nhiên, có một vài việc đã xảy ra và giờ tôi đã chuyển sang quân đội Hoàng gia. Điều này thì vẫn có thể chấp nhận được. Tuy nhiên thì đề người bạn thuở nhỏ của mình, thô ma thuật sư Annabella Norris, lại là cấp trên của mình thì tôi vẫn không thể chấp nhận được cho đến giờ. Sau cùng, nghe thật ngu ngốc mà đúng không? Vì đó là lệnh từ bên trên đưa ra nên tôi nhất định phải tuân theo.... Thực tình thì sẽ thật tốt nếu đó chỉ là một trò đùa.

Và chưa hết, tôi đang làm cái quái gì vậy?

Hiện tại, tôi không cảm kích mà thay vào đó là dụng cụ xúc đất (một cái xẻng với lưỡi tròn mà cũng có thể dùng như vũ khí cận chiến).

Khi chúng tôi đến nơi để diễu hành thì điều chờ đợi chúng tôi là công việc đào đất. Sau đó, chúng tôi còn phải đổ một loại chất lỏng nhớt vào một miệng hố và đặt một chiếc đèn đường chứa rêu phát quang mà có thể hấp thụ ánh sáng ban ngày và sử dụng năng lượng đó để phát quang vào ban đêm. Chúng tôi tiếp tục lặp đi lặp lại công việc này không biết bao nhiêu lần.

Nói ngắn gọn là chúng tôi đang làm đường.

Tuy đã qua mùa hè, nhưng ánh mặt trời vẫn rất nóng. Với công cụ xúc đất, tôi tiếp tục lặp lại công việc đào đất của mình.

Tôi đang ở địa ngục sao.

- Tại sao, quân đội Hoàng gia lại phải đi làm những công việc chết tiệt này, vì lý do nào chứ. (Hulbert)

- Cậu kia! Làm việc của mình cho cẩn thận vào đừng có ngồi lê đôi mách nữa! (Annabella)

Khi tôi đang quệt mồ hôi và nhìn lên, tôi thấy Annabella đang đứng ở tháp quan sát dựng tạm, cô đập vào lan can với cái loa phóng thanh rồi ra lệnh cho tôi. Có lẽ là do nóng. Đôi tai cáo nổi bật của cô ấy mà thường ngày vẫn dựng đứng lên giờ đang sụp xuống như tai chó.

- Này Annabella, điều này thực sự... (Hulbert)

- Cậu không thể! Hal là cấp dưới! Cậu cần gọi cấp trên một cách nghiêm túc! (Annabella)

- ..... Thưa quý bà giám thị. Đây thực sự là công việc của quân đội Hoàng gia sao? (Hulbert)

- Đạo gần đây tất cả mọi công việc của quân Hoàng gia đều như vậy. (Annabella)

- Chẳng phải việc này có thể để cho công nhân xây dựng làm sao? (Hulbert)

- Đơn giản là vì chúng ta không đủ nhân lực. Hiện chúng ta đang hoạch định lại mạng lưới đường xá của cả nước. Mặc dù chúng ta đã tuyển cả người thất nghiệp ở thủ đô, nhưng số lượng vẫn không đủ ngay cả khi chúng ta có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa. (Annabella)

Vì thế mà quân đội phải làm nó sao?

- Hơn thế nữa, không có bất cứ dân công nào dám đến vùng quan ngoại như thế này. Vì nếu cậu ra quan ngoại, lũ quái vật cũng sẽ xuất hiện. Nếu chúng ta tuyển thêm các mạo hiểm giả, chi phí sẽ rất đắt. (Annabella)

- Nói tóm lại chúng ta là lao động giá rẻ à... (Hulbert)

- Nếu cậu đã hiểu rồi thì hãy làm việc từ tể vào! (Annabella)

- Cậu là thổ ma thuật sư đúng không? Vậy chẳng phải sẽ xong sớm hơn sao nếu cậu dùng ma thuật? (Hulbert)

- Tớ không thể tiêu tốn mana ở đây được. Hal có thể thay vào đó đào hầm xuyên núi không? (Annabella)

- .... (Hulbert)

Tôi quay trở lại công việc đào đất của mình.

Đào hầm qua núi quả thực rất khó khăn nếu thiếu ma thuật. ....

Cuối cùng cũng đến trưa. Nên họ cho chúng tôi hai tiếng nghỉ để quay vào trại. Mọi người ai cũng đều ăn trưa trong lều, trò chuyện vui vẻ, nghỉ trưa trên chiếc giường tạm (trông khá giống võng xếp). Ngủ sau khi ăn là một trong những việc nhà vua khuyến khích. Mặc dù gần đây công việc của quân đội hoàng gia nói về thì là [Ba bữa cùng một giấc ngủ trưa], tôi nghĩ không ai sẽ ghen tị với họ nếu biết công việc này vất vả đến thế nào.

Đằng nào thì nếu tôi không ăn bữa trưa thì sẽ thật phí phạm, nên tôi ăn phần được chuẩn bị.

Đồ ăn ngày hôm nay là thịt cùng rau tươi kẹp giữa bánh mì. Ngon thật. Vị ngọt và mặn từ thịt thực sự đã đánh tan mệt mỏi của tôi. Tôi được kể rằng đây là món [thịt lợn xào gừng], và đó là một trong những món nhà vua phát minh ra. Bằng cách nào đó nó được làm từ những thứ gọi là nước tương, xì dầu được sản xuất bởi tộc Ân Lang tại thủ đô.

Nhà vua đề cho quân đội hoàng gia làm người nếm thử những món ăn mới. Tại sao quân đội hoàng gia lại đầu tiên chứ? Đó là vì ngài ấy muốn xem liệu những món mới này có phù hợp với khẩu vị của đất nước này không. Ngay cả khi chỉ vì được nếm món mới... tôi vẫn nghĩ đây là điều tốt khi được chuyển sang quân đội hoàng gia. Bữa ăn của quân đội trong vương quốc thì ưu tiên số lượng hơn là chất lượng. Thực tình, sau khi ăn những món mới này chỉ một lần, tôi không còn muốn quay lại lục quân nữa.

- Vị vua này.... Tôi không thể nào không thán phục tài nghệ nấu nướng của người. (Hulbert)

- Món ăn mà bộ hạ mang đến thực sự rất ngon. (Annabelle)

Trước khi tôi kịp nhận ra thì Kaede đã ngồi xuống bên cạnh và ăn khẩu phần quen thuộc của mình.

- Ngay cả như vậy, thật là ngạc nhiên khi chúng ta lại được ăn rau tươi. Đó là nhờ con đường từ thủ đô được nối với các ngôi làng gần nhất. Chỉ cần nâng cấp đường vận chuyển mà đã được như thế này, sức mạnh của của giao thông thật là bao la. (Annabella)

- Liệu con đường chúng ta làm có thể hiệu quả ngay lập tức như thế được không? (Hulbert)

- Họ thường nói rằng với việc tăng khả năng vận tải thì vấn đề thiếu thốn lương thực có thể được giải quyết. Bằng cách này, trong tương lai chúng ta thậm chí có thể vận chuyển thực phẩm từ những nơi trước đây không thể do việc

- ..... Cậu hiểu nhà vua đến mức đó sao? (Hulbert)

- Ngài ấy thực sự rất tuyệt vời. Nhưng tầm nhìn của ngài ấy cũng thực sự rất đáng sợ. (Annabella)

Không, tôi nghĩ khả năng thấu hiểu nhà vua của cậu cũng thật tuyệt vời. Tôi hoàn toàn không hiểu người đó một tí nào, nên khi cuối cùng khi nhận ra tâm ý của anh ta tôi hoàn bị ngạc nhiên. Mặc dù cô ấy trong có vẻ hơi ngốc nghếch, Kaede có tiềm năng rất lớn. Cô ấy có thể sử dụng ma thuật, vóc dáng cô ấy cũng trên trung bình, và cô ấy cũng rất sắc sảo nữa. Đó là tại sao cô ấy nhận được đãi ngộ đặc biệt từ nhà vua. Là người bạn thuở nhỏ của cô ấy, tôi có đôi chút bất mãn.

..... Tôi cũng cần làm việc chăm chỉ hơn nữa.

- Giờ thì, vì Hal đã ăn xong rồi, Hal có muốn ngủ không? (Annabella)

- Phải rồi... Tớ cũng mệt rồi, có lẽ cần đi nghỉ thôi. (Hulbert)

- Liệu tớ có thể để Hal gối đầu lên đùi không? (Annabella)

- *khuckhục*” (Hulbert)

Tôi phun hết trà từ trong miệng ra ngoài.

Ngay lập tức tôi nhìn xung quanh. Tôi cảm thấy như có sát khí đến từ đại đa số những người đàn ông quanh đây nhắm vào tôi.

Ngay cả khi bỏ qua việc cô ấy là bạn thuở nhỏ của tôi, Annabella rất dễ thương. Kiểu cách của cô ấy thì không đáng bàn, nhưng cô ấy không hề tệ. Đôi tai cáo và cái đuôi là điểm thu hút của cô ấy. Đã có luật bất thành văn trong nội bộ quân Hoàng gia rằng sẽ coi cô ấy như một thần tượng. Nhà vua đã ra lệnh cho tôi chấn chỉnh các cấp dưới để họ không coi thường Annabella, nhưng như một trò đùa, tôi tin rằng nếu Annabella nhờ họ điều gì, họ sẽ nhất

nhất tuân theo cho dù mạo hiểm mạng sống đi chăng nữa. Đó là tại sao họ dồn hết sát khí lên đầu tôi, người hay thân mật với cô ấy.

- *khukhuk** Cậu đang nói cái gì thế?!" (Hulbert)

- Gần đây chủ đề về việc nữ hoàng làm vậy ở nơi công cộng... (Hulbert)

Mà, vì họ cũng đã đánh hôn rồi, cũng không có gì là lạ về chuyện đó. Vẫn còn hơn là có một mối quan hệ tệ hại.

Nếu quan hệ giữa người chồng và người vợ hợp pháp mà không tốt, dẫn đến việc anh ta có vợ bé, có thể sẽ gây ra cuộc nội chiến không hồi kết trong gia đình.

- Cũng có chủ đề về việc người thừa kế sẽ được sinh vào năm sau. Thậm chí có cả một vụ cá cược về tên của đứa trẻ sẽ được đặt. (Annabella)

- Ta hi vọng họ sẽ không nói chuyện ích kỉ như vậy nữa khi cứ chõ mũi vào chuyện người khác.... (Mozart)

- !?(Hulbert) (Annabella)

Chúng tôi bị bất ngờ bởi giọng nói bỗng vang lên và quay về phía người nói và nhìn thấy vua Soma đang buồn thối vai xuống trong khi thở dài còn công chúa Lisa thì đang đỏ mặt đứng trước cửa lều.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mối Thù Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Bức thư từ quê hương

- Đây cả hai người, mọi người cảm thấy thế nào? (Mozart)

- Tuyệt vời thừa bề hạ. Chúng thần đều mong chờ tin tốt từ nữ hoàng điện hạ và người. (Annabelle)

- Thì, cũng không có gì xảy ra cả. Đúng không, Lisa? (Mozart)

- Đúng vậy. Nhưng tôi mong anh nên để ý mình là nhà vua một chút đi chứ. (Lisa)

Vua Mozart và công chúa Lisa ngồi xuống đối diện với Annabelle rồi bắt đầu trò chuyện thân thiện với nhau. Ờ, cái tình huống gì thế này? Tôi và Annabelle đang ngồi đối diện vua Mozart và nữ hoàng Lisa, với một cô Dark Elf tôi gặp lúc ở quán cà phê đang đứng gác gần cửa.

Rồi vua Mozart chuyển đề tài về phía tôi.

- Hulbert, cậu đã quen với quân đội Hoàng gia chưa? (Mozart)

- Vâng thừa bề hạ! Không có vấn đề gì ạ! (Hulbert)

- Đừng cứng nhắc như thế. Thái độ hùng hổ của cậu trước đây đâu rồi? (Mozart)

- Thần thực sự xin lỗi vì lần đó! Mặc dù thần chỉ là một tên lính quèn thế mà thần lại dám mạo phạm tới người. (Hulbert)

- Đây là lệnh. Dừng việc xưng hô trịnh trọng như vậy đi. Và cũng không cần gọi ta là bề hạ, chỉ Mozart là được rồi. (Mozart)

- Không, nhưng mà..... (Hulbert)

- Hal, cậu không nghe rõ à? Đây là mệnh lệnh. (Mozart)

- .... Thần xin tuân-, thần hiểu rồi. ... Mozart (Hulbert)

- Tốt lắm. Ngay cả khi ta có rất nhiều hầu cận ở trong lâu đài, không có ai để ta có thể trò chuyện cả. Ta chỉ ước gì có một cậu bạn gần bằng tuổi để ta có thể trò chuyện cùng. (Mozart)

Vua Mozart... không, Mozart gật đầu hài lòng. Người đó đang nói cái gì vậy, ừ. Nhưng vì chính người đó đã nói rằng điều đó ổn, nên chắc sẽ không sao đâu, tôi nghĩ vậy. Dù sao tôi cũng không dành nhiều sự tôn trọng lắm cho người này.

- Vậy.... Ngài đang làm gì ở đây vậy? (Hulbert)

- Đi thị sát. Ta muốn thấy tiến độ công việc xây đường đến đâu rồi. (Mozart)

- Không cần phải nói, chúng thần đã làm hết sức, người biết đó (Hulbert)
- Có vẻ là vậy. Ta cũng đã thấy được kết quả trong chuyến đi rồi. (Mozart)
- Thật vinh dự cho chúng thần. Vì chúng thần đã gặp khó khăn đến nực cười khi làm việc này. (Hulbert)
- Nhưng chẳng phải ta đã có phần thưởng sang trọng bằng những bữa ăn ngon sao? Việc đền bù cũng thỏa đáng đấy chứ. (Mozart)

Chúng tôi nhanh chóng quen với cách xưng hô thông thường. Ngay từ đầu Mozart đã không có khí chất của nhà vua.

Khi Mozart đoán giờ nghỉ trưa đã kết thúc, ngài ấy đứng dậy.

- Vậy cả hai người, liệu có thể dẫn ta đi thị sát đường xá không? Ta muốn giải thích đôi chút về việc làm đường cho Lisa. (Mozart)
- ..... Chẳng phải Annabelle có thể tự mình làm sao? Cô ấy là người giám sát mà đúng không? (Hulbert)
- Không, vì ta muốn tận mắt chứng kiến công việc. Bên cạnh đó, nếu cậu quen với công việc khi cấp trên hạ lệnh cho cậu, trong tương lai mối quan hệ này có thể có ích cho cậu đấy. (Mozart)
- Có ích như thế nào cơ? (Hulbert)
- Để xem... Hiện tại ta đang nghiên cứu về phương pháp làm Mì Khoai Tây thành đồ ăn liền. Nó sẽ là đồ ăn mà chỉ cần đổ nước sôi vào bát kể ở đâu và khi nào, cậu cũng có thể thưởng thức Mì Khoai Tây. Ngay cả khi ở trong trại quân đội. Liệu ta có nên gửi một vài sản phẩm thử nghiệm không nhỉ... (Mozart)

- Làm ơn đi lối này thưa bệ hạ. Hãy để thần làm người dẫn đường cho người. (Hulbert)

Tôi đứng dậy và dẫn đường cho nhà vua.

Mì Khoai Tây ăn liền à. Liệu có ngon không nhỉ?

Đây là cơ hội để cải thiện độ phong phú của thực đơn mà vốn đã rất quý hiếm ngay cả lúc bình thường, tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Nhìn tôi thay đổi chóng mặt. Nữ hoàng điện hạ và Annabelle nhìn tôi lạnh lùng, nhưng tôi không quan tâm.

Sau cùng, đồ ăn là ưu tiên hàng đầu!

- -----

Annabelle, Mozart, nữ hoàng Lisa, Alisa và tôi, năm người, đến một nơi mà con đường đang trong giai đoạn lát gạch. Ở đó, Soma quan sát công việc được giao cho chúng tôi. Vì hiện tại vẫn còn đang giờ nghỉ, nếu có thể tôi muốn nghỉ ngơi, tuy vậy thì hoàn toàn là vì lợi ích của món Mì Khoai Tây ăn liền.

Trước tiên chúng tôi đi xem chỗ đất được đào lên hai bên đường.

- Vì vậy, chỗ này được lấp đầy ở giữa bằng hợp chất nhòn và được ngăn hai bên bởi đất đá (Mozart)

Mozart đang giải thích về việc làm đường cho nữ hoàng Lisa.

“Mà hợp chất nhòn đó là gì vậy?” (Lisa)

“[Bê tông thời cổ đại]. Một hỗn hợp của tro núi lửa và đá vôi. Nó có tính chất cứng dần sau một thời gian mà vẫn giữ được độ nhớt của nó. Điều này làm nó khó vỡ và độ bền thì... Dù sao thì cũng dễ hình dung hơn nếu cô nhìn nó?” (Mozart)

Mozart nói vậy và chỉ vào con kị đà có kích cỡ bằng cả tòa nhà. Con kị đà này đang kéo một công-ten-nơ với rất nhiều bánh xe. Chiếc công-ten-nơ này chở đầy các vật liệu xây dựng và vật phẩm cho quân lính.

Con kị đà đó gọi là Rhinosaurus.

Nó có thể liên tưởng tới [Kì đà nhiều sừng], hai chiếc sừng lớn mọc ra từ đầu chóp và có hình dáng giống kì đà khổng lồ (sự kết hợp của con tê giác và rồng komodo, nhưng kích cỡ thì lớn hơn tới 10 lần). Nó là động vật ăn tạp, hiền lành và dễ thuần hóa, nên nó được nuôi để làm việc chở nhiều hàng hóa trong các thành phố lớn. Dù vậy, chúng cũng có sức lực phi thường khi mà chúng cảm thấy khó chịu hay nổi điên mất kiểm soát, nên chúng cũng có thể dùng làm vũ khí vây thành.

- Sức bền của bê tông đến mức mà, ngay cả khi một con Rhinosaurus đâm thẳng đầu vào bằng tất cả sức lực, nó vẫn không bể. (Mozart)
- Wow, cứng đến mức đó sao? (Lisa)

- À, không phải vậy. Đúng hơn là nó có sự đàn hồi giúp phân tán lực tác động lên nó. Đó là tại sao ở thế giới của tôi, ngay cả bê tông được xây từ 2000 năm trước vẫn còn đứng vững đến ngày nay. (Mozart)

(TN: chính xác hơn thì có lẽ là đá ong)

Tòa nhà từ hơn 2000 năm trước à? Lâu hơn gấp 4 lần từ thời đất nước này được thành lập nữa. Quả thực tuyệt vời.

- Và rồi, đèn đường lắp hai bên đường cùng loại với đèn dùng ở thủ đô. Mặc dù tôi tin nó sẽ làm giảm sự xuất hiện của động vật hoang dã, nhưng với cái này, người ta sẽ không bị lạc đường vào ban đêm. Và rồi, về những cái cây trồng hai bên đường, cây đó xuất xứ từ Rừng Thiêng có tên là [Cây trừ tà]. (Mozart)

- [Cây trừ tà]? (Lisa)

- Alisa tôi nhường phần giải thích cho cô. (Mozart)

- Vâng thưa bệ hạ! Cây trừ tà này luôn phát ra loại sóng mà quái vật ghét, nên chúng sẽ không đến gần. Có lẽ hiệu ứng này là nhờ cơ chế tự bảo vệ để tránh bị quái vật ăn. Vì thế nên các làng xung quanh Rừng Thiêng thường trồng cây này để bảo vệ khỏi quái vật. (Alisa)

- Tôi hiểu rồi. Nó giống như kết giới đúng không? (Lisa)

Sau câu trả lời của công chúa, Mozart gật đầu hài lòng.

- Nó có thể gọi là hiểu biết địa phương. Mà, tôi không biết ảnh hưởng đến hệ sinh thái sẽ như thế nào nếu trồng nhiều. Vì thế nên tôi sẽ không làm một lớp [phòng thủ tuyệt đối khỏi quái vật] mà thay vào đó để các khoảng trống vừa đủ giữa các cây chỉ để đến mức [khó cho quái vật lọt qua]. (Mozart)

- Ờ, tại sao vậy? Chẳng phải bảo vệ tuyệt đối khỏi quái vật sẽ hợp lý hơn sao? (Lisa)

- Vậy Lisa: Ma Sói và Gấu Đỏ sẽ chuyển địa bàn khi chuyển mùa, nhưng nếu chúng bị chặn bởi đường, nếu không có thức ăn đầy đủ chúng sẽ giải quyết bằng việc tấn công gia súc và con người. Đồng thời, nếu địa bàn của chúng bị giới hạn bởi con đường và cạn kiệt lương thực, Quý Hầu hay Quý Trư sẽ tiến đến các khu dân cư và phá hoại mùa màng trên cánh đồng. Khi chúng làm vậy, chúng có thể mang theo các loài địa và kí sinh trùng mà không tồn tại ở khu dân cư... Khi điều đó xảy ra, cô sẽ làm gì? (Mozart)

- Tôi hiểu là sẽ tốt hơn nếu ngăn chặn điều đó xảy ra, nhưng liệu có cần cụ thể thế không? (Lisa)

- Bởi vì các biện pháp phòng chống sinh vật có hại là vấn đề của cả cộng đồng mà các nhà chức trách địa phương cần phải làm! (Mozart)

Mozart nhấn mạnh điều này trong khi mở to mắt.

Ừm. Tôi không thực sự hiểu gì về nhà chức trách địa phương, nhưng tôi có thể thấy quyết tâm của ngài ấy. Tôi ngưỡng mộ Annabelle người đang đứng trước Mozart và có vẻ hiểu những gì ngài ấy nói.

- Oa, nghĩ xa đến vậy, bệ hạ thật sự rất tuyệt vời! (Annabelle)

- Ừm. Ta chỉ nghĩ là ta nên cân nhắc kĩ thiết hơn khi ra một quy định nào đó và cố gắng giảm thiểu thiệt hại đến mức thấp nhất. (Mozart)

- Thực sự tuyệt vời. Quả như mong đợi từ bệ hạ. (Annabelle)

Với đôi mắt lấp lánh, Kaede nhìn Soma, người đang trở nên ngượng ngùng.

Tôi nhìn biểu hiện của công chúa Liecia có vẻ bức mình khi nhìn hai người này như vậy.

- Ummmm, công chúa điện hạ? (Hulbert)

- Gì vậy? (Lisa)

- Mặt người. Trông thật đáng sợ. (Hulbert)

- T-Thật sao?... nhưng cậu cũng nhìn mặt mình đi trước khi nói người khác? (Lisa)

- Ờ? (Hulbert)

Bằng cách này hay cách khác, có vẻ mặt tôi cũng trở nên cau có.....

Vậy là nó đã diễn ra vào lúc đó.

- Không thể nào! (Alisa)

Alisa người đứng cách xa chúng tôi bỗng đứng hét lên. Có chuyện gì xảy ra à? Chúng tôi nhìn Aisha-dono người đang vô cùng bối rối sau khi nhìn lá thư trên tay. Một con chim trắng đang đậu trên bờ vai run rẩy của cô ấy. Có lẽ là bồ câu đưa thư chăng? Bằng cách lợi dụng bản năng và khả năng có thể nhận ra dấu hiệu của chủ nhân, bạn có thể liên lạc với từng người cụ thể. Không kể đến Hoàng thoại phòng có tác dụng như cheat, dùng bồ câu đưa thư là cách nhanh nhất để liên lạc vào thời điểm này. Giờ, điều đó có nghĩa là cô ấy nhận được báo cáo từ đâu đó à?

- Có chuyện gì vậy Alisa (Mozart)

Khi Soma hỏi, Alisa trả lời với đôi môi run rẩy.

- Vừa rồi, thần nhận được thông báo từ Rừng Thiêng: [Một trận lũ đất lớn vừa diễn ra]! (Alisa)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Dù Mạnh Mẽ Thế Nào Thì Em Cũng Là Con Gái, Em Vẫn Mong Có Người Bảo Vệ

- Vừa rồi, thần vừa nhận được thông báo từ cha, là trưởng làng Dark Elf. Tối qua, bỗng nhiên [có một đợt lũ đất đã chôn vùi hơn một nửa ngôi làng]. Có vẻ như... gần đây, Rừng Thiêng đã có những trận mưa liên tục... Số người mất tích thì... rất... .. nhiều. (Alisa)

Aisha đang báo cáo lại tình hình, nhưng cô ấy vừa nói vừa dừng lại giữa chừng. Sầu cùng thì quê hương và gia đình của cô ấy vừa phải hứng chịu một tai họa khủng khiếp. Tuy Alisa đã cố chịu đựng nó, nhưng nó vẫn là một cú sốc đáng kể với cô ấy. Dù rất lo lắng cho cô, nhưng tôi không có thì giờ để an ủi cô ấy. Đây là trường hợp khẩn cấp, sẽ là điều không thể tha thứ nếu người có trách nhiệm cao nhất ở đây lại không thể nghĩ cách giải quyết. Khi tôi đang suy nghĩ trong im lặng, Hal liền phản nản, “Người nên an ủi cận thận của mình, những người luôn bên cạnh người đi chứ”, nhưng trước khi kịp trả lời, Annabelle đã néo tai cậu ta.

- Ái-ái-ái... Từ từ đã. Annabelle. Đau quá. (Hulbert)

- Bệ hạ đang suy nghĩ kĩ lưỡng. Đừng làm phiền người. (Annabelle)

- ..... (Hulbert)

Cô ấy là một cô bạn thuờ nhỏ tốt đấy, mọi người đồng ý chứ? Hãy trân trọng cô ấy nhiều vào.

Được rồi, tôi đã sắp xếp suy nghĩ của mình xong xuôi. Tôi ngẩng mặt lên và ra lệnh điều động.

- Đơn vị này sẽ đi đến và hỗ trợ cho làng Dark Elf! (Mozart)

Nghe lời tôi nói vậy, Hal chớp mắt ngạc nhiên trong khi vẫn đang bị néo tai bởi Annabelle.

- Ngay cả khi ngài nói là đơn vị này, ở đây chỉ có không quá 50 người. (Hulbert)

- Cứu trợ thảm họa và một cuộc chạy đua với thời gian. Chúng ta không có thời gian để quay lại thủ đô. May mắn là nơi này gần với Rừng Thiêng hơn so với thủ đô. Đầu tiên là đơn vị này sẽ được phái tới như là đơn vị tiên phong! (Mozart)

Sau cùng thì tôi đã ra vài mệnh lệnh.

- Lisa, quay lại thủ đô và tập hợp một đơn vị cứu trợ. Đồng thời, bảo Bendan gửi lương thực, quần áo, lều và các nhu yếu phẩm cứu trợ khác đến làng của người Elf. (Mozart)

- Tôi hiểu, nhưng mà... Anh vẫn để ‘ý thức’ của mình đang làm việc ở thủ đô đúng chứ? Nếu anh có, chẳng phải sẽ nhanh hơn nếu liên lạc bằng cách đó sao? (Lisa)

- Tôi không thể làm vậy. Nó quá tầm kiểm soát của tôi. Khả năng của tôi chỉ khả dụng trong vòng 50 mét thôi. (Mozart)

- Thật vậy sao!? (Lisa)

- Mà, bởi vì vậy, ai đó cần phải đi đến đó và gọi cứu viện. (Mozart)

- Tôi hiểu rồi. Để nó cho tôi lo. (Lisa)

- Khi cô quay trở lại, đừng quên mang theo vài hộ vệ nhé! Sẽ không vui chút nào nếu có chuyện gì xảy ra trên đường đâu. (Mozart)

- Tôi nghĩ sẽ ổn thôi, nhưng mà.... Được rồi. Tôi sẽ cẩn thận hơn. (Lisa)

Lisa nhanh chóng chạy đi. Mặc dù khi nghĩ kĩ lại thì thật đáng ngạc nhiên khi tôi có thể sai khiến công chúa của một đất nước như đứng rồi như thế, nhưng Lisa không để tâm đến điều này cho lắm. Trong trường hợp này, phải gọi là chúng tôi đã biết phối hợp kẻ tung người hứng với nhau một cách nhuần nhuyễn.

- Alisa, từ đây đến Rừng Thiêng là bao xa? (Mozart)

- Mất nửa ngày với ngựa nhanh. Với tốc độ hành quân của quân đội, ngay cả khi chúng ta đi nhanh cũng phải mất 2 ngày.” (Alisa)

- Một và nửa ngày.... Thảm họa xảy ra vào lúc nào thế? (Mozart)

- Thần nghe rằng nó xảy ra vào canh ba ban đêm vừa rồi (Alisa)

- Có nghĩa là đã qua nửa ngày rồi.... Bất kể chúng ta đi nhanh thế nào, hai cộng nửa ngày sẽ trôi qua kể từ khi thảm họa bắt đầu. Sẽ rất khó khăn để tiến hành cứu hộ chỉ với nửa ngày còn lại cho đến khi quá 72 giờ. (Mozart)

Rồi tôi nghe Hal hỏi, “Đó là cái gì vậy? Ý nghĩa của cái 72 giờ đó?”

- Trong những thảm họa kiểu như thế này, có một ranh giới thời gian mà khi quá hạn thì tỉ lệ tử vong của người bị nạn sẽ tăng lên rất nhiều. Ranh giới này khoảng 3 ngày kể từ khi thảm họa xảy ra, gọi là [giới hạn 72 giờ]. (Mozart)

- Xin thứ lỗi, nhưng làm ơn hãy giải thích dễ hiểu hơn một chút được không? (Hulbert)

- Nói đơn giản thì, nếu không quá 72 giờ, chúng ta sẽ có thể cứu được rất nhiều mạng người. (Mozart)

- Thần hiểu.... Ờ, vậy chẳng phải là chúng ta không nên ngồi ở đây mà nên nhanh chóng đi đến Rừng Thiêng sao!? Mất 2 ngày đi từ đây đến đó đúng không? (Hulbert)

- Ta hiểu điều đó. Ở đây có xe chở hàng nào không? (Mozart)

- Thông thường thì nếu chúng ta muốn đi hay quay lại nơi nào đó, chúng ta cần gửi yêu cầu vận tải. Nhưng mà nếu muốn chuẩn bị xe cho tận 50 người sẽ tốn kha khá thời gian. (Hulbert)

- Chết tiệt. Không còn cách nào khác sao.....!! (Mozart)

Tôi nhớ lại một điều và quay đầu lại.

Hal và những người khác cũng để ý đến điều này.

Trước mắt chúng tôi là loài động vật đang kéo những công-ten-nơ trở đầy vật liệu xây dựng. Một sự lai tạo giữa tê giác và rồng komodo, phóng to 10 lần, thần lẫn không lồ [Rhinosaurus]. Nó có cơ thể to lớn, nhưng chúng có thể chạy liên tục với vận tốc không đổi gần bằng tốc độ của xe lửa đời đầu; loài sinh vật này là phương tiện vận tải chủ yếu trên đất liền. Nếu con đường hoàn thành trong tương lai, tôi tự hỏi có thể xây dựng các trạm trung chuyển dùng Rhinosaurus không.

- Này, Hal và Annabelle (Mozart)

- Gì vậy thưa người? (Hulbert)

- Có chuyện gì vậy? (Annabelle)

- Có vẻ là sẽ có người sẽ bị say xe đấy, hai người liệu sẽ ổn chứ? (Mozart)

- Thần hiềm khi bị say xe. (Annabelle)

- .....Thần sẽ chịu đựng nó. (Hulbert)

- Hiểu rồi. Vậy ta cũng sẽ cố chịu vậy. (Mozart)

Rồi tôi ra lệnh cho 50 binh sĩ từ quân đội Hoàng gia vào vị trí.

- Dỡ bỏ tất cả vật liệu trên công-ten-nơ ra! May mắn là Rừng Thiêng nằm gần con đường, nhưng chúng ta vẫn phải đi bộ vào rừng! Hành lý cần phải nhẹ! Để tất cả đồ dỡ xuống ở đó! Ta sẽ không trách tội ai cả ngay cả khi bị mất! Vì ta sẽ là người viết thư xin lỗi sau đó, nên mọi người chỉ bị nghe Arkus chửi thôi! Đừng làm những hành động thiếu đứng đắn như ăn bớt lương thực cứu trợ!” (Mozart) -Vâng, Thưa bề hạ! (Quân lính) Lính quân đội Hoàng gia nhanh chóng dỡ bỏ nguyên vật liệu ra theo thứ tự.

Đúng như mong đợi, vì họ đã phải làm công việc xây dựng như những dân công gần đây, nên họ làm rất nhanh chóng.

Họ chuyển vật liệu xuống với hiệu suất và sự cẩn ý mà tôi chỉ có thể thấy từ các công ti vận chuyển. Thực sự mà nói, họ thật tài giỏi.

- Không phải, chẳng phải chúng ta là lính sao? (Hulbert)

- Ngừng việc tán dóc và tập trung làm việc đi Hal! (Annabelle)

Annabelle đang vác một lượng lớn vật liệu bằng chính sức mình cho dù việc này thường dành cho đàn ông. Trông như thể cô ấy có thể sử dụng ma thuật một cách thật dễ dàng. Có vẻ như là thổ ma thuật sư có thể điều khiển cả trọng lực. Họ không thể tạo ra đất đá từ hư không, nhưng họ có thể điều khiển đất đá đã có sẵn. Cô ấy đã đạt đến trình độ đó. Đóng vai trò lớn.... Hiện tại kẻ vô dụng nhất ở đây, không nghi ngờ gì nữa là tôi. Chỉ là một người bình thường, tôi không thể làm các công việc đòi hỏi sức lực và ngay cả khi tôi cố giúp thì tôi cũng chỉ trở thành vật cản mà thôi.

Chẳng làm gì và chỉ chăm chú nhìn công việc trong im lặng, Alisa đến bên tôi.

- Bệ hạ.... (Alisa)

Cô ấy có biểu cảm yếu đuối đến nỗi trông như có thể đổ sụp bất cứ lúc nào.

Kể từ lần chiêu mộ nhân tài, Alisa đã luôn bên cạnh tôi với vai trò hộ vệ và tôi nghĩ cũng đã thấy một vài biểu cảm của cô ấy. Thái độ kiên quyết tuyệt đối khi cô ấy nói chuyện trực tiếp với tôi, sự đĩnh đạc như một chiến binh, thái độ trẻ con khi cô ấy ăn đồ ăn ngon, biểu cảm chú cún bị bỏ rơi khi đang ngóng chờ đồ ăn.... Tôi đã thấy vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy mong manh dễ vỡ đến vậy.

Nhìn cô ấy, người có sức mạnh vô địch mà tôi không thể sánh nổi, lại mang biểu cảm yếu đuối như vậy, làm ngực tôi đau nhói. Alisa đã luôn bảo vệ tôi với vai trò hộ vệ, nhưng tôi nghĩ lúc này là lượt của tôi bảo vệ cô ấy. Tôi đặt tay lên đầu cô ấy, người mà chỉ thấp hơn tôi có một chút.

- Ế, bệ hạ? (Alisa)

- Cứ để đó cho tôi. (Mozart)

Tôi kéo cô ấy lại gần hơn và để cô ấy ngả đầu lên vai mình.

- Mặc dù sức mạnh của tôi yếu hơn Alisa rất nhiều, nhưng tôi may mắn được nắm một vị trí có thể điều khiển rất nhiều người. Vậy đó là tại sao hãy để đó cho tôi lo. Đến khi nào vẫn còn có thể cứu được, chúng ta sẽ cứu họ. (Mozart)

- Bệ hạ..... Bệ hạ-ooooooooaaaaa! (Alisa)

Alisa vui mặt vào người tôi và khóc nức nở.

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy.

Cho đến khi việc chuẩn bị hoàn tất, tôi tiếp tục vỗ về Alisa đang khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Giải Cứu

Rừng Thiêng nằm ở vùng đất rừng phía nam đất nước.

Tên gọi của nó bắt nguồn từ truyền thuyết khu rừng được bảo vệ bởi một thánh thú, trong hình dạng một con linh dương to lớn. Mặc dù những năm gần đây, không một ai thấy nó, nhưng vẫn có nhiều lời đồn về sự tồn tại của nó. Mọi người đồn rằng khu rừng không bị lũ châu chấu tấn công, khô hạn bởi hạn hán, bị sương giá bởi những cơn gió lạnh mà luôn xanh tốt quanh năm tất cả là nhờ sự bảo hộ thần thánh đó. Một thánh thú mà chỉ biết đến sự tồn tại qua sự bảo hộ đó.... Liệu nó thực sự tồn tại?

Nhưng người ‘tự nhận’ mình là những người hộ vệ cho khu rừng của thánh thú chính là tộc Dark Elf.

Nơi gọi là [rừng] đó chính là lãnh địa biệt lập của Dark Elf. Thông thường thì nó tách hẳn khỏi các tộc khác, và người từ các tộc khác bị cấm tiến vào rừng (Alisa cũng đến nói chuyện trực tiếp với tôi về việc con người xâm nhập khu rừng). Hiện tại, khoảng 50 người (một đơn vị hoàn chỉnh thì tới khoảng 100) sẽ tiến vào khu rừng để khắc phục thảm họa. Tuy nhiên, đây là trường hợp đặc biệt khi mà chính con gái của trưởng tộc Dark Elf đã cầu cứu hỗ trợ.

Luật lệ đó thật là rắc rối. Tuy nhiên thì đó là truyền thống của tộc Dark Elf.

Họ sống ở trong rừng, bảo vệ quyền tự trị của mình, và căm ghét sự can thiệp bên ngoài. Trên thực tế, mặc dù sự thật là họ bị tàn phá bởi lũ đười ươi, họ vẫn không hề gửi bất cứ một lời đề nghị hỗ trợ nào đến thủ đô. Nếu Alisa không liên lạc với chúng tôi, có lẽ chúng tôi thậm chí còn không biết có thảm họa xảy ra ở đó. “Đây là việc riêng của chúng tôi nên chúng tôi sẽ tự mình giải quyết” và hậu quả là số người thương vong sẽ tăng lên khủng khiếp.

- ..... Thật là một cách nghĩ ngu ngốc. (Mozart)

- Nếu ai đó chưa bao giờ khám phá thế giới bên ngoài, cách nghĩ của họ trở nên cứng nhắc. Thần đã đến để bắt chuyện với bệ hạ và người đã chấp nhận ý kiến của thần và thần đã có những biến chuyển sau đó, tuy nhiên. .... (Alisa)

Trên đường đến Rừng Thiêng, Aisha nói với giọng buồn bã:

- Đây không phải là lúc sống nhàn hạ trong khu rừng! Họ không biết là quân đội Quý Vương có thể nam tiến bất cứ lúc nào sao!? Liệu họ thực sự tin rằng thánh thú sẽ bảo vệ họ nếu họ cứ khóa mình ở trong rừng? Ngay cả khi thánh thú có thực sự bảo hộ đi chăng nữa thì đó là bảo vệ khu rừng chứ không phải là Dark Elf. (Alisa)

- A, à ừm. .... (Mozart)

- Đó là tại sao, Dark Elf cần học hỏi về thế giới này rộng lớn đến mức nào! (Alisa)

Alisa biểu lộ rõ lòng nhiệt huyết của mình. Có cảm tưởng như là đã lâu rồi tôi mới thấy được phong thái đỉnh đạc này của cô ấy.

- Hơn thế nữa, nếu họ cứ kẹt trong khu rừng, làm sao mà họ có thể thưởng thức đồ ăn ngon mà bệ hạ làm ra chứ? (Alisa)

- Đừng có làm hỏng bầu không khí! (Mozart)

Tôi rút lại lời vừa nói, đúng như dự đoán, Alisa là một cô Elf đáng thất vọng.

..... Mà, điều này vẫn tốt hơn là nếu cô ấy lúc nào cũng trên bờ vực sụp đổ.

- -----/

- Oooo, bệ hạ! Chào mừng ngài đến nơi ở khiêm tốn của chúng thần. (Elf)

Khi chúng tôi đến làng Elf, chúng tôi được chào đón bởi một người Elf điển trai trông khoảng 20 tuổi.

Dáng vẻ và đặc điểm của anh ta gợi cho tôi nhớ đến Alisa nên có lẽ đây là anh cô ấy. Chiều cao của anh ta khoảng 1m90. Mặc dù nhưng trang sức trên người anh ta cho thấy đây là người có địa vị cao, bộ quần áo cao cấp của anh ta thì lại làm bẩn bởi bùn đất. Trông anh cũng có vẻ mệt mỏi.

Alisa bày tỏ lòng tôn kính với người Elf trẻ này.

- Cha, con đã mang bệ hạ đến đây rồi. (Alisa)

- Tốt lắm. Có thể đạt được mối thâm giao với nhà vua, đây chắc hẳn là nhờ sự dẫn dắt của thánh thú. (Cha Alisa)

- Cha!?! (Mozart)

Nhìn về phía tôi người đang ngạc nhiên, một nụ cười bật ra trên khuôn mặt mệt mỏi của vị Elf trẻ này.

- Hồi bệ hạ, thần tin rằng đây là lần đầu chúng ta gặp mặt. Thần là trưởng tộc Dark Elf và là cha của Alisa, Randa Kaylah. Cảm ơn ngài đã chăm sóc con gái thần. (Randa)

- À, ừmmmm... Ông trông thật trẻ. (Mozart)

- Một người mang dòng máu thuần Elf sẽ ngừng phát triển khi đến độ tuổi nhất định. Tuổi thọ của chúng thần cũng dài hơn gấp 3 lần so với con người, nên cho dù thần nhìn như thế này, thần đã sống tận 80 năm rồi đấy. (Randa)

Tôi hiểu rồi. Đặc điểm này cũng giống với loài Elf hay Dark Elf trong các câu chuyện. Elf có tuổi thọ dài, không bị lão hóa và thường cực kì điển trai hoặc xinh đẹp. Tuy nhiên, cổ vấn Arcus, một người là bán Elf, lại có ngoại hình không khác gì một người đàn ông trung niên. Có lẽ là tuổi thọ cũng đặc điểm của bán Elf khác biệt chăng?

Để vấn đề đó qua một bên, tôi thì thăm với Alisa.

- (Một lời chào đón khá nồng ấm đấy, nhưng chẳng phải mọi người vẫn hay nói rằng khu rừng chỉ dành riêng cho Dark Elf thôi hay sao?) (Mozart)

- (Cha là người đứng đầu của nhóm ủng hộ văn hóa cởi mở với bên ngoài và có đủ tài đức để giao thiệp với người ngoài. Cũng chính cha là người đồng ý cho thần đi và ra yêu cầu với bệ hạ.) (Alisa)

- (Hiểu rồi. Vậy, một Alisa không quan tâm đến nhưng thứ như là luật lệ là do ảnh hưởng của người này à.) (Mozart)

Tôi trao đổi cái bắt tay với Ranga. (Mozart)

- Tôi là vị vua đại diện cho Arrow, vua Mozart Elveniden. Chúng tôi đến để trợ giúp khắc phục thảm họa theo lời yêu cầu từ Alisa. (Mozart)

- Chúng thần thật sự biết ơn điều này. Nhưng kể cả vậy, vì ngài là nhà vua, ngài không cần phải trò chuyện một cách khách sáo với thần vậy đâu. (Randa)

- Tôi hiểu rồi. Nói chuyện như thế này sẽ ổn chứ? (Mozart)

- Vâng. Nhưng ngay cả vậy thì thần cũng chưa từng tưởng tượng được đích thân nhà vua sẽ đến tận đây. (Randa)

- Tôi chỉ chứng kiến điều đó một cách tình cờ. Trong thời gian này, tôi đã mang theo 50 lính từ quân đội Hoàng Gia là đội cứu hộ tiên phong. Đội thứ hai sẽ đến sau vài ngày cùng với hàng viện trợ. (Mozart)

- Cảm ơn ngài rất nhiều. Thông thường, thần sẽ chào đón cuộc viếng thăm Hoàng gia này và dẫn ngài đi thăm ngôi làng. Tuy nhiên do tình hình trở nên thế này, xin thứ lỗi cho thần. (Randa)

- Tôi hiểu. .... Tình trạng quả là bi thảm. (Mozart)

Nơi ở của Dark Elf được bao bọc bởi những [Cây trừ tà] được trồng theo vòng tròn. Khu rừng được tô điểm chính nhờ nơi ở của Eark Elf này. Nếu coi Rừng Thiêng là một quốc gia thì ngôi làng này sẽ là thủ đô. So với những ngôi làng khác, kích cỡ của nơi này lớn hơn. Tất nhiên là số người sống ở đây cũng lớn hơn nhiều so với những làng khác.

Hiện tại ở ngôi làng, trông như thể là một phần ba phía đông của ngôi làng đã bị vùi lấp trong đất đá. Có vẻ như mô đất cao phía đông đã bị sụp xuống. Lí do có thể là mưa liên tục kéo dài làm một lượng lớn đất bị cuốn trôi theo dòng nước. Đây có thể gọi là hiện tượng xói mòn đất. Hiện tại thì thời tiết đã tạnh ráo nên cũng đỡ được đôi chút. Nếu vẫn còn mưa thì tôi sợ rằng sẽ có một đợt lở đất khác khi chúng tôi đang làm công việc khắc phục.

- Ông có thể đưa tôi báo cáo thiệt hại chứ? (Mozart)

- Con số thương vong hiện tại đã đạt tới 100 người. Số người còn mất tích thì khoảng ít nhất là 40 người. (Randa)

- Vậy, chúng ta cần cứu họ càng sớm càng tốt. Tuy nhiên, vì có nguy cơ sẽ có một đợt lở đất khác, tốt hơn hết là di tản phụ nữ và trẻ em đến nơi an toàn. Đồng thời cũng cần có người canh chừng núi lở nữa. Nếu mà ngọn núi bắt đầu rung chuyển hay phát ra những âm thanh kì lạ, báo ngay cho tôi. Sẽ không phải chuyện đùa đâu nếu có thêm một đợt lở đất nữa ngay trong lúc chúng ta đang cứu hộ nạn nhân. (Mozart)

- Đã hiểu, bệ hạ. Còn gì khác chúng thần có thể giúp không? (Randa)

- Chuẩn bị một danh sách những người mất tích. Khi chúng ta xác nhận sự an toàn của họ, thì có thể gạch tên đi. (Mozart)

- Như người muốn, thưa đức vua. (Randa)

Kết thúc cuộc đối thoại của tôi với Randa, tôi đưa chỉ thị cho quân đội Hoàng gia.

- Alisa (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ! (Alisa)

- Sơ tán phụ nữ và trẻ em đến nơi ít nguy cơ sạt lở. Tham khảo ý kiến của Randa. Cô cần phải hộ vệ để bảo đảm an toàn cho họ. (Mozart)

- Tuân lệnh. (Alisa)

- Được rồi. Quân đội Hoàng gia! Giờ chúng ta sẽ bắt đầu tìm kiếm người mất tích. Mọi người hẳn đã quen với việc đào đất rồi đúng chứ? Nhớ nghe kĩ bất kì tiếng kêu cứu nào và nhanh chóng đến giúp họ. (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ! (Quân lính)

- Tuy nhiên, đừng làm việc bất khả thi. Nếu nó lại sụp lần nữa thì ngay cả đang trong quá trình cứu trợ, hãy nhanh chóng chạy thoát. Ta sẽ không tha thứ cho bất cứ ai trở thành nạn nhân đâu. Mọi người rõ chưa! (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ! (Quân lính)

Tôi gật đầu với lời đáp của quân lính, rồi ra lệnh:

- Tôi tuyên bố bắt đầu chiến dịch giải cứu! (Mozart)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đức Hi Sinh

Chiến dịch giải cứu là một cuộc chiến toàn diện.

Tất cả mọi người đều đoàn kết với nhau hết mức có thể. Gọi tên người mất tích, nghe ngóng kĩ càng từng tiếng động, và nếu họ chỉ nghe được một tiếng động dù là nhỏ nhất, họ cũng sẽ đào đất và cát lên. Bất kể là dân làng hay quân Hoàng gia, họ đều hợp tác với nhau để đi dời đất đá, chặt cây đổ, cứu những người bị kẹt bên dưới. Annabelle di chuyển cả một đồng đất đá bằng ma thuật của mình, còn Alisa, người đã quay trở lại sau khi hộ tống phụ nữ và trẻ em đến nơi an toàn, đứng nhìn tình trạng của ngọn núi trên một ngọn cây. Cô ấy lãnh nhiệm vụ ra hiệu sơ tán khi phát hiện sụt lún.

Hal và tôi cùng tiến hành tìm kiếm với nhau.

- Hal, dưới cái cây lớn đó! Có ai đó vẫn còn sống! (Mozart)

- Haa!? Nhưng thần không hề nghe thấy tiếng động nào cả? (Hulbert)

- Có đấy! Vậy nên đào nhanh lên đi! (Mozart)

Hal nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc, tuy nhiên khi cậu ta đang đào ở chỗ mà tôi đã báo, một cánh tay phụ nữ xuất hiện trong đất đá.

- Thiệt à?!..... Từ từ đã, tôi sẽ cứu cô sớm thôi! (Hulbert)

Hal đỡ đồng đồ nát, và kéo lên một cô gái Dark Elf. Cô ấy trông có vẻ nhợt nhạt. Tất nhiên, có thể là vì cô ấy đã bị vùi trong đồng đất ẩm ướt đã một thời gian rồi. Điều tốt là hiện tại vẫn còn cái nóng của mùa hè. Tôi đưa cho cô ấy một chiếc chăn; Hal đang ôm và vỗ về sau lưng cô ấy.

- Em làm tốt lắm. Giờ em đã an toàn rồi. (Hulbert)

- .....Uu.....uwaaaaaaaaaaaa (Cô bé)

- Không sao đâu, vì giờ em đã ổn rồi! (Hulbert)

Hal hoảng hốt cố gắng đỡ dành cô bé đang nức nở.

Tôi nghĩ vào những lúc như thế này, một người lạ thì thật vô dụng. Hal và tôi chỉ có thể lặp đi lặp lại câu “ổn rồi” trong lo lắng. Cô gái quẩn mình trong tấm chăn và sau khi đã bình tĩnh lại, tôi gọi một người lính thuộc quân đội Hoàng gia đến.

- Mang cô gái này đến nơi an toàn. (Mozart)

- Vâng, thưa bệ hạ! Như ý người! (Người lính)

Tôi nhìn người lính mang cô gái đi và rồi Hal bắt đầu hỏi tôi.

- Làm sao người có thể tìm được cô bé đó? Ngay cả thần cũng không thể nghe được bất cứ thứ gì lúc đó. (Hulbert)

- Bởi vì ta liên tục tìm kiếm ở nhiều nơi. (Mozart)

- Người có thể sử dụng ma thuật tìm kiếm sao? (Hulbert)

- Nó hơi khác một chút.... Ta đang dùng cái này. (Mozart)

Tôi chìa tay ra cho Hal, và một thứ nhỏ nhắn nhảy lên từ mặt đất và hạ cánh gọn gàng trên tay tôi. Khi Hal nhìn thấy nó, cậu ta chớp mắt kinh ngạc.

- Nó là.... Con chuột sao? Âm thuật sao? (Hulbert)

- Ta triệu hồi nó trên đường tới đây khoảng 20 con. Ta cây chia sẽ tầm nhìn với chúng. (Mozart)

Âm thuật, một trong số chúng là khả năng triệu hồi sinh vật từ bóng tối. Chia sẽ tầm nhìn, loại ma pháp có thể cho ta lập kế ước hay cấy vào ai đó, và nhìn thấy những thứ mà họ nhìn thấy và ngược lại. Bằng cách này, tôi dùng 20 con chuột gỗ và tìm kiếm người cần trợ giúp.

Hal tỏ vẻ ngưỡng mộ

- Thật tuyệt khi người có thể sử dụng Âm Thuật như thế. (Hulbert)

- Khi ta còn đang hẹn hò với Lisa, ta phát hiện ra năng lực này. (Mozart)
- Năng lực của người thực sự tuyệt vời. (Hulbert)
- À, đây là lần đầu tiên nó tỏ ra hữu dụng cho những việc như thế này... (Mozart)
- Này, người sao vậy!? (Hulbert)

Lúc này, tôi gục xuống đất và nôn mửa. Nhìn tôi như vậy, Hal nhìn tôi lo lắng.

- N-này bệ hạ... (Hulbert)

...khukhuk*.... (Mozart) (Thật Khủng khiếp.)

- N-người ồn chứ? Sao bỗng nhiên người lại bị vậy? (Hulbert)
- .....khukhuk... X-xin lỗi. Một con chuột của ta đang trong quá trình tìm kiếm... bỗng nhiên phát hiện một cái xác bị phá hủy nặng nề... (Mozart)
- Bị phá hủy nặng nề....? (Hulbert)
- Con người- (Mozart)
- Không, thế đủ rồi! Thần không muốn nghe nữa đâu! (Hulbert)

Hal bịt tai và quay lưng lại... Tôi hiểu cậu ta cảm thấy thế nào mà.

Tôi nhìn đồng đất cát trước mặt. Khi phóng viên nói về vị trí thảm họa trên chương trình TV, họ chỉ chiếu những hình ảnh những nạn nhân mà đã sống sót một cách thần kì. Tuy nhiên, sau khi tận mắt chứng kiến hiện trường thảm họa, cảnh tượng trông như địa ngục vậy. Trước đây vốn là một người bình thường, hiện thực ảm đạm này thực sự là quá sức chịu đựng. Nó có thể bóp nát trái tim của người chứng kiến.

Tuy nhiên, những điều này nên bỏ qua không nói đến thì hơn.

- Hal! Bên trái, phía trước 50 mét, có 2 người đang cần giúp dưới đồng đá đó! (Mozart)
- Đã rồi! (Hulbert)

.... Hiện tại, tôi cần phải gạt bỏ cảm xúc....

- -----

Chiến dịch giải cứu toàn diện tiếp tục.

Từ lúc đó, chúng tôi đã đào bới lên một lượng lớn Dark Elf từ đồng đồ nát chìm trong đất đá. Tất cả mọi người bọn họ đều bị thương ở đâu đó, một vài người bị thương rất nặng với khả năng sống sót là rất thấp, và một số người thì đã chết rồi. Tỷ lệ sống sót đã giảm xuống còn khoảng một nửa, nghiêng một chút về tỉ lệ tử. Khi tôi mới đến đây Randa đã nói [số thương vong vào khoảng gần 100 người], tôi nghĩ tỉ lệ tử vong lúc đó chỉ là 20%. Nhưng tôi cũng hiểu là thời gian càng trôi qua, tình hình sẽ chỉ càng chuyển tệ hơn.

Đội tìm kiếm đã bị sự mệt mỏi xâm chiếm. Ngay cả khi họ thay phiên nhau nghỉ, thì cũng đã 3 ngày trôi qua kể từ lúc xảy ra thảm họa. Người Dark Elf chắc chắn là mệt mỏi rồi, những người lính không chỉ phải tiến hành tìm kiếm mà còn phải làm một chuyến hành trình dài lúc trước. Cũng có một số đáng kể người đã được cứu (có sự khác nhau với số người sống sót và thương vong). Tôi đã hỏi Randa xác nhận lại rằng còn có người mất tích hay không. Nếu chúng ta gạch tên những người sống sót thì tôi nghĩ chúng ta chia ra riêng lẻ để tìm kiếm những người còn mất tích. Trong khi tôi đang nghĩ.

- Hồi thánh thú! Tại sao?! (Elf trẻ tuổi)

Tôi nghe thấy tiếng hét sâu thẳm. Người tôi nhìn thấy là một nam thanh niên Dark Elf có nét gì đó giống Randa. Cậu ta đang đập đầu và tay xuống đất trong khi rên rỉ. Tôi hỏi Alisa vừa trở về sau khi đưa phụ nữ và trẻ em đến nơi an toàn và hiện giờ đang tham gia việc tìm kiếm.

- Alisa, người đó là ai vậy? (Mozart)
- Người đó là... Chú của thần, Rob Kaylah. Chú ấy là em trai của cha thần. (Alisa)
- Và lí do ông ta đang rên rỉ chắc là... (Mozart)
- Phải. Vợ con của chú ấy, nói cách khác, cô và em họ của thần hiện vẫn đang mất tích. (Alisa)
- Điều này.... Thực sự là bi kịch. Cô ồn với điều này chứ, Alisa? (Mozart)
- Về điều này thì... Nếu cha là người đứng đầu của nhóm văn hóa cởi mở, thì chú là người lãnh đạo nhóm bảo thủ, gia đình của thần không thực sự có

quan hệ tốt lắm... Con gái chú ấy vẫn còn rất nhỏ và dễ thương, thực sự là đau lòng mà.... (Alisa)

- Ra vậy... (Mozart)

Đã quá thời hạn 72 giờ. Nếu họ được tìm thấy lúc này, thì có lẽ họ đã....

Bỗng nhiên, Rob nhìn về hướng tôi.

Nhận ra sự hiện diện của tôi, ông ta tiến tới trong rừng sẫm.

- Bệ hạ... bệ hạ.... Tại sao? (Rob)

Rob chìa tay ra về phía cổ tôi, Alisa ngay lập tức phát ra sự giận dữ, nhưng tôi giơ tay lên để cản cô ấy. Sau cùng, đôi bàn tay đó không định nhắm về phía cổ tôi mà chỉ bám vào lên nó. Nếu tôi chỉ cần lắc mình một chút thì nhất định ông ta sẽ ngã.

- Bệ hạ.... Thần đã bảo vệ khu rừng này cho đến tận giờ. Vậy tại sao, tại sao khu rừng, gia đình thần lại... (Rob)

- .... (Mozart)

Alisa lườm ông ta.

- Đó là bởi vì chú phản đối việc dọn rừng định kì. Chú đã nói gì nhỉ? ‘Thật là phi lí khi Dark Elf, những người bảo vệ khu rừng lại đi chặt cây’. Địa điểm sạt lở diễn ra ở chỗ chúng ta không thể chặt bớt cây do chú phản đối nó. (Alisa)

Cô ấy đã nói với chúng tôi như vậy. Vậy là chuyện xảy ra như vậy à...

- Bệ hạ! Tại sao! Tại sao gia đình thần lại bị hủy diệt bởi chính khu rừng mà thần bảo vệ?! Nếu thần chịu chặt cây như Randa và những người khác nói, liệu gia đình thần có được cứu không? (Rob)

- Điều đó.... Ta không biết. (Mozart)

- Tại sao!? (Rob)

- Ta chỉ chắc rằng bằng việc phát quang định kì, thì nó có thể trợ giúp sự phát triển của các tầng rừng bên dưới. Và rồi, nó sẽ tạo ra một môi trường có nguy cơ sạt lở. Tuy nhiên, nó chỉ là ‘khó xảy ra’. Trong trường hợp mưa kéo dài như vừa rồi, thì... cũng không có gì là lạ khi sạt lở vẫn xảy ra bất kể ở đây. (Mozart)

- Nhưng như vậy.... Chẳng phải nó chỉ là tại chúng thần xui xẻo sao... (Rob)

- Xui xẻo chỉ góp phần trong vụ sạt lở thôi. Tuy nhiên, nếu chúng ta phát quang định kì, có nghĩa là chúng ta luôn luôn làm việc ở trong rừng và tất nhiên là sẽ dễ dàng nhận ra dấu hiệu của việc sạt lở như những tiếng động lạ hay khu rừng bị rung chuyển. Nếu chúng ta có thể để ý đến nó thì có thể chuẩn bị vài biện pháp đối phó với nó hoặc sơ tán mọi người trước khi nó xảy ra. (Mozart)

Điều này cũng được coi là một trong những lợi ích của việc trồng ruộng bậc thang.

Mặc dù việc chặt cây và biến đất rừng thành đất ruộng có thể tăng khả năng sạt lở đất, nhưng khi sạt lở thực sự xảy ra, tỉ lệ thương vong là gần như không có. Lí do là vì mọi người lúc nào cũng làm việc trên cánh đồng, họ sẽ nhận ra ngay lập tức nếu có bất cứ dấu hiệu nào của việc sạt lở nên sẽ dễ dàng đối phó hơn. Biện pháp quan trọng nhất là liên tục quan sát khu rừng. Vì ở thế giới này chưa có dự báo sạt lở như ở Nhật nên việc có nhiều cặp mắt canh chừng vô cùng quan trọng.

- Vậy việc bảo vệ khu rừng... là một quyết định sai sao? (Rob)

- Chỉ riêng phần bảo vệ thôi đã là một sai lầm rồi. Như ông có thể thấy đây, thiên nhiên không yếu đến mức cần con người bảo vệ. (Mozart)

- .... (Rob)

- Nếu do lòng ích kỉ của con người mà hủy diệt thiên nhiên, thì việc bảo vệ nó cũng là một sự ích kỉ khác. Thiên nhiên là vòng tuần hoàn, tái sinh rồi diệt vong luôn diễn ra một cách tự nhiên và nó không diễn ra vì lợi ích của con người. Điều mà con người có thể làm chỉ là làm một vài việc nhất định như phát quang định kì để tạo ra môi trường mà có thể cùng chung sống với khu rừng. Cũng giống như việc không nên khuấy động dòng nước lặng vậy, kh-

Mozart (Mozart)

Cùng lúc đó, một trong những con chuột gỗ đang tìm kiếm thì phát hiện ra một thứ gì đó.

- Có gì ở đó! Một bà mẹ và một đứa trẻ! (Mozart)

- H-họ ở đâu!? (Rob)

- Từ từ đã.... Vị trí 2 mét phía trước theo đường chéo chéo về phía bên trái từ chỗ ngôi nhà bị sập tại cái cây đó! (Mozart)

Đất đá được dời đi khẩn trương. Ở đó, giữa đồng gỗ sập, chúng tôi tìm thấy một cô gái và một người phụ nữ trông như là mẹ của cô ấy. Tôi tin rằng người mẹ đã cố gắng bảo vệ con gái bằng cách ôm cô bé thật chặt. Khi Rob nhìn hai người họ, ông ta cố nói gì đó nhưng không phát ra một tiếng nào cả. Tôi nghĩ rằng cô bé và người phụ nữ này là vợ và con gái của ông ta.

Khi chúng tôi kéo người phụ nữ ra và kiểm tra cô ấy, người này đã chết.

Chúng tôi đã quá muộn.... Khi tôi đang nghĩ vậy, giọng Alisa vang lên.

- Bệ hạ! Con bé vẫn còn thở! (Alisa)

- Mang cô bé về đội cứu hộ nhanh lên! Đừng để cô ấy chết bằng bất cứ giá nào! (Mozart)

- Tuân lệnh, thưa bệ hạ. (Alisa)

Sau khi nhìn Alisa dời đi trong khi mang theo cô bé quẩn mình trong chăn, tôi nhìn Rob người đang bật khóc trước cơ thể không còn sự sống của người vợ. Mặc dù tốt hơn là để ông ta một mình, nhưng người này vẫn còn thứ để bảo vệ. Sẽ là một vấn đề nếu ông ta cứ đứng đó. Tôi đặt tay lên vai ông ta và nhẹ nhàng nói.

- Vợ của ông, cô ấy đã bảo vệ con gái mình cho đến phút cuối cùng. (Mozart)

- ....Đúng vậy. Thần, cô ấy..... là một người vợ tốt hơn những gì thần xứng đáng được hưởng..... (Rob)

Mạnh mẽ lên! Cô ấy đã tin tưởng giao con gái cho ông. Và giờ là phần của ông là cần phải làm gì đó. (Mozart)

- Vâng.... Phải rồi.... (Rob)

Rob gật đầu liên tục trong khi giọng nói vẫn lạc đi trong nước nở.

Sau một hồi, tôi nhận được báo cáo đội cứu hộ thứ hai, nhóm của Lisa, người đã quay lại thủ đô, đã đến.

- -----

Sau cùng thì tất cả những người mất tích đều được tìm thấy, và đội cứu hộ tiên phong đã được nghỉ ngơi.

Sau đó, đội thứ hai với đầy đủ trang bị và nhân lực sẽ đảm nhận công việc sửa chữa.

Cuối cùng thì đội cứu hộ tiên phong sẽ làm một buổi lễ cầu siêu không lời rồi sau đó rời đi. Tất cả mọi người trong đội tiên phong đều đã hoàn toàn kiệt sức và bọn đều trông như một đồng hàng hóa chất lên xe rồi được chở đi. Hal hiện giờ đang nghỉ ngơi trên đùi Annabelle (nhờ có ma thuật mà cô ấy không phải chịu bất cứ tác động vật lý nào), trong khi đang mệt lử.

Tôi cũng trong tình trạng tương tự, nhưng vì là một nhà vua không thể bị nhét vào xe như thế kia được, tôi lên một chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn với Lisa. Alisa ở lại đằng sau. Như dự đoán, với quê nhà trong tình trạng như vậy, cô ấy không thể nào tập trung cho nhiệm vụ của mình được. Đó là tại sao tôi bảo cô ấy nên ở lại Rừng Thiêng một thời gian.

Trong khi đó tôi ngả người vào thành cửa sổ của chiếc xe và chìm trong mơ màng,

- Lần này, tôi đã không thể làm được gì cả. (Lisa)

Tôi nghe những lời Lisa nói với giọng điệu buồn buồn.

- Cô đã gọi đội hỗ trợ mà đúng không? Tất cả mọi người đều cố gắng hết sức rồi. (Mozart)

- Mozart.... (Lisa)

- Hoặc đúng hơn thì phải là tôi.... Người chẳng có năng lực gì lúc này. (Mozart)

- Điều đó là không thể nào. Em nghe nói anh đã đóng vai trò rất lớn tại nơi xảy ra thảm họa. (Lisa)

Nghe Lisa nói vậy, tôi lắc đầu.

- Địa vị của tôi là một nhà vua. Trong trường hợp khẩn cấp, đưa ra chỉ thị tại nơi xảy ra thảm họa không phải là việc của nhà vua. Nghĩa vụ của nhà vua phải là làm các công tác chuẩn bị đề phòng trước khi trường hợp khẩn cấp "xảy ra". Tôi đã lo là việc này... (Mozart)

- Nhưng mà....s (Lisa)

Tôi nhìn vào hình ảnh phản chiếu đầy mệt mỏi của mình trên cửa sổ.

(Này [Người]. Chẳng phải người là vua sao? Người đã mang quá nhiều gánh nặng trên vai mình rồi đúng không?)

Có thể, nếu mọi việc đều được giải quyết êm xuôi, sau đó....Nhưng, tôi... có xứng đáng với ngôi vị này không. Tôi mệt mỏi quá...

Tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của Lisa với vẻ mặt đầy lo âu trên cánh cửa sổ, tuy nhiên tôi giả vờ không để ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Viễn Chinh

Ryart, thủ đô của vương quốc Arrow.

Tại văn phòng chính phủ tại lâu đài Ryart, tôi đang nghe báo cáo mới nhất về tình hình lương thực từ Bendan.

- Dựa theo các tài liệu, vụ thu hoạch mùa thu đã làm hài lòng đúng như mong đợi. Hơn thế nữa, nhờ vào hệ thống giao thông vận tải mà bộ hạ đã xây dựng, số lượng phương tiện cơ giới đã tăng lên, hàng hóa cũng bắt đầu được trung chuyển đến khắp cả nước từ những nơi dư thừa. Tất nhiên là bao gồm cả thực phẩm nữa. Với điều này, chúng ta có thể coi như từ lúc này, vấn đề thực phẩm ít nhiều đã được giải quyết. (Bendan)

- Tin tốt đấy. Sự cố gắng của chúng ta đã đạt được kết quả xứng đáng. (Mozart)

Đã được một thời gian dài rồi, nhưng với điều này, tôi cuối cùng cũng có thể thở phào. Cũng bởi vì tôi đã xoay sở với vấn đề này một thời gian dài, cá nhân dồn hầu hết tâm trí vào việc đó. Tuy nhiên,

- Vâng. Với điều này, chúng ta có thể dễ dàng tiến hành ‘bước tiếp theo’. (Bendan)

Trong khi bỏ qua thời khắc xung động của tôi, Bendan nói.

Bước tiếp theo, đúng chứ?

- Đúng như dự đoán... chúng ta phải làm việc đó, đúng chứ? (Mozart)

- Người cảm thấy khó chịu sao? (Bendan)

- Thì, anh cũng biết đấy. Ngay cả khi tôi biết điều này là cần thiết, nhưng mà... (Mozart)

Phải. Điều này là cần thiết.

Nếu người lãnh đạo ra tay tàn độc, ngay cả trong thời bình, nó cũng sẽ đẩy người đó vào vòng nguy hiểm. Tuy nhiên, vẫn có những nhà lãnh đạo không hề tránh những việc làm độc ác, nhưng lại không có bất cứ mầm mống nổi loạn nào từ các cận thần của người đó hay chịu sự tấn công từ kẻ thù. Sự khác biệt đó được quyết định bởi việc nhà lãnh đạo đó sử dụng phương thức tàn độc có tốt hay không.

Một người khéo léo sẽ ngay lập tức hành động tàn độc nếu anh ta gặp nguy hiểm. Sau khi làm vậy, anh ta sẽ dứt khoát từ bỏ sự độc ác và quay lại công việc trị vì dựa trên lợi ích của cộng đồng nhiều nhất có thể. Và rồi, anh ta sẽ được coi là một nhà lãnh đạo thông thái. Ở chiều ngược lại, nếu anh ta bắt đầu bén rễ với mầm mống độc ác, và rồi sau đó lặp đi lặp lại những hành động độc ác thì người đó sẽ bị coi là thiếu kỹ năng sử dụng sự độc ác.

(Trích từ *De Principatibus* Chương VIII. Đặc biệt là những câu chuyện ngụ ngôn về Agathocles) của Machiavelli

Bởi vì câu nói này, [*De Principatibus*] của Machiavelli đã bị chỉ trích một thời gian dài bởi nhà thờ và những nhà nhân đạo. Nó cổ vũ việc người lãnh đạo tiến hành các [Biện pháp độc ác]. Tất nhiên, nếu một người nào mới đọc nó lần đầu, họ sẽ nói đây một thứ cực kỳ tồi tệ. Tình yêu và hòa bình. Bên cạnh đó, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu giải quyết mọi thứ bằng tình yêu sao? Tuy nhiên thì điều này không bao giờ xảy ra ở thế giới thực. Nếu một ai đó nhớ đến sự thật này và đọc lại câu nói trên, họ sẽ hiểu ra ý tưởng Machiavelli phù hợp với thực tế như thế nào.

Sự ‘độc ác’ ở đây không phải đề cập đến việc thăm sát người dân vô tội. Sử dụng tốt ý tưởng của Machiavelli thì giống như kiểu phải loại bỏ tất cả những địch thủ chính trị. Dù việc làm độc ác sẽ củng cố địa vị chính trị của một người, và nếu tình hình chính trị trở nên ổn định, người dân cũng sẽ được hạnh phúc. Ngược lại, nếu người đó không thể đưa ra những chính sách tốt, những đối thủ chính trị sẽ lại xuất hiện và rồi, nếu không tiêu diệt chúng ngay từ đầu, người đó sẽ phải liên tục chống lại những kẻ phản động nhiều lần và dần mất đi niềm tin của dân chúng.

Để đưa ra dẫn chứng cụ thể, một nhà lãnh đạo Italia, Cesare Borgia, người Machiavelli khen ngợi là một nhà lãnh đạo lí tưởng, đã xây dựng một vị trí vững chắc sau khi giết những quý tộc có ảnh hưởng đã mời ông đến bữa tiệc. Người thừa kế Uesugi Kenshin, Uesugi Kagekatsu, đã loại bỏ người anh rể của mình Uesugi Kagetora, trong cuộc xung đột giành quyền thừa kế, nhưng sau đó lại sống như một người trung thành và đạt được danh tiếng là một chỉ huy [danh dự] trong quân đội.

Kết luận lại, ‘độc ác’ là thanh kiếm đa năng có thể đem đến cho người lãnh đạo bất cứ điều gì, nhưng cũng là một thanh kiếm bị nguyên rủa mà có chiếm hữu lấy người đó nếu sử dụng quá nhiều và cuối cùng không sớm thì muộn sẽ hủy diệt chính bản thân người đó.

- Như tôi đã nói lúc nãy. Kế hoạch của anh sẽ quyết định sự độc ác này. (Mozart)

- Phải. Và thần sẽ đứng ở phía trước cùng thanh kiếm của người [Nếu có thể, hãy kết liễu với một đòn]. (Bendan)

- Anh có thể làm thế không? (Mozart)

- Tất nhiên rồi. (Bendan)

- Vậy thì tốt. (Mozart)

Mặc dù có thể nói rằng “đó là vì đất nước này”, tôi không hề có bất cứ sự gắn bó nào với đất nước này cả.

Nó cũng không phải là vì công lí hay một lí do nào lớn lao.

Nhưng khi tôi nghĩ “vậy nó là vì điều gì?”, gương mặt Liecia và những người khác xuất hiện trong đầu tôi.

Khuôn mặt của Liecia, Aisha và Juna-san, những người vui và buồn cho đất nước này.

..... Phải. Điều này là đủ với tôi rồi.

Nếu là vì nụ cười của Liecia và những người tôi quan tâm thì tôi sẽ trở thành bạo chúa chỉ lần này thôi.

- [Cuộc chinh phạt] sẽ bắt đầu bây giờ. (Mozart)

- -----

Trong tương lai, cuộc chiến này được gọi là [Cuộc chiến 2 ngày], thần tốc đơn giản mà cũng đầy tính khủng bố, một địch trăm, một địch vạn, một mình tiêu diệt cả một đội quân quốc gia. Mozart với cái tên Bóng Ma Nguyên Rủa Cửa Từ Thần. Nổi Khiếp đảm dành cho những người khi đối mặt với cậu cùng chiều thức biến thái độc nhất đó.

Hệ tâm linh: (Cầm Thuật) Kính Hoa Thủy Nguyệt (Trăng Soi Dưới Nước)

.....

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ác Mộng bắt đầu

Tôi đứng trên một chiến trường, trước mặt tôi là 70.000 quân đang xông tới, xung quanh chỉ có mình tôi.

Thế nhưng tất cả đều đột nhiên đổ ập xuống, không một chút cử động.

Ma pháp đơn cấp bậc một: Tê liệt

Điểm mạnh của ma pháp của tôi là nó không cần chú ngữ, nên nó triển ra không một ai biết. Một ma pháp sư cần một trận pháp, tối hôm đó tôi cũng hoàn thành nó trên quy mô lớn. Tôi bắt đầu phần tiếp theo của kế hoạch. Tôi hát lên khúc ca đưa chúng về vĩnh hằng.

Hát lên...

Kí ức trong ngục tối.

Viết lên khúc hát từ bóng đêm đưa chúng vào cái chết vĩnh hằng

Trao linh hồn cho người, Anubis, kẻ

cai quản cái chết.

Viết lên kí ức đắm máu.

Ngân lên

Rain Hell _ Meteorite (Ngục Vũ _ Thiên Thạch)

Vừa dứt lời, trên bầu trời những tảng đá khổng lồ xuất hiện, đó là thiên thạch, chúng rơi xuống như mưa, tiêu diệt hoàn toàn đám quân đang nằm dưới đó. Hiệu ứng: Tê Liệt không cho chúng phản kháng. Chúng trực tiếp bị xóa sổ.

- Quái Vật...

Chỉ huy chỉ kịp thốt ra mấy từ đó rồi quay ngựa tháo chạy. Thế nhưng, cho dù chạy thế nào hấn cũng không thể thoát ra. Cứ Lòng vòng một chỗ.

Trận pháp bao gồm Ảo Trận. Sát Trận, Ma Trận. Thứ đang khống chế hấn chính là Ảo Trận, thứ tôi dùng lúc đầu chính là ma trận.

Tôi đang đứng trước mặt bọn chúng khề điểm nụ cười, tôi rút thanh trường kiếm sau lưng ra khỏi bao. Thanh kiếm lóe lên thứ ánh sáng chết chóc.

- Chúng ta tiếp tục cuộc vui thôi nào.

Bọn chúng quay đầu nhìn về phía tôi.

- Ta cũng xin nói thẳng với các ngươi. Ta sẽ không khinh thường các ngươi, đây sẽ là chiêu thức mạnh nhất của ta. Khi ngươi nhìn vào cũng là lúc ngươi dính ảo thuật của ta. Nó Tên là Moonlight in the water (Kính Hoa Thủy Nguyệt)

Lấy đà tôi lao đi, hết như một viên đạn.

- -----

(Người dẫn chuyện)

Mozart lao đi nhưng bất thành linh cậu sững lại. Nhìn xung quanh

- Không chỉ có ngươi mới có khả năng khống chế tâm linh đâu.

Một tên trong nhóm tướng 8 người. Mang khuôn mặt xảo trá mái tóc cắt ngắn giống phong cách của các thiếu nữ, tiếc rằng, hấn là con trai. Nụ cười của hấn trông cứ như là hưởng thụ vậy. Không có chút sợ hãi nào. Thứ hấn đang cầm trên tay là một cái chuông màu trắng bạc.

Boong. Boong...

Tiếng chuông trong trẻo ngân lên, thoáng chốc, không gian xung quanh cậu thay đổi lạ thường. Nó trái ngược với hiện tại. Cậu và bọn chúng lơ lửng trên không trung. Không gian thay đổi theo hướng ngược lại, phía trên là mặt đất, dưới chân cậu lại là bầu trời.

- Cái...

" Năng lực gì đây "

- Đảo ngược không gian, Không tôi đứng không.

Vẫn giữ nụ cười ngạo mạn, xảo trá trên môi. Lấy từ túi không gian một thanh kiếm

- Ta tới đây...

Vung thanh kiếm lên tên Terrence lao đến. thẳng về phía trước mặt Mozart.Mozart có thể lách qua sau đó ra đòn tiếp theo. Thật đơn giản, đúng là tốc độ rất nhanh nhưng chỉ cần một cú né quán tính sẽ làm hấn mất " Phanh " để rồi đơn giản kết liễu hấn. Nhưng cũng ngay lúc cậu định dõn đi thì cậu bắt giác sững lại.

" Đảo ngược Không Gian không đơn giản chỉ là đảo ngược trên dưới mà là... Chết... "

Cậu quay ngược lại, thứ đập vào mặt cậu đầu tiên chính là hấn, hấn đang ở bên trái, nhắm vào mạn sườn cậu. Đảo ngược không gian không chỉ đảo ngược trên dưới nó còn đảo ngược cả về trước, sau.

- Nhận ra rồi kia à.

Cậu định đưa kiếm ra đỡ nhưng tốc độ hấn quá nhanh,

Phụttttt

Vết thương trên sườn cậu chảy máu. Nhưng nó không phải bên trái,nó ở bên phải.

- Cái... Chuyện quái gì đây.

"Đảo Ngược Không Gian" năng lực này không chỉ đảo lộn trật tự trên dưới, trước sau, mà còn là trái phải nữa. Không gian đúng như tên gọi. Ngược hoàn toàn.

Thế nhưng nụ cười trên môi chưa được lâu thì tràng cảnh tiếp theo khiến mọi người chấn động.

Hắn Terrence một vết chém chí mạng chạy từ bả vai xuống chéo xuống tận vùng hông.

!!!

- Cái gì, tại sao ta lại bị chém.

Sự khó hiểu hiện rõ trên khuôn mặt hắn. Đáp lại hắn Mozart khẽ nhếch môi.

- Trò trẻ con. Chỉ cần nhìn lần đầu ta đã đoán được rồi.

- Thế nhưng, sao người đoán ra. Chỉ cần nhớ vị trí là được thôi.

- Đùa à.. Nhớ toàn bộ chi tiết này... L..Làm sao có thể.

Terrence cả kinh. Mozart Chỉ mỉm cười nhìn hắn và nói.

- Ta nói gì cũng là chính xác. Biết tại sao không? Đơn giản thôi. Ta mạnh hơn người, muốn chứng minh người đúng, hãy đánh bại ta.

Một câu nói, hắn chính thức tạo ra rào cản lớn nhất.

- Tên khốn, ta sẽ giết người.

Một cô gái lao tới, thanh đại kiếm chém thẳng xuống, chẻ đôi cơ thể của Mozart ra làm hai. Nhưng cơ thể cậu tan đi hết như một làn khói.

Chiều thức làm lu mờ nhận thức đối thủ: Moonlight in the water

Nó tự lại thành một hình hài thiếu niên mang một bộ đồ màu trắng đứng giữa trời. Khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt cậu nhìn xuống như đang nhìn một đồng rác. Hệt như một "Tổng Lãnh Thiên Thần" đang nhìn chúng nhân, cao quý mà tàn nhẫn.

Và vị thần ấy cất tiếng

- Các người. Tới đây.

Sắp thi, cạn ví, nên trong thời gian tới sẽ không ra chương dc chắc phải hết tuần. Mong mọi người thông cảm (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chính Nghĩa Không Cứu Rỗi Được Thế Giới này

Cảm ơn đạo hữu thanhhak37 đã ủng hộ 10 tt.

Uôôôô....Tiếng hét vang lên, khích lệ chính tinh thần của tất cả mọi người lúc đó.

- Hắn mạnh nhưng chúng ta đông. Lên. Mọi người cùng lên, cùng hạ bệ tên quỷ vương này, chính nghĩa tất thắng.

Dứt lời với một thanh liễu kiếm, (Kiếm một tay của châu Âu) cậu ta lao tới Mozart. Tên của cậu là Audrey. Một thanh niên với mái tóc đỏ như lửa cháy. Từ thanh kiếm bùng lên thứ ánh sáng của ngọn đuốc. Là lửa, hắc hỏa. Ngọn lửa cấp cuối cùng, mạnh nhất trong hệ hỏa. Còn trẻ như vậy mà đã có thể "tạo tác" tới mức này., đúng là tài năng hiếm có.

- Đốt hết mọi thứ, Tiamat.

Ngọn lửa phản nộ hết như cái tên của nó. Nữ thần rồng Tiamat, Nữ thần rồng này có đến 5 chiếc đầu và được biết đến như một "nữ hoàng độc ác".

5 chiếc đầu của Tiamat có những màu sắc khác nhau bao gồm: Trắng, xanh dương, xanh lá cây, đỏ và đen. Những màu sắc đó đại diện cho đội quân rồng tay sai của nó. Và những chiếc đầu đều có suy nghĩ riêng.

Những chiếc đầu này luôn hỗ trợ nhau khi chiến đấu ăn ý và khó có kẻ thù nào có thể chạm vào cơ thể của Tiamat được.

Và giờ vị trí nó hướng đến là cậu, Mozart. Cậu khẽ cười.

- Một đám ngu ngốc.

Lửa Tiamat lao tới cậu, xuyên thủng cơ thể cậu. Để lại vết lửa dài phía sau cậu. chúng vẫn bốc cháy, đường lửa đen ấy, ngay cả không khí cũng bị đốt nóng.

Đừng!!!

Audrey Bất chợt học máu, bay về phía xa, lăn nhiều vòng trên nền đất. Ngực trái cậu, Thủng một lỗ, sâu hoắm và vô cùng lớn.

- Ọc...

Khoảnh khắc cậu nhận ra, cậu chỉ kịp cất tiếng cầu cứu:

- Margaret, cứu tớ...

Đáp lời cậu, một cô gái tóc màu hạt dẻ đang hoảng sợ kịp định thần lại. Cô bay tới, dùng Thần Quang chữa cho cậu.

- Audrey, cố chịu chút.

Với một tốc độ hồi phục kinh khủng, năm giây sau cậu quay lại bình thường.

- Chuyện gì vậy? Tớ nhớ là sau khi giết hắn thì đột nhiên tớ bị đánh bay, không lẽ hắn còn ai đó rất mạnh chống lưng sao.

- Coi bộ đắc tội nhầm thứ dữ rồi.

- Tưởng thế nào, cũng chỉ một kiếm. Audrey nhỉ...

Một người đàn ông trung niên nói chuyện với cậu.

- Ủ... thì...Hự....A

Cậu ôm chặt ngực mình nơi mà vừa nãy là lỗ hổng cực lớn. Nó đau đớn, nóng đến mức cậu không thể miêu tả nổi. Cứ như cơ thể cậu sắp nổ tung, mồ hôi cậu chảy như suối.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Không chịu nổi, cậu hét lên...

_ Audrey, cậu sao thế, Audrey.

- Margaret mau dùng [Thần Quang] đi.

- Em đang dùng, nhưng không có hiệu nghiệm. Sinh mệnh cậu ấy đang sụt giảm.

- Cái gì, có thể khiến sinh mạng con người mất dần ư.

- Người là ai. Kẻ mới chán thương Audrey là ai?

- Ô. Mới đó mà quên ta rồi sao! Chàng trai Tiamat.

Chất giọng ấy vang vọng trên bầu trời rồi dần dần lộ ra hình hài một thiếu niên.

Ngay lúc đó tất cả đều chết lặng, vì người đó chẳng phải là ai xa lạ, chính là địch thủ của họ _ Mozart Elveniden.

- Hiện hình cho ta _ Bạch Diễm

Một ngọn lửa màu trắng bạc hiện ra. Một ngọn hỏa diễm.

Trong tiếng trung, hỏa là lửa mà diễm thì bằng ba từ lửa hợp thành. Nên xét theo uy lực nó mạnh hơn, mặt khác hỏa là loại lửa nâng cấp mạnh nhất, nhưng là đơn cấp hỏa hệ còn bạch diễm tạo thành từ ba nguyên tố. Hỏa, Quang và Phong ba nguyên tố hợp nhất chắc chắn hơn đơn nguyên tố. Lấy số lượng bù chất lượng. Cậu đã mất một khoảng thời gian để tạo ra và hoàn thiện nó. Vì là thuật tự chế nên cậu cũng chưa biết nó có thể tiến hóa tới đâu.

- Người không phải ta đã bắn thủng người rồi s...

- À, cái dư ảnh ấy hả.

Mozart ngắt lời của Audrey.

!!!!!!!!!!!!

- Cái... Cái gì!

- Ngay cả như vậy tại sao bây giờ người mới xuất hiện

- Chỉ cần đủ tốc độ ta sẽ tới tương lai (theo Stephen Hawking: Nếu bạn di chuyển với vận tốc nhanh bằng 0.9999 tốc độ ánh sáng bạn sẽ tới tương lai, còn nếu bạn đi nhanh hơn tốc độ ánh sáng bạn sẽ về quá khứ). Vì nó quá nhanh nên bây giờ thời và không gian mới theo kịp, bây giờ nó mới đuổi kịp, ta đánh người lâu lắm rồi đấy, chỉ tại nó chậm quá nên cộng hưởng thêm vụ nổ âm thanh thôi. Hôn nữa...

- Hôn nữa..

- Các người không thấy xung quanh mình lạ sao?

- Lạ...

Mọi người nhìn xung quanh nhưng chẳng có lấy một điểm khác lạ, trước khi trận chiến bắt đầu Mozart đã tiêu diệt tất cả các chiến binh của họ. Bây giờ, trên đây đây xác chết, xác chết của hơn bảy mươi ngàn chiến binh.

- A. _ Margaret dường như nhận ra gì đó

- Có gì sao Margaret?

- K...Không có....mùi... tử khí?

Tử khí là khí tức của sinh vật sống khi chết, nhưng giữa đồng xác chết này không có, không hề có tử khí. Sau khi mọi người kiểm chứng, đúng là không có tử khí thật .

- Họ ở đây. _ Vừa nói Mozart vừa chỉ vào đầu mình.

- Trong đầu người?

- Ta hấp thụ họ.

Nghe câu đó,ba từ cùng lúc phát ra:

- Tên ghê tởm.

Nghe thấy vậy Mozart bật cười:

- Ghê tởm??? Hahaha.

- Có gì đáng cười cơ chứ?

- Các người luôn mồm nói mình là chính nghĩa vậy theo các người chính nghĩa là gì?

- Chiến trường này chẳng bao giờ có hy vọng.(Mozart)

- Chỉ có thất bại tãi tãi và tội lỗi mang tên thắng lợi hình thành từ kẻ thua cuộc, và cái chết như một hình phạt tất yếu. (Mozart)

- Đối với ta, trong chiến tranh thì chẳng cần là gì, chỉ cần có thể kết thúc nhanh nhất có thể. Biện pháp, thủ đoạn, cách thức như thế nào không quan trọng.Không có gì hèn hạ hay gian lận cả. Chiến tranh chỉ là một cuộc chiến, một cuộc chiến ít tổn thất, nhất khi nó kết thúc nhanh nhất. Chém giết, oán hận cũng từ nó. Một thú vui của những nhà vua và những kẻ được danh xưng là anh hùng của các người. Đó là chiến tranh, đó là tội ác. Người kêu ta là quái vật là thứ ghê tởm. Vậy thanh kiếm trên tay người tước đi bao mạng sống, mà pháp của các người giết bao nhiêu người người đếm nổi không? Ta đếm được đấy, bảy mươi ngàn người. Tất cả các cuộc chiến mà các người tham gia bất cứ ai chết dù có phải do người hay không cũng chắc chắn có lỗi của các người. Ma pháp sinh ra làm gì, người biết không? Vũ khí sinh ra làm gì người biết chứ?

- LÀ _ ĐỂ _ GIẾT _ NGƯỜI

Mozart nhấn mạnh từng chữ

- Nếu ta nói sai, người ngấm lại coi nếu các người không tham gia, nhà vua không nắm chắc phần thắng thì hẳn có cho quân tham chiến không? Hôm nay, ta đấu với các người đơn giản là:

- Tiêu diệt các người hoặc các người tiêu diệt ta. Nếu làm vậy, nếu ta thua thì chỉ có ta biến mất, sự tồn tại của ta không quan trọng lắm với thế giới này.
- Nếu muốn nhận mình là chính nghĩa các người phải tự hỏi chính mình. Đối với ta, không tồn tại chính nghĩa tại đây và tại nơi này. Chính vì vậy, hành động chính nghĩa ở đây là vô ích. Đơn giản,
- CHÍNH NGHĨA KHÔNG CỨU RỒI ĐƯỢC THẾ GIỚI NÀY
- Người im đi! Chính nghĩa vẫn tồn tại! Luôn luôn có chính nghĩa.

Margaret hét lên phủ định lập luận của Mozart

_ Vậy sao?

Ánh mắt của " hai cô cậu " nhìn cậu một cách đầy kiên định. Cậu vẫn nở nụ cười đó trên môi:

_ Vậy đánh bại ta đi.

_ Hà?

- Chính nghĩa....tất thắng... đúng không? Vậy giờ đầu đi, ai chiến thắng đó chính là chính nghĩa.

Hiệp hai trận chiến bắt đầu.

Mình là sinh viên, đầu tháng này vẫn chưa có lương nên mình không ra chap đều được nên mong mọi người vẫn ủng hộ. Thời gian ra chap mới hiện tại sẽ không có lịch. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tam Đại Tinh Linh _ Chấn Động Thế Giới

Tất cả còn lại đều lao lên. Hướng tới mục tiêu là Mozart.

- -----

(Góc nhìn một người khác)

Đang nhìn ngài là tôi cùng với vợ của ngài Lisa, cô ấy cứ nhìn lên cậu ta một cách thất thần.

- Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy? (Lisa)
- Thần cũng vậy, thừa nữ vương. Nhưng vào cuộc họp hôm trước, khi nghe ngài ấy nói, tôi cũng rất bất ngờ. (Tôi)
- Cuộc họp nào sao ta không biết nhỉ? (Lisa)
- À, đó là cuộc họp kín giữa thần và đức vua. Khi đó thần nói rằng nhà vua quá hiền. Nhà vua chỉ cười và nói: " Đây là bởi vì mọi người là bạn của tôi. Còn nếu cậu muốn coi sự tàn nhẫn của tôi, hay coi tôi chiến đấu với kẻ địch, cậu sẽ hiểu. "
- Nhưng anh ấy, tôi không nghĩ rằng...
- Nhân từ với đồng minh và tàn nhẫn với kẻ địch. Đó là quy tắc tạo nên một vị vua tốt. Thế nhưng, đối với Mozart ngài ấy có suy nghĩ tuyệt vời hơn nhiều.
- Tuyệt vời hơn...Ư...

(Gật đầu)

Nữ vương đang ngạc nhiên nhìn tôi. Thú thật, tôi muốn hai người mau chóng thành vợ chồng quá. Nhìn cô ấy, ánh mắt cô ấy cứ như thể là cứ là cậu ấy thì là hoàn hảo. Hình tượng nữ vương băng giá đầu rồi. Ngài ấy bận triều chính thì chính cô ấy thu dọn phòng của ngài ấy. Nếu không, căn phòng ngài ấy giờ là cái chuồng heo mất rồi. Khi ngài ấy thức khuya vì công việc sổ sách, chính cô ấy kêu tôi mang một ít việc cho cô ấy làm. Tôi thật chả mong gì hơn ở cô ấy nữa. Ấy vậy mà... Mozart, vị vua của chúng ta lại có vẻ chẳng quan tâm mấy. Lúc đầu, tôi nghĩ tại công việc sổ sách nên tôi và mọi người đã cố gắng để nhà vua có ngày nghỉ. Tôi đã viện lý do nhưng có vẻ vị vua của chúng ta vẫn không quan tâm hay chẳng để ý lắm. Hay... ngài quan tâm đến tình hình đất nước hơn chăng?

Và cũng tôi nên nói cho cô ấy suy nghĩ của ngài:

- Một kẻ không bao giờ tạo ra bất kỳ kẻ thù nào luôn luôn quyền năng hơn những kẻ có sức mạnh đánh bại tất cả mọi kẻ địch.
- Tiếc là trận chiến này là trận chiến ra oai. Thế nên, ngài ấy không thể áp dụng điều này. Đơn giản, vì ngài ấy là một vị vua.

Nữ vương nhìn theo bóng ảnh phía xa, ánh mắt nói thầm

_ Mozart, cho dù thế nào, em vẫn ủng hộ anh.

(Edit: Mozart oi, ra nhận vợ này:)))

- -----

Người tiếp cận cậu đầu tiên sau khoảnh khắc vừa rồi là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Cô cầm một cây kiếm có lưỡi gấp khúc theo hình chữ U.

Keng!!!!

Tiếng kim loại vang lên khô khốc. Phản chấn khiến cô lùi lại, không đúng hơn là cô gái tự lùi lại. Sau lưng cô, một thương sĩ lao tới.

- Three stabbed dead sure (Tam kích tất sát)

Khi cú đâm đầu tiên chạm vào người Mozart, Một kí hiệu kì lạ xuất hiện tại vị trí vừa đâm (Giống dấu ấn ấy). Mozart khẽ lùi, vài bước nhưng chúng không cho Mozart suy nghĩ, cú tiếp theo lại tới. Một cụ già mang đồ theo phong cách võ sĩ đạo rút ra từ hông một thanh Nagamaki (Nagamaki nghĩa đen là “quần dãi”, dùng để chỉ những thanh kiếm với chuôi kiếm (tsuka) rất dài)

- Silver Moon.

Nagamaki lóe lên, mang một luồng sức mạnh khủng khiếp bạo phát. Dưới nhát chém này, Mozart cấp tốc lùi ra. Chỉ thấy liền đó mặt đất đã bị chẻ làm đôi.

Mặt Mozart vẫn cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo quét xung quanh. Nhìn vào lão già ấy. Tuy già nhưng chiến ý vẫn còn rất mạnh mẽ.

- Mạnh đấy... nhưng...

"Đại hiền triết, sáng tạo ma pháp. "

"Đã rõ. Phát động extra skill: Creative Magic (Sáng tạo ma pháp). Kiến tạo vật phẩm Enkidu (Sợi xích thiên đường). "

Và rồi, cậu hít một hơi thật mạnh. Hết lớn.

- GATE. OPEN.

- Triển khai Enkidu.

Ánh sáng ma pháp rồi các vòng ma pháp bắt đầu xuất hiện dày đặc. Liền đó vô vàn sợi xích màu đỏ thẫm xuất hiện trói chặt xung quanh người cụ.

Mô phỏng theo thần thoại, đây là sợi xích trói bò thần trong truyền thuyết của Babylon. Đối với người thường, nó là một cái xích chó. Thế nhưng, càng mạnh, càng tới thần thì uy lực đáng sợ mới bạo phát. Tuyệt đối không tài nào thoát ra được.

- Tên hèn hạ, thả ta ra. Sợi xích này, sao lại...
- Ta đã nói rồi đúng không. Chỉ cần nó kết thúc nhanh nhất. Đối với ta, nó là kim chỉ nam.
- Grừ... ta nhất định không cho người khinh thường chúng ta. Lên...
- Giant Puppet (Con Rối Khổng Lồ)

Sau lưng hắn... Một hình tượng uy nghiêm xuất hiện khổng lồ nó cao phải tầm ít nhất là 20m. Cũng ngay lúc đó Mozart thét lên.

- Ma pháp dung hợp.

Nghe màn này, tất cả đều rộ lên. Phải biết rằng ma pháp dung hợp cần phải ít nhất hai loại ma pháp làm nguyên liệu. Mà con người khi sinh ra chỉ có một ma pháp. Thế nhưng...

Bendan, Lisa, Lusia cùng nhiều người chết lặng.

Bởi vì trước mặt họ, xung quanh Mozart xuất hiện ba màu nguyên tố.

- Ken Rouga, ngài hãy tạo ra vô hạn những tầng đá trên trời. Còn Melty Rhor ngài hãy đốt hết chúng. Caselux hãy gia tốc cho bọn chúng. Diệt hết cho ta: Đại nghịch ma pháp - Great Meteorites

- Người không thể hoàn thành nó đâu. _ Một thanh âm lạnh lẽo vang lên. Một nam thanh niên với một thanh đại đao hung hăng lao tới.

Chết.... đánh lên... phong hệ...

Không nhìn thấy sự lo lắng của vợ. Mozart tàn nhẫn nở nụ cười.

- Rác rưởi...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Great Meteorites (Thần Thạch Vĩ Đại)

Chỉ thấy Mozart, cánh tay trái khẽ đưa ra, bốn ngón tay áp sát như thể cậu muốn kẹp thanh đao này bằng cả bàn tay. Quá kinh thường, trong mắt tên đánh lên này cực kì kinh thường. Quá khoa trương. Quá kiêu ngạo.

Thế nhưng... chính hắn quên mất... Mozart khủng khiếp đến mức nào. Sắc mặt càng ngày càng lạnh, ánh mắt càng ngày càng âm lãnh. Không khí ngay tức khắc ngập mùi máu tươi. Khiến cả những kẻ cực kỳ gan dạ cũng hoảng sợ. Và chính khi đó, chính hắn cũng nhận ra rằng..

Kẻ trước mặt hắn không phải là con người. Chỉ cần lỡ một bước, cũng là chính thức đập trúng đuôi của loài thú đáng sợ gấp vạn lần quỷ dữ.

Cánh tay quý giá, lạnh lùng kẹp chặt lưỡi đao trên đà chém xuống của hắn. Ánh mắt ấy làm cơ thể hắn đông cứng. Không một chút tình cảm, cứ như hắn không tồn tại vậy. Thứ sát khí cứ từ từ từng chút xuất hiện cứ như đem cả không gian đông băng.

Extra Skill: UY HIẾP (Threatening)

Phong hệ là ma pháp sử dụng tốc độ cao. Nhưng Mozart chỉ với một cánh tay dễ dàng chặn đứng, đây là cái thể loại gì. Và sau đó, sau lưng của Mozart, mọi người một lần nữa chết lặng. Đó là...

!!!

Vua Tinh Linh Melty Rhor

Chấn động, toàn bộ chấn động..

Mozart nở nụ cười một cách lạnh lùng tới cực điểm. Tàn nhẫn đến man rợ. Tất cả mọi người đều không thể cử động. Uy nghi, quyền năng và cực kì Kiêu Ngạo. Tinh Linh Truyền Thuyết: Melty Rhor.

- Sao có thể. Việc này làm sao có thể. Đây chỉ là truyền thuyết, Tại sao...

_ Tạp chủng, câm miệng.

Như sấm rền, không ai có khả năng kháng cự. Tinh linh truyền thuyết có khả năng nói chuyện.

- Bình tĩnh nào... Ngài Rhor.

Trong khi nói vậy, con mắt trái của Mozart cậu chuyển từ màu đen sang màu đỏ của lửa.

(Melty Rhor ta sẽ làm mất trái để cùng người nhìn ngắm thế giới)

Chúng ta đang đối đầu với cái gì vậy. Mọi người khi đó chợt cảm thấy lông mình dựng ngược lên.

- Phá hủy toàn bộ cho ta. Great Meteorites (Thiên thạch vĩ đại)

Từ trên trời cao cơn mưa thiên thạch rót xuống. Nó thiêu rụi tất cả mọi thứ mà nó va chạm. Tiêu diệt toàn bộ nhuộm toàn bộ một màu hoang tàn. Nơi khu vực toàn bộ đều bị nuốt chửng. Không tha bất kì một ai. Đến cả xác cũng không còn. Tất cả mọi người tìm cách chống lại nhưng chiêu thức này quá mạnh. Trục tiếp đốt chết một nửa số người đang đấu với Mozart. Lisa, Berndan và Mozart nhận được [Đôi cánh của Chúa] God's Wings

- Bức họa địa ngục trần gian là đây.

Đây là chiêu thức gì? Sao lại có sức phá hoại ghê gớm như vậy. So với Cannon Apocalyptic (Pháo Khai Huyền) không khác là bao nhiêu, thậm chí còn khủng khiếp hơn đến cả vạn lần. Kinh sợ, bàng hoàng và gần như là minh chứng khoảng cách. Như khoảng cách giữa rác rưởi và đẳng tối cao.

Sau này là một trong những chiêu thức đáng sợ nhất thế giới,

Thần Thạch Vĩ Đại (Great Meteorites)

Bạn đang đọc truyện *Nguyen Uớc Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lý do người anh được sinh ra

Chỉ là... Mozart... cứ như là Ares vậy (Thần chiến tranh trong thần thoại hy lạp. Tương truyền, bất cứ binh sĩ nào tử trận linh hồn của họ sẽ trở thành một phần trong đội quân của ông. Kề cả... đó là thần cũng không ngoại lệ. Tạo nên sức mạnh của chính mình. Ở đây, chỉ sự hấp thụ linh hồn các binh sĩ tử trận để tăng khả năng vận dụng linh hồn của Mozart.)

Cuộc chiến đang nghiêng hẳn về một hướng. Thứ đang đứng trước mặt bọn họ quá mạnh, như một đẳng tối cao. Căn bản không để họ vào mắt.

- Tinh thông ma pháp.Có phải là... cái này không?

Xung quanh Mozart là hàng hà sa số các tảng băng khổng lồ. Lần đầu tiên, sau rất lâu ánh mắt Mozart tỏ ra khó chịu. Cậu nheo mắt lại.

- Ma pháp của ta là hệ băng. Chỉ cần có thời gian, ta có thể tạo ra vô số băng từ xung quanh. Trên bầu trời.

Băng dc tạo thành từ hơi nước. Bằng cách đông lạnh hơi nước chúng ta hoàn toàn có khả năng tự tạo ra băng trên bầu trời.

- Giết nó _ Ma đạn.

Vô vàn những cột băng trên trời tấn công cậu. Nhưng đặc biệt của chiêu này là ở trong môi trường có hơi nước thì khả năng nó tạo ra là vô hạn. Việc né tránh là bất khả thi.Mozart dù rất cố gắng nhưng lượng băng là quá nhiều. Cậu trực tiếp bị ba cột băng đâm trọng thương. Nhưng thanh kiếm gần hắn đột ngột chuyển động và đâm xuyên người, xuyên qua trái tim hắn.

Tuy vậy, ánh mắt cậu lại không được vui. Ba cột băng trên người cậu, sức lạnh đóng băng một phần khu vực xung quanh cơ thể cậu. Sau đó chúng trực tiếp vỡ nát khiến một mảng thịt lớn của cậu vỡ vụn. như là đá vỡ vậy.

- Hự... Cả hai cùng cất tiếng.

Nhưng khi đó, thân hình của hắn cũng hóa thành tượng băng. Một cái phân thân bằng băng. Mozart đã thật sự trọng thương.

Đúng như tên gọi _ Ma đạn

- Tất cả lên...

Nhìn thấy Mozart đã trọng thương tất cả không hẹn, cùng đồng thanh hét lên, lao tới.

Ánh mắt Mozart tối sầm lại.

- Chết tiệt, không ổn....

Ánh mắt cậu thay đổi. Không phải cậu nhìn về vết thương của mình mà là cậu để ý. Sau lưng Margaret, một bóng hình xuất hiện và tấn công cô.

- Keeng

Phản chấn khiến hắn bật ra phía sau, vừa lúc đó cô mới để ý.

- Anh trai, tại sao?

- Tại sao à. Bởi vì tài năng của mày. Mày quá tài giỏi, không như tao, một thằng lính quèn. Tao chả có gì cả.Mày dc mọi người yêu thương, cả cha mẹ đều coi thường tao. Nên mày phải chết chung với tao.

Người cầm con dao chính là người dùng phong nguyên tố tấn công Mozart.Ở khoảng cách này căn bản là không kịp.

Đúng căn bản là không kịp.... Trừ Một Người.

- Thật dơ bẩn...

Mozart khẽ động chân trước mặt cô. Cánh tay cậu nhẹ nhàng đánh bật thanh kiếm sang một hướng khác.

- Người không hiểu và người không có tư cách làm anh trai.

- Người... tại sao... lại can ta. Ta với người không cùng chiến tuyến.

- Chính vì người không cùng chiến tuyến ta mới can người. Tên dơ bẩn... Hết ám sát ta, giờ người lại muốn giết em gái người ư.

- Người...

Như mọi khi, bằng lý luận đánh thép của mình. Cậu phản bác hoàn toàn câu nói của hắn. Thế nhưng trong máu ở mắt lại không cho hắn sự bình tĩnh.

- Người tránh ra, đây là chuyện của ta. Con bé từ nhỏ đã được sự giúp đỡ của ta. Lớn lên, do tài năng mà nó được yêu thương hơn ta. Ra ngoài, nó là thiên thần... Tao hận, tao hận, nên em... Margaret...

Bằng một ánh mắt kinh tởm, hắn nói câu không thể khôn nặn hơn...

- Hãy chết cùng anh...

- Keeng!!!

Một lần nữa thanh kiếm ấy lại một lần nữa đánh bật con dao ấy. Và vẫn là Mozart.

- Người mở mắt là anh em em. Vậy ta hỏi người người tại sao người anh lại được sinh ra trước không..

Sau một hồi suy nghĩ hắn lắc đầu...

- Người nên biết rằng. Người có biết tại sao chúng ta được sinh ra trước không? Là để bảo vệ những đứa em được sinh ra sau!! Anh lại nói rằng anh sẽ GIẾT em gái mình?! Ngay cả bọn QUÁI VẬT cũng không thể làm như thế được!! Người làm ta thấy thật tởm lợm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Một Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cẩm kỹ ma pháp : Moonlight in the water

Sau một hồi nói chuyện với hắn, thì Mozart cũng lạnh lùng bước đi. Với cậu thì việc giết hay không tùy cậu. Mặt khác, nếu họ thật sự không giết hắn, cậu đã sẵn sàng cho một "Buổi diễn bằng máu" của đôi phương. Như chính cậu đã nói với Benrdan.

- Chúng ta tiếp tục chứ. Mọi người.

- Ta có cách nhìn khác về người rồi đấy. Nhà vua ngự vương

- Buồn thật đấy, nhưng chúng ta tiếp tục chứ.

Khuôn mặt Mozart khẽ mỉm cười. Lúc đầu, cậu trông thật tàn nhẫn, tàn nhẫn tới cực độ. giờ lại như một tên soái ca ngẫu lòi cộng với một chút phong trần.

- Tất cả cùng tới đi.

Mozart hét lên. Hóa nguyên tố và thủy nguyên tố tụ tập xung quanh cậu. Cực kì mãnh liệt... Tiếng chạm kiếm, tiếng ma pháp rít lên trong không khí tạo thành những cú nổ khủng khiếp. Giữa những thanh âm ấy, Mozart chỉ khẽ cười nhẹ, hoặc là đánh vào thanh kiếm làm thay đổi hướng chúng, hoặc cậu lướt qua kẻ hở một cách nhẹ nhàng. Nhu khác cương, cậu biết mình không thể giới về kĩ thuật dùng kiếm hay điều khiển ma lực. Cái câu giỏi hơn họ là sáng tạo ma thuật mới dựa vào kí ức lúc trước, nghiên cứu về cấu hình ma pháp, kiến thức để ứng dụng chính nó vào cuộc sống. Trước đây, cậu đã từng rất tin vào chính nghĩa, vào công lý. Nhưng rồi sự thật thì sao. Người yêu cậu bị chết vì đàn piano, tưởng vô tình nhưng lại cố tình. Đương nhiên, nó không loại trừ cậu. Ngày Mai chết, một bức thư nặc danh yêu cầu cậu phải nhận thua trước cuộc thi piano quốc tế khiến cậu hiểu ra mọi việc. Nhưng cậu biết thì cậu có thể làm gì. Người chết không thể sống lại. Và khi đó, chính nghĩa mà cậu hằng mơ ước hoàn toàn sụp đổ.

" Cuối cùng anh cũng gặp được em "

Cậu hoàn toàn bất lực, cậu chỉ có thể thắng cuộc thi đó để coi nó là một cách nói rằng cậu không đồng ý.

Và cậu bị giết chết, đau đớn làm sao. Cậu nói trước khi cậu chết đã nói rõ rằng cậu không còn mong muốn bất kì thứ gì ở nơi đây nữa. Cậu muốn gặp Mai.

Cậu chuyển sinh qua. Cậu gọi được các tinh linh truyền thuyết và khi họ hỏi cái giá của sức mạnh cậu không ngại ngần hy sinh mọi thứ. Chính cậu cũng đã nói rằng:

" Trước khi tôi qua thế giới này một cô gái đã liều chết để bảo vệ tôi. Thế nên khi qua thế giới này tôi tự nhủ mình phải cố gắng hơn. Không phải là người khác bảo vệ mình mà là mình bảo vệ người khác. Thế nên trừ những cái quan trọng với tôi. Thì, những thứ còn lại, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả. "

Nhân tính, thể xác, hình dạng, trái tim, cơ thể cậu đem ra trao đổi hết. Cậu chỉ cần thứ mà cậu cho là quan trọng không bị lấy đi, mà khi ấy thứ cậu nghĩ đầu tiên chính là kỉ ức cậu với cô ấy _ Mai. Cậu biết thống khổ, cậu biết đau đớn, cậu biết rằng mình cần phải thật mạnh mẽ để không phải thấy cảnh khi đó một lần nữa.

Kẻ yếu có phương pháp chiến đấu của kẻ yếu. Tất cả kẻ mạnh đều sẽ thua cuộc trước kẻ yếu hơn mình. Ta thừa nhận ta là kẻ yếu, dù ta thật sự mạnh ta cũng luôn coi mình là kẻ yếu. Không kiêu ngạo, không dẫu hàng, không khinh địch. Ta là kẻ yếu, là kẻ yếu đuối nhất. Cũng những kẻ vĩ đại nhất... (Edit: Tự đứng thấy main ngẫu nhiên vc UwU)

Nhưng bỗng nhiên thanh kiếm của Mozart cắm thẳng vào đất. Là một thanh liễu kiếm, nó rất nhẹ. Nhưng tại sao, bây giờ nó nặng như vậy.

- Đây, chẳng lẽ là... _ Mozart bắt đầu suy đoán, rồi cậu nhìn về phía cô gái cầm thanh kiếm hình chữ U.
- Cô gái, năng lực này là của cô đúng không...

- Tên của nó là plus weight (cấp số cộng trọng lượng). Người này giờ chạm phải ta bao nhiêu kiếm. 20 lần đúng không. Với mỗi lần chạm, nó sẽ nặng thêm gấp đôi. Cứ cho là thanh kiếm người cầm mất 300g (mình không biết tiếng Hán Việt mấy từ này. Ai biết ib mình với nha. Cảm ơn.) thì sau 20 lần trọng lượng của nó sẽ là $629145600 \text{ g} = 629145.6 \text{ kg}$ gần bằng 629.15 tấn (Edit: V vc main)

Và bọn họ lại lao lên lần nữa. Trước một con thú mất đi một trong những thứ vũ khí mạnh nhất thì nó dễ dàng hơn nhiều. Mozart vẫn cứ cười như thế. Cứ như đã đoán trước từ lâu, một cú chém mạn sườn trái, một cú đâm thẳng phía trước. Một cú đâm thương từ trên đầu lao tới. Và " Cậu bé Titamat " Cũng lao tới, cậu hét to:

- Vũ khí không phải chỉ để giết người mà dùng để bảo vệ người khác.
- Thôi che dấu đi, trên danh nghĩa bảo vệ người khác, người phải dùng nó để giết người. Đó chính là bản chất của vũ khí, bản chất của con người. Bản chất... của chiến tranh...
- Cảm Miệng Cho Ta.

Cậu hét lên với tất cả sức lực, bằng một vận tốc đáng sợ, cậu lao tới Mozart. Lưỡi kiếm xé toạc không khí lao đến.

" Chọc tên này thú vị thật... "

Cậu mỉm cười định khẽ dùng tay làm lệch hướng đường kiếm. Nhưng cậu hoàn toàn cứng đờ khi nhìn thấy hình ảnh phía sau.

Hắn đang... cầm cái... chuông...

Nó... đang rung

Đảo ngược không gian

!!!!

Vậy hắn đang đánh ở.... Mozart tức khắc quay về phía sau. Chỉ thấy đó là một cậu thanh niên đang cầm chặt thanh kiếm trên tay lao tới, khoảng cách là quá gần không kịp tránh.

- Phập _ Lưỡi kiếm lạnh lùng đâm xuyên trái tim Mozart từ sau lưng ra trước ngực.

- NGười Chết Đi...

Nói ra những lời từ trong cổ họng, Audrey gùm mắt nhìn Mozart.

- Phập _ Máu từ vết thương và khòe miệng trào ra.
- Mozart.... Chứng kiến cảnh đó, Brendan và nhất là Lisa bàng hoàng.
- Bình tĩnh nào... Một giọng nói quen thuộc kêu lên. Khiến cả hai bàng hoàng lần nữa: "M...Mo...Mozart "

Khung cảnh trước mắt mọi người biến đổi, khung cảnh bây giờ là cảnh Audrey đang... đâm vào tim Margaret....

Mọi người tròn tròn mắt. Không dám tin vào cảnh trước mắt.

- M...Ma...Margaret. Tại sao lại là cậu.
- Audrey, cái này là sao...

Cả hai thất thần không dám tin. Chính mình giết người mình yêu. Ở đây Mozart đã dùng "" Mượn dao giết người "

Bộp...Bộp...Bộp.... (Tiếng vỗ tay)

- Chào mừng quay trở lại. Mọi người... Mọi người vừa ở trong[Moonlight in the water] của ta (Mozart)

- Không thể, từ khi nào. Ta chắc chắn ngươi không thể...

Mặc cho hấn đang hang mang, Mozart quay lại với dáng vẻ lạnh lẽo, đáng sợ lúc ban đầu.

- Ngươi nghĩ ta dùng nó khi nào.

- Khi...

Tới lúc này, hấn chỉ biết im lặng. Từ lúc nào? Làm gì có dấu hiệu nào cho hấn nhận biết. Đặc trưng của ma pháp là dấu hiệu. Nhưng chiêu thức này thì cũng không có nên từ khi nào, từ lúc nào, hấn rút kiếm bao nhiêu lần. Sao hấn ta biết được. Ma pháp này là loại ma thuật tâm linh đáng sợ nhất. Con rùng mình chạy dọc sông lung.

- Bộ Não này. Đưa ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mọi Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Huyền Thoại Được Khai Sinh

Mozart lạnh lẽo nhìn, còn bọn chúng thì ngẩn ngơ, suy cho cùng loại ma pháp kì lạ này hấn chưa từng thấy qua. Một ma pháp kì lạ, nhưng thật ra ma pháp này cũng là một ma pháp bình thường dựa vào sáng tạo ma pháp của cậu. Nói một cách đơn giản đây là dựa vào vật lý và sự khuếch đại tưởng tượng. Đối với mắt, ta nhìn thấy một vật bằng ánh sáng và nhận ra người quen bằng lưu trữ trong trí não. Mozart đã lợi dụng điểm này để bẻ cong ánh sáng truyền vào não nhờ khả năng của tinh linh ánh sáng, khiến cho bọn chúng như là nhìn thấy cậu. Đối với tai, âm thanh mà tai nghe được là nhờ vào đơn vị đề _ xi _ ben (hay là Héc (Hz)). Âm thanh khác nhau do cường độ của đơn vị này khác nhau. Nếu vậy, chỉ cần tạo ảo giác gây " nhiễu loạn " tần số thanh âm khiến cho âm thanh chúng nghe thấy là nhầm lẫn. Đối với lưỡi và mũi cũng tương tự. Làm sai lệch cảm giác của chúng. Đối với da, trên da có tế bào thụ cảm nên nếu muốn thay đổi nhận thức của da hay là giác quan cảm giác (xúc giác) ta chỉ cần thay đổi khoảng cách va chạm và áp lực. Thay đổi khoảng cách, dù nhỏ nhưng vẫn sẽ tạo điểm ấn khác. Tự tạo áp lực nhỏ khiến họ nghĩ rằng bị ai đó chạm vào nhưng thật ra hoàn toàn không. Ngay cả câu nói của cậu cũng không đúng, cậu đâu thể di chuyển nhanh vậy được, chỉ là cậu bẻ cong mọi thứ ngay khi mọi người đang tập trung để di chuyển sang một bên thôi. Vì cậu chắc chắn rằng:

- Vào lúc ấy, nơi tập trung chú ý của chúng sẽ là Audrey, dù chỉ trong khoảnh khắc.

Cậu bắt đầu thực hiện chiêu trò đó. Khẽ rời đi, tích ma thuật, thêm ma thuật bộc phá, kết hợp ma thuật trong khi hấn đang tấn công cái bóng của mình. Lướt ra sau lưng hấn, cho nổ ma pháp. Nói dối là cậu đã đi tới tương lai, hoàn toàn không. Một pha lừa đảo có tính trước và lên kế hoạch từ lâu. Nhưng... Nói rằng cậu không có dấu hiệu thì sai. Chiêu thức này có dấu hiệu nhưng Mozart đã khéo léo ẩn nó đi trong tiếng vũ khí va chạm tiếng nổ ma pháp. Để cây ma pháp này cho từng người. Từng cú chạm đều là họ tự đánh nhau. Mozart cứu được Margaret cũng do cậu để ý cô bé. Một pháp sư thành quang, biết thần thuật và lại còn nhỏ tuổi. Cú chạm cuối cùng, cú mà Audren giết Margaret chính là do cậu. Tạo bóng hình Audrey bị đâm chết phía trên là có thể dụ được cô ấy lao lên cứu. Cho bóng hình mình dưới cảnh đó là Audrey sẽ lao tới. Và kết quả là... (Edit: Má, anh main iq vô cực luôn rồi!))

- Đấu với một kẻ điên, nhất là khi hấn mạnh, thì rất khó mà cũng rất dễ...

Khó ở đây là khi hấn mạnh, chiêu thức của hấn sẽ rất khủng khiếp, nhưng nếu hấn điên rồi, sơ hở lộ ra cũng rất nhiều...

Mozart chỉ kiếm thẳng lên trời...

Đùng!

Tiếng kêu như sấm, rền vang khắp nơi. Lưỡi kiếm tích một ma lực cực đại. Tựa như xuyên thấu qua tầng bình lưu, Như muốn đem cả không gian nuốt trọn...

Cậu đem thần chú rền vang khắp nơi, Một đòn hủy diệt

- Không phải là có cứu được không mà là chắc chắn cứu được, không phải là sẽ cố gắng giành thắng lợi mà là chắc chắn. Không phải kiếm để

chém mà là để giết. Hồi linh hồn của tất cả các người, hồi linh hồn của thanh kiếm nơi đây. Hãy hét lên cùng ta...

- Hét vang lên cùng với sự giận dữ chính đáng này. Thử ma lực chảy vào ta. Bùng cháy. Hóa thành đau đớn rồi vượt qua và đánh bại kẻ địch. Thức tỉnh giấc mơ từ hoàng kim, giải phóng uy năng.

Giải phóng cực đại, Đại Thần Kiếm _ Draco _ Rồng thiêng bảo vệ các vị thần

Lưỡi kiếm quét tới, hết như tận thế, biến tất cả thành bụi phấn, ánh sáng xóa sổ mọi thứ trên đường đi. Để lại một vệt dài xa tận chân trời...

Mozart, hạ xuống nhìn lại quang cảnh như địa ngục, thanh kiếm trên tay cậu tan thành cát bụi.

- Đã làm khổ người rồi.

Draco là tên một con rồng huyền thoại với biệt danh: "Kẻ trợ giúp các vị thần". Nó là con rồng mạnh nhất trong thần thoại Hy Lạp. Sánh ngang với Farnir. Uy lực của chiêu kiếm này rất mạnh, tuy Mozart đã thêm vào vô vàn vòng khí ma pháp làm tăng cường khả năng chống chịu nhưng vẫn bị vỡ tan. Cậu mệt nhọc thở ra một hơi dài.

Bốp!!!

Lisa đá vào chân của Mozart, cậu ngã nhào xuống đất. Bực dọc nói:

- Anh đã tàn tạ vậy mà còn cố làm ngầu nữa. Thật là... em không quan tâm việc anh bị thương đâu.
- Ế... Vừa nãy, ai nhìn thấy ngài ấy bị đâm mà sắc mặt trắng bệch ấy nhỉ? (Benrdan)
- Đ...Đó là tại nhìn thấy cậu ta như vậy nên ta mới quan tâm thôi. (Lisa)
- Thế ai kêu "Dù gì đi nữa, em sẽ luôn tin tưởng ở anh.", nhỉ.
- Ta... _ Để ý kĩ, mặt cô đã đỏ au như táo chín nhìn rất dễ thương.
- Mà sự thật khi thấy ngài như vậy tôi cũng thấy rất lo. (Benrdan)

Chứng kiến cảnh đó, ai lại không lo lắng. Nhất là người mà mình tôn thờ, mình nguyện đi theo bị như vậy. Mozart hiểu được suy nghĩ ấy, cậu lên tiếng xin lỗi và giải thích về hành động của mình.

- Trước tiên ta thành thật xin lỗi mọi người. Nhưng đó là một phần để kế hoạch vừa rồi tấn công.

- Tôi đã hiểu rồi ạ. (Benrdan)

Mozart mệt nhọc nói lời cảm ơn, trong khi Lisa vẫn đang không hiểu chuyện mà Mozart vừa nói. Vì cậu đang khá mệt nên Benrdan sẽ là người giải thích hộ.

- Ý của ngài ấy là: "Nếu muốn lừa kẻ địch thì chúng ta cần phải lừa đồng minh trước."

- A (Lisa)

Tới đây Lisa hiểu ra. Thực vậy, nếu như kẻ địch tìm hiểu về chúng ta họ sẽ tìm hiểu và theo dõi những người thân và đồng minh của chúng ta đầu tiên. Vì thế, cách để đánh lừa đối phương hiệu quả nhất là đánh lừa chính đồng minh của mình. Cô và Benrdan cùng đưa nhà vua trở về lại hoàng cung. Bỏ lại nơi đây, nơi mà một huyền thoại đã được sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Một Thủ Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nếu nữ hoàng là người tạo nên sự mạnh mẽ của ngài. Thần sẽ là người giấu đi giọt nước mắt của ngài.

Kết quả là Mozart nằm ngủ li bì cả đêm, cậu tới hôm nay vẫn thiếp đi. Khi cậu tỉnh lại. Câu đầu tiên cậu nói là:

- Bắt đầu với công việc chính thôi. Sổ sách còn nhiều lắm.

Cậu lao đầu vào làm việc, không ngừng nghĩ. Tuy nhiên, ánh mắt của cậu không có gì là minh chứng cho một sinh vật sống. Nó giống như là thực vật vậy. Một ánh mắt vô hồn.

Kịch! Kịch... (Tiếng bước chân)

- Thừa đức vua, quân lính đánh thuê Ziell đã đánh vào phía tây của nước ta. Họ đang tiến tới rừng Mort.

- Lệnh cho toàn quân lần vào trong khu rừng. Vị trí đã chỉ định.

Cậu nhìn vào quân sư Brendan của mình.

- Bệ hạ. Thần hiểu rồi.

- Vậy nhé, ta đi trước. _ Mozart uể oải bước đi. Có vẻ như cậu rất mệt.

- Bệ hạ...

Người cất lên tiếng nói ấy là Benda, nhưng tất cả mọi người đều nhìn cậu _ nhà vua của đất nước với vẻ cực kỳ lo lắng.

(Bật mí một chút về kế sách của Mozart)

Ở đây Mozart đã áp dụng hai chiến thuật nổi tiếng: Vườn không nhà trồng của Hưng Đạo Vương _ Trần Quốc Tuấn và Âm độ Trần Thương trong tam thập lục kế của Tôn Tử.

(Quân lính Ziell)

- Báo cáo đi, có gì chưa.

Tên thủ lĩnh là một kẻ bặm trợn với những vết sẹo chi chít trên cơ thể, kẻ cả khuôn mặt.

- Bẩm, chúng tôi thấy chúng đang lên ngựa rút lui.Vào trong khu rừng Mort.

- Hà hà... Chúng ta đi. Khi mà chúng rút lui chắc chắn sẽ bỏ lại lương thực.Hành quân lâu thế này chắc các người đói lắm. Vào đó thôi.

Nhưng khi chúng vào, không có bất kỳ thứ gì còn sót lại. Tất cả chỉ là một đồng hoang tàn.

- Sao chúng lại có thể rời đi nhanh thế nhỉ. Vậy thì, chúng ta ở đây và đợi viên quân tới. Số lương khô này chắc vẫn đủ.

(Trước ngày Mozart giao chiến với đôi quân.)

- Chúng ta sẽ làm thế này. _ Vừa nói tôi vừa chỉ vào bản đồ.

Brendan suy tư, cậu nói rằng cậu có thể không hiểu lắm, thế là tôi đành phải giải thích. Không chỉ cho Brendan mà cho những độc giả trước mặt.

- Nếu ta cho quân lui đi. Kẻ thù sẽ tạm dừng cuộc hành quân để nạp năng lượng sau chuyến đi dài ngày. Ta lúc đầu sẽ cho quân dò vào sâu trong rừng, mục đích là để chúng phải tính toán kỹ lưỡng việc lui vào rừng vì nó là địa thế của ta. Thứ hai, là để chúng chủ quan.

- Cái này thì thần biết. Chính vì thấy quân ta rút lui khi chưa đánh sẽ tạo nên sự khinh thường và tạo nên sự tự cao về sức mạnh của bọn chúng. Sau đó, ta tập kích và tiêu diệt chúng.

- Còn cái thứ ba, cậu biết chứ... _ Tôi mỉm cười, nói.

- Cái này thì đau đớn hơn. Ta đánh vào lương thực của bọn chúng. Bắt chúng phải từ từ chịu thua.

Tôi cười sáng khoái vỗ vai Brendan, tôi giao toàn bộ công việc lại cho cậu ấy.

- -----.

Bây giờ là cảnh ảm đạm này đây. Sau cuộc chiến, người hùng của cuộc chiến trở nên thế này đây.

Thảm cảnh mà cậu tạo ra, cậu vẫn luôn ghi nhớ... Đối với một cậu nhóc thì cảnh mình tự tay giết người quá sức chịu đựng của cậu ấy. Cậu đã bị Posttraumatic stress disorder (1). Khiến cậu vừa nhớ lại đã nôn ọe ra. Cậu sợ, sợ chính bản thân mình.

- Nay, người yếu đuối quá đấy. (Rho)

- Tôi xin lỗi, nhưng cuộc chiến vừa rồi thật quá sức chịu đựng của tôi. Họ, cũng có gia đình, cũng có nơi để trở về. Thế mà tôi...

- Vậy người không có ư. Không có ai để bảo vệ sao? Người đã hứa với ta điều gì? Người cũng có người bảo vệ cơ mà...

" Trước khi tôi qua thế giới này một cô gái đã liều chết để bảo vệ tôi. Thế nên khi qua thế giới này tôi tự nhủ mình phải cố gắng hơn. Không phải là người khác bảo vệ mình mà là mình bảo vệ người khác.Thế nên trừ những cái quan trọng với tôi. Thì, những thứ còn lại, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả."

Câu nói ấy hiện ra trong đầu của Mozart. Cậu đánh đổi tất cả cơ mà.

- Tôi xin lỗi...

Cậu xin lỗi các tinh linh vì cậu quá yếu đuối, xin lỗi chính cậu vì mới đó mà gần như sụp đổ lời hứa của chính mình. Cậu xin lỗi người đã đặt niềm tin vào chính cậu. Sau tất cả cậu sẽ một lần nữa hồi sinh.

- Tôi mệt quá, ngài nói nhiều quá đấy Rho.

- Đấy mới là câu nói ta muốn nghe từ cậu.

Cậu bước vào phòng ngủ của mình. Thật ngạc nhiên, Price đang ở đó, cô mỉm cười dịu dàng nhìn Mozart. (Edit: Gạ phạch t hay gì _ Main said)

- Có chuyện gì mà cô lại tới đây.

- Thần nghe nói bề hạ chuyện triều chính hôm nay. _ Price nói với một vẻ lo âu.

- À... Ta xin lỗi... Máy hôm nay, ta hơi khó ngủ.

Trong đôi mắt của cô đượm buồn, cô ngồi xuống cạnh tôi và nói những lời an ủi tôi.

- Thừa ngài, nữ vương đang rất lo... Thần hiểu công việc rất nặng nhưng ngài cần chăm sóc bản thân.

- Lisa bảo em tôi sao.

Thế là cô ấy kể lại toàn bộ sự việc. Quá lo cho cậu, cô ấy đã nhờ tới Price vì cô ấy biết rằng, chỉ có Price mới có thể làm cậu dịu đi bằng những bài hát đó. Nghe thấy vậy, Mozart chỉ biết nằm dài xuống giường mà thờ dài.

- Ta không thể giúp gì cho cô ấy, ta chỉ có thể giúp những thứ mình có thể và trong khả năng của ta mà thôi.

Khẽ xoa đầu nhà vua trẻ, Price mỉm cười dịu dàng.

- Ngài luôn là người trao cho cô ấy những gì tốt nhất nhưng mà bây giờ ngài đang làm quá sức.

Cô ấy cất tiếng hát, đó là một bài dịu dàng như ru ngủ, nó khiến cảm xúc Mozart trào ra. Hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt đức vua, cậu đã cố gắng che dấu nó nhưng nó vẫn rơi.

- Xin lỗi...

- Yếu đuối cũng ổn thôi, chúng thần sẽ luôn là đồng minh của ngài. Thần hiểu là người không muốn bộc lộ cho nữ hoàng thấy. Nhưng khi nào ngài cần thì thần vẫn có thể hát ru cho người..

- ..... zzzz(Tiếng ngáy)

- Nếu nữ hoàng là người bộc lộ sức mạnh bên trong của ngài thì thần sẽ là người giấu sự mềm yếu của ngài đi.

Đang thì, không ra đều được đâu nha. ^^

p/s:

Rối loạn stress sau sang chấn/ Hậu chấn tâm lý (Posttraumatic stress disorder) là một chứng rối loạn tâm thần có thể nảy sinh sau khi một người trải qua biến cố gây tổn thương, ví dụ như tấn công tình dục, chiến tranh, tai nạn giao thông, hoặc những đe dọa khác trong cuộc sống của mình. Các triệu chứng có thể bao gồm suy nghĩ, cảm nhận hoặc giấc mơ nhiều loạn liên quan đến sự kiện đó, một mối về tinh thần hoặc thể chất và cố gắng lẩn tránh các kích thích liên quan tới biến cố sang chấn, biến đổi về cách suy nghĩ và cảm nhận, và dễ mất ngủ. Những triệu chứng này kéo dài hơn 1 tháng sau biến cố. Trẻ nhỏ thường ít bộc lộ dấu hiệu đau khổ và mệt mỏi nhưng thay vào đó lại biểu hiện ký ức qua việc vui chơi. Những người mắc PTSD có nguy cơ tự tử rất cao. Nếu bạn nghi ngờ bản thân mình hoặc ai đó xung quanh bộc lộ những triệu chứng này, xin hãy dẫn họ tới các chuyên gia tâm thần học.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lịch Sử

Thế giới này là một khối vô cảm. Từ sau trận chiến kia đó là nhận xét của tôi về thế giới này. Vô cảm, không có âm nhạc nên phần thoải mái gần như không có. Cũng chính vì không có nên từ khi tôi vào đây, mặc dù kế hoạch đã hoàn thành cơ mà mọi người vẫn thật sự mệt mỏi. Ra chiều khó mà giải quyết trong một sớm một chiều. Cũng chính vì vậy tôi hiểu lý do khi mới vào thế giới này tôi được gọi là dị giáo... Đối với một thứ chưa từng tồn tại thì nó chỉ là hai trường hợp. Một là thánh thần, hai... là ác thần. Và đối với tôi, nó là ác thần.

Thế giới này được bao phủ bởi một lời nguyên... Không được có âm nhạc... Họ đánh đổi nó để có sức mạnh. Mà sức mạnh ở đây chính là ma pháp. Về lời giải, thôi thì để sau... Giống như là bán linh hồn cho quỷ, cơ mà về cơ bản khi suy tính lại về thế giới này. Vị thần bảo hộ có thật sự "tốt" không? Đây là một kết luận của tôi khi đọc một cuốn sách trong thư viện quốc gia về lịch sử thế giới trong khoảng thời gian tôi có thể coi là... rảnh. nội dung như thế này.

Thế giới này là một vùng đất liền, một đại lục địa lớn và duy nhất trên tinh cầu này. Vào thời đó, cuộc chiến trên thế giới xuất hiện tại đây. Khu vực này gần đó có một bán đảo được gọi là [Dấu Chân của các vị thần]. Đúng như cái tên gọi, trước đây tinh cầu này. thiên thần, ác quỷ và con người đã giao chiến với nhau. Ban đầu cuộc chiến nghiêng về phía thiên thần và con người, đẩy ác quỷ về một phía. Thế nhưng, sự thay đổi đã xảy ra khi có hắc. Tổng lãnh thiên thần, mà sau này là thiên thần sa ngã _ Lucifer

Lucifer là tên của đứa con đầu tiên được tạo ra bởi Thần, là vị Tổng lãnh thiên thần đầu tiên và có quyền năng tối thượng nhất. Bởi hắc được sinh ra theo hình ảnh của Thần, Lucifer đã có năng khiếu với khả năng sáng tạo; để biểu hiện vật chất và năng lượng ra từ hư không cùng năng lực hồi phục, tái tạo. Tuy nhiên, Lucifer sau đó phản bội vì cho rằng chính mình mới là kẻ mà loài người phải phục tùng và sùng bái thay vì phải phục vụ cho họ, hắc đã triệu tập tất cả những thiên thần nổi loạn ủng hộ mình (sau này bị gọi là những thiên thần sa ngã, chiếm khoảng 1/3 trong tổng số thiên thần trên Thiên giới) và khơi mào cho cuộc Chiến tranh trên Thiên giới. kết quả là Lucifer cùng các thiên thần nổi loạn đã bị đánh bại bởi các thiên thần khác dưới sự lãnh đạo của những người em của mình là các tổng lãnh thiên thần Michael, Gabriel, Uriel, Raphael. Hắc, cùng với Beelzebub, Leviathan và Asmodeus là những kẻ đầu tiên bị trục xuất khỏi thiên đàng, đầy xuống địa ngục, nơi mà Lucifer sau đó được biết đến như Satan (Quỷ)

Lucifer không hề ác, ông rất nhân từ, ông bảo vệ con người và nghe theo lời nguyên cầu, thường xuyên cứu rỗi con người. Nhưng chính con người đã phản bội sự tin tưởng của Lucifer. Họ lừa lọc ông để mượn lấy sức mạnh mà ông đang có, thử sức mạnh của vị tổng lãnh thiên thần 12 cánh. Tại sao Lucifer lại bị lừa ư. Rất đơn giản, ví dụ. Lucifer có thể giết một đạo quân. thì vị vua đó chỉ cần kêu rằng, nếu Lucifer làm việc này thương vong sẽ rất ít. Và đây là một việc tốt. Cuộc chiến một chiều mở ra tạo thành một vương đô hùng mạnh, mà sau này là Đế Chế Chén Thánh. Khi Lucifer nhận ra là khi mà ông biết rằng loài người không đáng tin. Chính vì vậy ông muốn hủy diệt loài người.

"Ta (Lucifer) sẽ ở trên thiên giới ; ta sẽ khắc tên ta lên trên những vì sao của Thần; ta sẽ ngồi trên vị trí lãnh chúa của mọi thứ, trên mọi đỉnh cao nhất của mọi ngọn núi linh thiêng nhất. Ta sẽ lên cao hơn các đám mây; ta sẽ như Đấng Tối cao."

Chính khi đó hắc nổi điên, cùng với những thiên thần khác tấn công thiên giới. Hắc bị đầy xuống địa ngục, và hắc lại tiếp tục gây chiến hắc lừa lọc những con người nhẹ dạ cả tin. Hắc và thần giới tấn công tại, ngay tại tinh cầu này. Hậu quả là khiến gần như toàn bộ đất đai mất sạch. Chỉ còn lại đại lục này.

Được coi là Tổng Lãnh Thiên Thần quyền năng nhất. Thông thường, một thiên thần có bao nhiêu sức mạnh phụ thuộc vào số đôi cánh mà họ sở hữu, thiên thần bình thường là một, các thiên thần mạnh hơn có thể là hai hay ba đôi cánh. Riêng Lucifer, hắc ta có sáu đôi cánh, tượng trưng cho sức mạnh đầu tiên được chúa tạo ra. Thất đại tội cũng được tạo ra ngay lúc đó. Lucifer là kiêu ngạo, Amodeus là sắc dục, Ba'al (Beelzebub) là phẩm ăn, Leviathan là đố kỵ và ghen ghét. Lý do thì để sau ^^ . Behemoth là phần nộ, Mammon là tham lam, Belphegor là lười biếng, tuy vậy hắc được coi như một nhà bác học Địa Ngục và dụ dỗ con người bằng cách hứa ban cho sự khéo léo, sáng tạo. Đó là bảy vị hoàng tử địa ngục bây giờ.

Và với vị thần mà nhân loại đang tôn thờ, tôi nghi ngờ đó là Belphegor. Nhưng mà về cơ bản, tôi cũng không rõ. Sau cuộc chiến này, quý tộc bị thua và rút về vùng đất bóng tối ở tận cùng phía Nam. Chúng vẫn ẩn mình trong những con người xung quanh, nấp trong bóng tối. Khi đó, nghề thợ săn quý bắt đầu từ đó. Cũng từ khi thợ săn quý bắt đầu, các ngành nghề khác, các nhiệm vụ xuất hiện. Cũng từ đó công hội ra đời, các rank cũng được tạo thành từ đó. Các rank từ thấp lên cao bao gồm.

Mới vào (F)

Tập huấn (E)

Đồng (D),

Bạc (C)

Vàng(B)

Bạch Kim (A)

Kim Cương (S)

Sự phân chia cấp bậc xuất hiện để phân chia giới hạn độ khó, cũng như là chinh đốn, thay đổi về cấp bậc tạo nên sự phấn khích nhằm khuyến khích các "thợ săn" khác hoàn thành. Sau cùng các chức nghiệp cũng ra đời.

Assassin (sát thủ): thiên về ám sát. Tấn công tầm gần. Sát thương trung bình, độ nhanh nhẹn lớn, có thể ẩn mình, thiên về đấu theo du kích. " Vừa đấu vừa chạy " và tập kích bất ngờ

Lancer (thương thủ): tấn công tầm trung, sát thương ổn. Thiên về tấn công. Nhận được kỹ năng xuyên thấu qua phòng ngự đối phương một cách ngẫu nhiên.

Các chức nghiệp khác ta sẽ để ở chap sau:>

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Phát Hiện và Thú Nhận

Chức nghiệp

Rider: không thiên lắm về giao chiến. Thiên về tốc độ. Tốc độ chạy cao. Vận chuyển người và hàng hóa nhanh. Có lợi khi giao chiến cần nhiều quân.

Linger (tạm gọi là thú nhân): thiên về triệu hồi và sử dụng thú triệu hồi để tấn công.Con người cũng có thể làm được. Nhưng mà, tất nhiên không thể bằng tộc Linger.

Acher(cung thủ): Tầm bắn xa, sát thương thấp hoặc trung bình. Nổi bật trong chức nghiệp này là tộc Elf.

Catcher: thiên về đặt bẫy kẻ địch.

Benseker (kẻ điên): khi nhận sát thương sẽ bị điên, giảm sát thương nhận vào, cường hóa công kích. Giảm sát thương nhận vào. Trâu sức nên đóng vai trò tanker. Dame thấp

Biến đổi sư: Ghi nhận: ba người

Đây là một thiên chức, không rõ nổi bật về đặc điểm. chỉ số của thiên chức này cao hơn nhiều so với các thiên chức khác.

Y sĩ (Healer): chịu trách nhiệm hồi phục và đôn buff cho team. Hiện tại rất thiếu người có chức nghiệp này vì để trở thành healer thì ngoài việc cần có biểu hiện chức nghiệp đó thì còn cần phải có rất nhiều biểu hiện về tính cách khác.

Thợ Săn Quý: Chức nghiệp này hình thành khi người này săn được từ năm mươi con quý trở lên hoặc là mười con quý cao cấp. Hoặc là săn được tướng quý thì sẽ được nhận chức.

Khả năng thứ nhất

Nộ: Khi giết một con quý sẽ tích một nộ, khi số nộ đủ quy định người đó sẽ nhận được[Thoát Cốt]

[Thoát Cốt]:Người nhận được chức năng này sẽ có thể hồn lìa khỏi xác. Hồn này có thể đi xuyên vật thể và tấn công kẻ địch. Sức tấn công nhân đôi, chỉ cần thân xác còn thì linh hồn bất tử. Trạng thái này sẽ kết thúc khi chủ nhân nó muốn hoặc hết nộ. Nộ sẽ xuất hiện thông báo khi nó sắp hết cho chủ nhân.

Khả năng thứ hai

Bạo Kích: Xuất hiện khi Thợ săn quý Giết được một tướng quý, kỹ năng này xuất hiện. Chủ nhân có quyền chọn [Sát Thương Cộng Dồn]hoặc[Sát Thương Bùng Nổ]

Trích dẫn

Sát Thương Cộng Dồn: Khi đánh vào kẻ địch, nhận một điểm cộng dồn. Sát thương vào kẻ đó sẽ được tăng lên, gia tốc theo số lần đánh

Sát Thương Bùng Nổ: Khi gây sát thương lên đối phương, tích một điểm bạo. Khi điểm bạo bằng mười nhận được [Bùng Nổ]

Miêu tả về [Bùng Nổ]

Bạo phát sát thương, tấn công thẳng vào cơ thể bỏ qua giáp. Uy lực nhân bốn.

Ma Pháp Sư (Magican): chuyên nghiên cứu về ma pháp và các cách tấn công của ma pháp cũng như là điều chế thuốc. Chức nghiệp này ít tham gia chiến đấu. Chủ yếu họ kiếm tiền nhờ bán các loại thuốc hồi phục và các quyền trục nghiên cứu về ma pháp.

Kiểm sĩ (Saber): tấn công tầm gần, giỏi về solo (chức nghiệp không thể khắc chế: Assassin). Sát thương cực lớn, chiêu thức đơn giản, ít niệm chú, uy lực lớn.

Còn đối với Mozart, chức nghiệp mà cậu mang là [Đa Nghiệp Sư], toàn bộ thông tin mà cậu có là bằng không. Ma pháp cậu có khi chui qua thể giới này là:

Extra Skill

Sáng Tạo: Có thể tạo ra những đồ vật nằm trong trí nhớ hoặc là tạo ra ma pháp mới nhờ kiến thức của mình

Các kỹ năng cậu đã sáng tạo ra là:

Dựa trên Asene Lupin

Kỹ năng:

Cắt: Cắt một vật thể ra

Dán: Dính một vật thể này vào một vật thể khác.

Dựa trên Albert Einstein.

Kính Hoa Thủy Nguyệt: Việc nó hoạt động thế nào thì không phải nói, ta đã giải thích rồi.

Dựa trên Alfred Bernhard Nobel

Thương Nhân Tử Thần: Mô phỏng việc phát minh ra thuốc nổ của ông ta, năng lực này cho cậu một khả năng _ Khiến đồ vật trong phạm vi bàn tay cậu chạm vào trực tiếp phát nổ.

Một con người như cậu thật sự là đối với thế giới này rất là mới lạ, nhưng cậu muốn thay đổi thế giới, bắt đầu từ vương quốc này. Và thế là cậu bắt đầu cho việc tạo ra nguồn sinh lực cho thế giới.

- Mozart này, anh có phải [người chuyển sinh] không?

Câu nói đó khiến Mozart giật nảy người quay lại nhìn người vừa phát ra tiếng nói, đó là Lisa. Cô đang mỉm cười nhìn cậu.

- S...Sao em lại có suy nghĩ đó.

- Bởi vì, anh rất kỳ lạ. Không ai từ trước tới giờ lại có suy nghĩ như vậy. Về tất cả mọi thứ. Cứ như là anh đang sống ở một thế giới khác vậy.

Suy nghĩ một chút, Lisa khẽ lắc đầu, mỉm cười.

- Có lẽ em suy nghĩ nhiều quá rồi. Xin lỗi anh, Mozart.

- Không, em đoán đúng rồi đấy. Anh là một người chuyển sinh. Trước đây ... Ừm ... có thể gọi là một tên ngốc đi.

- Em không nghĩ là anh ngốc. Anh không hề quá ngốc.

Lisa lắc đầu, ngoại trừ việc tình cảm cậu có hơi ngốc nghếch một tý. Thế nhưng, trên những lĩnh vực khác. Không thể phủ nhận, đóng góp của cậu là hoàn toàn xứng đáng, cậu thông minh một cách đặc sắc đến mức nên phải gọi là quá khác người. Tất cả mọi thứ cậu làm, đơn giản chỉ là muốn xong sớm. Đúng như câu nói ở thế giới này, nó đúng cho cả Mozart và Bendan. "Những kẻ thông minh thường là kẻ lười." Chính vì lười nên họ mới tạo ra phương pháp để thay thế mình làm việc. (Như ở trái đất phát minh ra robot đó)

Nghe Lisa nói vậy, Mozart chỉ lắc đầu, nụ cười cay đắng hiện trên môi.

- Đến cả người mà mình yêu quý nhất mà cũng không bảo vệ được thì có được gọi là tên ngu ngốc không.

Khi đó, Lisa nhận ra trên khuôn mặt Mozart hai hàng lệ trong suốt chảy ra. Đối với cậu ấy, người đó thật sự đáng quý vậy sao. Cứ để chúng chảy, Mozart kể lại.

- Tôi trước đây là một tên cô độc, tôi cứ làm gì ngồi đấy. Bạn bè khinh thường, tôi học giỏi lắm mà ngủ riết nên chúng nó khinh thường tôi. Trừ cô ấy

- Cô ấy xin xắn, đáng yêu, giọng nói ngọt lịm. Cô ấy luôn hỏi tôi, phiền phức lắm. Cơ mà cô ấy luôn luôn lắng nghe luôn, luôn quan tâm tới tôi. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy trên cuộc sông này vẫn còn người tốt. Tôi biết được sự quan tâm là gì. Tôi làm mọi thứ vì cô ấy. Miễn là cô ấy thích, cô ấy muốn nghe piano, tôi ngay lập tức đi học, bỏ qua sự rối rắm. Tôi bỏ mọi thứ chỉ để có thể học được nó. Ngày cô ấy tỏ tình, khi đó tim tôi như trật một nhịp. Vui lắm.

Nhưng ông trời không cho niềm vui ấy kéo dài. Piano em yêu quý đã giết chết em. Khi tôi hiểu ra mọi chuyện thì tôi biết rằng người giết em là tôi. Tôi biết rằng: " Chính nghĩa không tồn tại."

Mozart cứ nói. Đến khi cậu nhận ra thì mặt của Lisa đã trở nên trắng bệch, cô lắp bắp:

- A...Anh Nam đúng không?

Bất ngờ Mozart cũng bật thành tiếng.

- Mai... là em ư?

Khi đó, hai con người, hai ký ức. Họ lại gặp nhau, họ nhận ra nhau và rồi để họ yêu nhau thêm lần nữa.

Nước mắt đổ rớt trên trang giấy, tôi không thể làm ướt bức thư quý giá này. Tôi cố gắng ngăn giọt nước mắt đang rơi. Sau tất cả, tôi vẫn không thể bảo vệ em.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tiến hóa

Sau màn nhận ra nhau thì cả hai cùng oà khóc mà ôm lấy nhau. Sau cùng, cuối cùng họ cũng tìm thấy nhau. Họ thật sự muốn gặp lại nhau một lần nữa. Họ kể cho nhau những câu chuyện, Lisa kể cho Mozart nghe về việc khi cô tới thế giới này đã phải làm gì. Mozart mỉm cười và chăm chú lắng nghe, chưa bao giờ khuôn mặt cậu hạnh phúc như lúc này. Nhưng mà, công việc là công việc. Việc liên minh nước đánh thuê Ziell lấy lý do giúp nước ta chống lại nguy quyền vương mà nói thẳng ra là cậu khiến lúc này không phải là lúc nhớ nhung. Việc cho quân lên rừng núi còn có một công dụng khác. Quân địch gồm lính đánh thuê, để tới đây họ sẽ dùng tới ngựa. Vì vậy, lên được đây sẽ cần phải bỏ ngựa. Đó là lợi thế của chúng ta.

Chúng ta có lợi thế về địa số. Cuộc chiến sẽ là một chiều với một sự thăm sát khủng khiếp. Nhưng đó là điều không đất nước nào tránh khỏi. Kế hoạch đã hoàn thành, bây giờ là phần quan trọng nhất _ Thực hiện. Trên thực tế thì lý thuyết dù có hoàn hảo thế nào cũng luôn luôn có lỗ hổng, thực hành (thực chiến sẽ rõ ràng nhất). Điều kiện khi đó như thế nào, có bất lợi gì. Và bọn chúng đi chuyển có đúng ý như mình đã dự đoán không. Trên tất cả, cuộc chiến đã bắt đầu.

_____oOo_____

Góc nhìn của chỉ huy lính đánh thuê Ziell

Bọn chúng thật là một lũ nhát gan. Chỉ vừa mới nghe thấy tên ta mà đã chạy mất xác. Nhà vua mới đúng là nguy vương. Nhưng mà cũng do chúng nó chạy nhanh quá nên giờ lương thực đang khan hiếm. Ta đành phải chờ đợi quân lương tới thôi. Chắc là mai họ sẽ tới, lúc này thì cứ vào việc thôi. Ta sẽ vào những khách sạn hạng nhất trong đây để ngắm cảm giác xa hoa, dù chỉ là một chút. Và rồi sau đó khi quân lương tới. Ta sẽ đánh chết bọn chúng.

- Bẩm tướng quân, chúng tôi đã cho thám dò phía trong khu rừng. Nơi đó chỉ toàn là dân thường và vài tên lính quèn. Họ đang nói chuyện với nhau. Còn cử một số binh lính đi tuần tra. Có vài tên nhìn cũng khá chất lượng, nên có lẽ không công ngay đâu ạ.

- Ừm. Quân ta khá đông, với lại đi cả ngày chắc các người mệt lắm. Nghỉ ngơi đi. Để ta xem mai có lên đánh không. Xét theo một cách nào đó cần cẩn thận với vị vua mới. Tuy ta coi hấn là nguy vương. Nhưng để lên làm vua thì chắc cũng không đơn giản, sợ rằng có ai đó ngấm ngầm giúp hấn. Hoặc hấn lên làm vua do một ai đó. Nói tóm lại thì người nguy hiểm không phải là hấn mà là người ở phía sau hấn. Lính cảm mách bảo đây là một [Đứa Con Của Quý]. Âm mưu có vẻ khá nguy hiểm.

- Vâng. Cảm ơn ngài đã nhắc.

Xời ạ. Quá dễ để lừa những tên ngu. Chính vì ngu nên chúng mới ở đây. Ta nào có sợ hấn, cũng chả cần sợ hấn có kẻ nào đứng sau không. Ziell là một vương quốc lính đánh thuê, cái chết là đương nhiên và dễ gặp phải, ta không sợ cái chết, ta chỉ sợ mất đi niềm vui của công việc này. Với thể trận kiểu này. Ta sẽ cho quân đánh thành nhiều hướng tỏa ra và vây lấy chúng. Sẽ có một số tên làm mồi nhử, nhưng chỉ cần nói với chúng. Đây là nghĩa vụ. Nếu làm tốt sẽ được trọng thưởng, lính đánh thuê khoái nhất là tiền nhất là tiền thưởng. Nhưng không sao đâu, ta vẫn sẽ chia cho các người, ta chỉ lấy ba phần thôi. Mà sự thật ta nên cảm ơn các người. Có các người làm bia đỡ đạn đi trước, ta sẽ lên chức trung đội trưởng nhanh thôi.

Khẽ liếm mép nhìn toàn quân. Tên tướng lĩnh khẽ mỉm cười. Cuộc sống chính là chiến trường. Nơi mà ở đó, bất kì lúc nào cũng sẽ có thợ săn và con mồi. Quan trọng là... các người có nhận ra hay không. Hiện tại hấn đang là một con sói già chó cắn cừu. Ai là cừu thì không cần phải nói.

_____oOo_____

Góc nhìn Mozart

Cuộc chiến sắp diễn ra. Chính vì vậy nên hiện tại tôi cần tập trung. Mai (Lisa) đang ở cạnh tôi nên tôi không thể tỏ ra mệt mỏi được. Cơ mà... muốn chắc cũng không được.

- Lisa, em c... có thể đừng có cứ ôm anh như thế được không?

- Anh cảm thấy bất tiện sao?

- À... không chỉ là... (tôi tránh nhìn vào cô ấy.)

- Hmm... tôi nghĩ là không có gì bất ổn đâu nữ vương ạ. (Tên thanh niên khốn kiếp, hấn nhảy thề.)

- Ấy Lisa, đừng...

Sự thật thì em đang dùng cơ thể hoàn hảo ấy mà ôm lấy tôi. Đôi gò bồng em ấy chà xát lên cánh tay tôi. Thú thật, đúng là tôi chịu không nổi. Đã thế vừa nãy em còn cố gắng ôm chặt lấy tôi. Mặc dù tôi là đàn ông nhưng mà người yêu mình làm thế này mà lại còn nhìn mình với ánh mắt trong veo không tập chất màu hoa trà ấy thì sao mà đỡ nổi.

D...Dễ thương quá đi!

Nhưng mà đúng lúc đó, một tiếng nói rất quen thuộc vang lên.

« Xác nhận cá thể Mozart Eveniden đã đủ điều kiện để tiến hóa. Bắt đầu chu trình tăng cấp.

Chu trình sẽ được bắt đầu sau

3..»

Đợi đã, cái quần què gì vậy. Tiến hóa là sao.

«2»

À! Mà tôi có là con người đâu. Nếu là quái vật chắc cần tiến hóa nhỉ.

« 1 »

Thôi kệ, tôi đâu thì tôi.

!!!

Nhưng ngay sau đó tôi đã phải hối hận. Một con đau khủng khiếp mà tôi không thể miêu tả thành lời xuất hiện. Nó hành hạ tôi đến mức nằm phục xuống đất mà rên la.

- Aaaaa

- Mozart, anh có sao không?

- Đức vua, ngài sao vậy?

Trước hiệu hiển kì lạ của tôi mọi người đều lo lắng.

Tôi ngất đi, mặc kệ cái gọi là tiến hóa đó.

« Kết hợp [Long], [Undead] và [Người Hùng], kiến tạo cơ thể mới »

Chính khi lúc đau đớn cậu chạy ra ngoài nên giờ có lẽ là chuyện tốt. Cơ thể cậu lớn dần, những đường nét mơ hồ trở nên rõ ràng hơn. Sương mù đen mang điêm giờ của tai ương, đang bao trùm hòa quyện với cơ thể mới của cậu. Hoa văn màu đen hiện lên cơ thể cậu rồi biến mất. Sau đó một sinh vật không lồ xuất hiện trên bầu trời. Nó dài phải cả gần trăm cây số. Đôi cánh rắn rỏi trên lưng đang là thứ khiến nó bay, răng nanh và móng vuốt sắc bén cùng với cơ thể không lồ màu đen nhánh. Đặc biệt đôi mắt màu đỏ thẫm mang đầy điêm báo tai họa. Một sinh vật kiêu ngạo nhất thế gian _ Rồng.

« Tiến hóa hoàn tất.

Tên: Mozart Evellniden

Chủng tộc: Long Nhân

Loại: Tử Mệnh, Áo Long

Biệt Danh: Hắc Tử Long

level: 920

Điểm cộng: 2500030

Điểm mua: 92000

Thẻ lực: 30000

Sinh lực: 20000

Kháng Ma Thuật: 40009

Đề Kháng: 12500

Nhanh nhẹn: 65200

Ma Thuật: 8070800

Thiên chức: Đa nghiệp sư

Kỹ năng

Hỏa Ma pháp lv 2000

Thủy ma pháp lv 1670

Mộc ma pháp lv 680

Băng ma pháp lv 560

Dung ma pháp lv 890

Lôi ma pháp lv 772

Phong ma pháp lv105

Hắc ma pháp lv 400

Quang ma pháp lv381

Sáng tạo

Thương nhân tử thần,Cắt,Dán,Kính hoa thủy nguyệt.Thú săn mồi.Kẻ nói chuyện tử thần. Kẻ ăn thịt khát máu,Thanh âm thần thánh,Nghịch chuyển thời không,Sa kích,Tử vũ,Cuồng hóa,Nộ,Bạo kích. Thần Thạch Vĩ Đại.Gấp đôi kinh nghiệm khi vừa lên cấp, gấp đôi chỉ số điểm mua...

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1) - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ảo Long _ Rồng Tai Hoạ

Con rồng tai hoạ ấy thì nhỏ dần thành hình dáng của một con người, một bộ vest màu đen giống như của một quân gia. Tuy nhiên vẫn không che được chiếc đuôi và cặp sừng của mình.

- Mozart... Mozart. Anh có sao không?

- Khò...

- ...

- Thì ra là ngủ. Anh làm mọi người hết hồn.

Lisa thở phào trong khi nhìn vào Mozart. Dù cơ thể cậu vừa biến đổi nhưng không phủ nhận rằng đây là người yêu của cô, sao cô không lo lắng được.

Chiều hôm sau, Mozart tỉnh lại. Cậu xem xét kỹ lại cơ thể của chính mình sau khi tiến hóa. Cậu nhận ra rằng, cậu mạnh hơn trước rất nhiều, điều đó là đương nhiên. Bất kỳ quái vật nào cũng đều như vậy. Nhưng mà của Mozart là khác hoàn toàn. Cậu chuyển từ Undead sang tộc Long một cách rất kỳ lạ, không phải là tiến hóa mà là chuyển tộc. Hơn nữa, tộc Undead khác biệt hoàn toàn với rồng. Cậu đành phải hỏi hệ thống.

- Nay Đại Hiền Triết, cái vị long nhân là sao. Ta nhớ lúc đầu ta là Undead cơ mà.

《 Trả lời:

Vì trong cuộc chiến kia ngài đã giết 10 Long Nhân, đó chính là các vị tướng lĩnh lúc đó và một người lính khác. Người còn lại được thiên chức đột phá

trong kiểm sĩ _ Dũng Sĩ. Hệ thống xét thấy không nên để ngài ở dạng ba tộc khác nhau mà hợp lại làm một. Nhưng mà cấp độ để lên nó rất cao. Ngài có thể đề việc lên cấp sau. Nhưng xét thấy đó là trường hợp cấp bách, hệ thống bắt buộc.»

- Bắt buộc? Nó như thế nào?

Hệ thống trả lời bằng cách cho hiện ra [Cuồng Hoá]

Cuồng Hoá: (Chi Long Tộc mới có) Bỏ qua hoàn toàn lý trí, trực tiếp điên cuồng tấn công. Uy lực nhân lên ngàn lần nhưng không phân biệt địch ta.

« Chủ thể đang bị nhiễm dần trạng thái này, ngay khi sau khi giết tên lính. Cuồng Hoá đã làm ngài mất ý chí để rồi dẫn tới việc ngài dùng sáng tạo tạo ra Đại Thần Kiếm _ Draco _ Rồng thiêng bảo vệ các vị thần. Khi dùng xong chiêu này hệ thống đã tiến hành khoá ma pháp. Ma pháp còn lại quá lớn đủ để ngài trực tiếp từ đó mà phá hủy đất nước này, cả cô ấy.»

Khi nghe thấy từ cô ấy, Mozart bắt giác rung mình tưởng tượng ra tràng cảnh khi đó và nhớ lại quá khứ trước đây của cậu. Cậu không muốn quá khứ lặp lại, không muốn chút nào.

« Chính khi đó hệ thống đã ngay lập tức bỏ qua cảm giác đau mà đáng lẽ là lên cấp 1000 ngài mới được dùng. Trực tiếp hợp thể, khiến ngài biến đổi. Do là ba thuộc tính khác nhau nên hệ thống không chắc. Không ngờ lại là Áo Long.»

- Áo Long?

Cậu thắc mắc một hồi rồi dùng đến _ SEACH

SEACH _ Áo Long

« Áo long: Con rồng tai hoa trong truyền thuyết, nó chui vào trong giấc mơ của sinh vật khác, kể cả đồng loại. Nó điều khiển người đó qua giấc mơ, kể cả khi nó bị giết nhưng linh hồn còn sống thì nó sẽ sống trong giấc mơ dưới dạng ký sinh. Sau cùng nó ăn giấc mơ của vật chủ. Sinh vật bị nó ăn sẽ biến thành nó lúc trước.»

Mozart xem lại một lần nữa, có vẻ ngoài việc nâng cao lên thì các năng lực khác vẫn còn nguyên. Nhưng mà giờ nó đã nhiều đến mức viết không hết một trang vở rồi. Cả những năng lực dị hợm như [Hồi Thối] và [Bốc mùi] cũng có... có vẻ [Kẻ Ăn Thịt Khát Máu] không chỉ đơn giản là cướp chiêu thức mà còn cướp cả những thứ vốn không là chiêu thức, nói trắng ra là cướp cả đặc điểm của đối tượng đó nữa. Hơn nữa, điểm kinh nghiệm cao thế này chắc là do cuộc chiến đó. Bảy mươi ngàn người chứ có ít đâu. Hơn nữa còn một thứ cậu vẫn thắc mắc, Điểm Mua. Khi cậu hỏi Đại Hiền Triết thì được thông báo rằng cậu có thể dùng điểm để mua các chiêu thức trong này. Nhưng mà, có vẻ nó không cần cho cậu lắm vì [Sáng Tạo] đang làm cực tốt công việc trong tay cậu.

- *Này nhóc con, tỉnh rồi hả? Trong người người còn có cái gì nữa hả?* _ Tiếng Rho lại vang lên

- À, chào ngài Vua Tinh Linh. Chào các ngài tinh linh nha. Chuyện vừa rồi cảm ơn các ngài đã giúp. Không có mọi người chắc tôi không ở đây đâu.

- *Người biết sao?* _ Lần này là Aquasphere lên tiếng.

- Các ngài, người thì giúp bên trong, người thì giúp bên ngoài. Giúp tôi chống chịu. Thế nên chỉ số tôi mới lên cao như bây giờ.

Mozart đưa chỉ số ra ngoài, các tinh Linh khi nhìn thấy cũng bất ngờ. Nó cao khủng khiếp.

*- Coi như công sức bọn ta bỏ ra cũng đáng. * _ *Vua Tinh Linh chép miệng

Mozart kể cho họ mọi thứ, kể cả hệ thống. Khi nghe xong, tất cả đều chìm vào suy tư. Có hệ thống như vậy họ chưa nghe tới. Mặc dù người chuyển sinh khi được qua thế giới này sẽ có một kỹ năng riêng gọi là kỹ năng độc nhất. Với Mozart, đó là [Sáng Tạo].

Kỹ năng độc nhất của Mozart là sáng tạo nhưng khả năng khi cậu là Undead là triệu tập Seketon, tối đa là hai mươi con một ngày. Nó tăng lên là năm mươi con khi cậu trở thành Áo Long. Năm mươi con Seketon hoặc mười con Ghoul. Seketon là một sinh vật hình dạng người nhưng chỉ còn xương, chỉ biết khái niệm là chiến đấu. Ghoul thì cao hơn, chúng có lớp cơ bao quanh, chúng bắt đầu có suy nghĩ nhưng không cao. Có thể nói được một vài từ ngữ của con người nên là đỡ hơn Seketon.

Và một điều nữa khi Mozart tiến hoá, vì có thêm dũng sĩ nên là cậu khi dùng [Cuồng Hoá] để biến thành rồng và Tàn Phá, cậu có thể kiểm soát nó. Tuy nhiên, nó không quá lâu, khoảng mười lăm phút nhưng nó đủ để cậu bán hành rồi. Trạng thái bình thường của cậu đã cao hơn so với mặt bằng trung bình của hạng Kim Cương (S). Nếu cậu dùng [Cuồng Hoá], sợ rằng ít người có thể dám đánh với cậu chứ không phải là chiến thắng. Thế nhưng, hình dạng này dễ khiến lầm tưởng thành quý. Cậu lo rằng không biết mình có thể tiếp tục lên ngôi vương không. Chưa kể, mai là ngày cậu tuyên thệ lên vương nữa. Bao nhiêu chuyện cứ tap vào đầu khiến cậu đang rối như tơ. Đúng khi đó một giọng nói thanh khiết vang lên:

- Đức Vua của chúng thần, ngài ổn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thù Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Crystal Palace _ Cung Điện Pha Lê

Người bước vào là Prince, hôm nay cô vận một bộ đầm màu xanh nhạt. Thứ đó làm tôn lên vẻ đẹp của cô. Thế nhưng điều đó không quan trọng, mà là tại sao cô lại mặc bộ đồ đó vào lúc này.

- Ta có thể tiếp tục làm vua không? Đất nước này là nhân tộc. Ta càng nhìn càng không phải là con người. Hơn nữa, ta chưa sẵn sàng cho việc gánh vác trọng trách của cả đất nước này. Con người ta thật sự rất lo.

Prince mỉm cười, trong bất cứ lúc nào, nụ cười của người con gái này lúc nào cũng đẹp. Từ khí chất, từ giọng nói. Nói thẳng ra, nếu cô không xinh đẹp, không hát hay. Mozart cũng sẽ đồng ý rằng cô xứng đáng làm một người quan trọng của ngài ấy.

- Đối với chúng thần, người đã làm vua từ lâu lắm rồi. Chỉ là, bây giờ người không nhận ra. Không chỉ việc đó, mà chúng thần đánh giá ngài qua hành động của ngài. Trước dân chúng, trước chúng thần, trước kẻ địch. Chính sách ngài làm, lời ngài nói. Dân chúng không yêu ngài, chúng thần vẫn vậy. Họ không hiểu và chính ngài cũng không hiểu rõ đất nước này.

Bằng một chất giọng dịu dàng, quý cô Lorelei mỉm cười. Giống như người mẹ, sự trưởng thành của Prince là cực kỳ quý giá. Thế nhưng, một điều rõ ràng, câu nói của cô làm khơi dậy tính tò mò của Mozart. Sự tò mò nơi chính con người cậu.

- Họ không hiểu và chính ngài cũng không hiểu rõ đất nước này.

Đối với Mozart, cậu khẳng định điều đó là đúng. Cậu không thể hiểu được. Đến người con gái cậu yêu quý ở ngay trước mắt cậu còn không nhận ra. Hiểu bản thân còn chưa rõ. Nhưng khi suy nghĩ của cậu chưa hình thành. Nhưng những câu nói tiếp theo của Prince đã phản bác hoàn toàn thứ suy nghĩ ấy.

- Ngài đã sai hoàn toàn. Ngài làm mọi việc vì trong suy nghĩ của ngài vì ngài yêu đất nước này, hay chỉ đơn giản ngài muốn giúp nữ hoàng. Có đúng không? Kể cả cuộc chiến ấy chỉ là để bảo vệ. Ngài muốn một mình gánh chịu, một mình bảo vệ đất nước này sao?

Đất nước này không cần bảo vệ. Đó là suy nghĩ mà Mozart đọc được từ những lời nói của Prince. Và đó cũng là sự thật phũ phàng rằng cho dù cố gắng, sự thật vẫn khó lung lay. Niềm tin cậu có sợ rằng phần nhiều là do người dân tin tưởng vào nữ vương hơn là tin vào một kẻ ấu ơ như cậu.

- Đất nước này không cần sự bảo vệ, dân chúng không yêu quý ngài, không yêu ngài. Không phải là ngài yêu đất nước này. Hoàn toàn không..

Đó là sự thật. Thế nhưng sâu thẳm trong ánh mắt của cậu lại muốn nghe phần tiếp theo của câu nói từ cô. Cậu biết rằng nó không phải là tất cả. Chính vì...

...

Trong ánh mắt của cô không hề có ý định súc phạm cậu. Ánh mắt cô tin tưởng cậu.

- Ngài đã sai lầm. Không phải ngài yêu đất nước này, yêu cô ấy mà là một tình yêu lớn hơn. Đất nước này yêu ngài. Sau tất cả, sau cố gắng của ngài, đất nước đã tự thừa nhận vị vua của chính nó. Thần là một con người và giọng hát ấy khiến thần đồng cảm với chính thế giới này.

Ngón tay khẽ chạm lên vòm trời, móng vuốt cứ như sắp vỡ cứ như cô ấy sắp biến mất, sắp tan biến. Nhưng cuối cùng, cậu nhận thấy khung cảnh xung quanh rực rỡ sắc màu. Nước mắt lặng lẽ rơi, chúng đồng cảm với cậu, chúng hoàn toàn như vậy. Thanh âm cuộc sống, thanh âm của sự yên bình không biến mất khỏi thế giới này. Chỉ là nó trốn mà thôi. Màu đỏ, màu vàng và xanh. Sự giận giữ, nỗi cô đơn và niềm hy vọng.

(

Lắng nghe thanh âm

Tựa như vì tình tử

Tựa như những đóa hoa

Và tựa như...

... Một giấc mộng phù du

Gửi đến hy vọng

Rực rỡ trên bầu trời

Phúc lành nơi mặt đất

)

Crystal Palace (Cung Điện Pha Lê)

Đây chính là ma pháp của cô ấy, không gì cả. Chỉ đơn giản vậy thôi, ma pháp cũng không chỉ để giết người. Và đúng như cô ấy nói, đất nước này đã tự chọn chủ nhân.

- Bị ghét bởi chính mình được yêu. Nó có thể xảy ra không?

Prince khẽ thì thầm lẩm nhẩm trong gió những lời băng khuor. Mozart lúc này cậu đang thưởng thức thanh âm kỳ lạ được gọi là thể giới này. Cậu hoàn toàn nhập tâm nên có lẽ những lời nói này chắc chỉ như gió thoảng mây trôi mà thôi.

Có thể do cậu nghĩ quá thôi, từ trong ý thức cậu khôi phục dần sự tỉnh táo. Với nụ cười thoáng trên khuôn mặt gan góc của mình. Ánh mắt cậu trở nên vô cùng khó đoán. Nếu đã như vậy, nếu như đất nước như vậy, cậu chỉ còn cách tiến lên mà thôi.

- Cảm ơn cô, tôi hiểu rồi. Tôi biết công việc tiếp theo r.

- Nhưng trước tiên phải xử chúng.

- Chúng? _ Prince nghiêng đầu thắc mắc

- Quân lính đánh thuê Ziell _ Ánh mắt Mozart phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Mỗi Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tuyên ngôn mới, hồi sinh Arrow

Trên ban công lâu đài, nơi tụ hội ánh mắt mong đợi của toàn bộ mọi người... Có hai bóng người bước ra. Đó là một nam một nữ.

Một thanh niên mình mặc một bộ đồ quân gia. Mái tóc trắng, hai mắt thâm quầng nhưng rất sắc sảo, trên đầu cậu là hai cái sừng rồng trông rất ngẫu.

Một cô gái xinh đẹp mặc bộ quân phục màu trắng đỏ, trang phục của [White Rose of Arrow]. Cô khoảng 16 - 17 tuổi. Mái tóc vàng kim của cô cột thành kiểu đuôi ngựa, đung đưa trong gió. Làn da trắng tuyết và bộ đồng phục bó sát cơ thể cân đối, như thể nhấn mạnh thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của cô

Vương miện mà hai người đang mang thể hiện rõ địa vị vua và nữ vương của họ.

.... Chỉ có điều.

Trong kiểu cách ăn mặc đó. Thanh niên... Cũng tức là Mozart, cất tiếng nói.

- A.... Ồ, ừm~ ừ,. À... Rất vui được gặp các vị.

- .... Các vị nhân dân yêu quý....

Phảng phất như nhận lấy sự khích lệ từ cô gái, cậu hoàn toàn rũ bỏ vẻ căng thẳng, cao giọng nói.

Tay chống lên lan can ban công có đặt thiết bị tăng âm lượng. Nhưng cậu hét lên với giọng mạnh mẽ, tràn đầy sức lực, khiến người ta không khỏi nghĩ rằng căn bản vốn không cần tới thiết bị tăng âm.

- Đất nước chúng ta... Tại thể giới mà chiến tranh ràng buộc sắp xảy ra này, đã liên tục thất bại, đến bây giờ chỉ còn lại quốc gia cuối cùng, thành phố cuối cùng rồi... Điều đó rút cuộc là tại sao!

Nghe câu hỏi đặt ra đột ngột, quần chúng đều rơi vào nghi hoặc.

..... Bởi vì sự sai lầm của nữ vương. .... Bởi vì không thể sử dụng ma pháp. Nên họ đã cầu xin Thần Linh

Trong lòng mỗi người mang một đáp án khác nhau, chờ đợi lời giải đáp của Mozart.

- Vì thất bại của nữ vương chẳng? Vì không thể sử dụng ma pháp chẳng? Vì là chủng tộc kém cỏi nhất chẳng? Vì số phận của chúng ta chỉ có bất lực đi về hướng hủy diệt thôi chẳng!?... Tất cả đều không phải!

Lời phủ định kiên quyết khiến không khí, khiến quần chúng đều thoáng chấn động.

Siết chặt nắm tay, hoàn toàn không che giấu cảm xúc của mình, Mozart càng hét lên lớn hơn.

- Đã từng có lúc, trong cuộc chiến tranh của chúng thần cổ xưa, trong cuộc chiến giữa các thần linh, ma tộc, tộc Elf, người thú, đủ loại chủng tộc, chúng ta đã dùng cảm chiến đấu, hơn nữa còn sống sót một cách ngoan cường! Đã từng có lúc, toàn bộ đất đai trên đại lục này đều do quốc gia của chúng ta chiếm cứ, tại sao lại như thế!

Dựa vào kiến thức lịch sử thu thập được trong thư viện của Arrow mấy ngày hôm nay, Mozart đặt ra câu hỏi:

- Bởi vì chúng ta là chủng tộc thành thạo sử dụng bạo lực ư? Hay là vì chúng ta là chủng tộc đặc biệt dễ chiến đấu!?

Những người dưới quảng trường đều lần lượt đưa mắt nhìn nhau.

- Không thể sử dụng các loại ma pháp phong phú đa dạng như tộc Elf, cũng không có năng lực thân thể mạnh mẽ như tộc người thú (Linhger), càng không có tuổi thọ dài lâu như dân cư chến Thánh .... Chỉ là những con người như chúng ta mà thôi. Chúng ta đã từng khống chế cả đại lục này, chẳng lẽ là do đặc biệt hóa năng lực chiến tranh sao?..... Tuyệt đối không phải!!

Đúng vậy, đó là sự thực mà bất kỳ ai cũng biết rõ. Đồng thời đó cũng là câu hỏi.

.... Vậy thì, là tại sao?

- Sở dĩ chúng ta có thể chiến đấu, có thể may mắn tồn tại được, nguyên nhân chính là vì....*Chúng ta là [Kẻ yếu]!*

- Trong bất cứ thời đại nào, thế giới nào cũng vậy, kẻ mạnh mài dũa nanh vuốt, kẻ yếu rèn luyện trí tuệ! Tại sao chúng ta lại rơi vào cảnh tuyệt vọng như hôm nay..... Kẻ mạnh không còn mài dũa nanh vuốt nữa mà bắt đầu rèn luyện trí tuệ ra, không còn lý do nào khác nữa!

- Mưu kế, chiến lược, chiến thuật, cùng với sức mạnh tiếp tục sinh tồn, đó là những điều vốn chỉ do kẻ yếu như chúng ta tận dụng! Giờ cũng đã bị những kẻ mạnh đó nắm giữ! Vũ khí của chúng ta bị kẻ mạnh cướp đoạt mất, rơi vào cảnh phải dùng cùng các loại vũ khí để đối đầu với kẻ mạnh.... Vì thế mới gây nên cảnh ngộ bi thảm như hôm nay!

Bị bóc trần ra tình trạng khiến người ta tuyệt vọng ấy, cả quảng trường rơi vào tĩnh lặng. Tất cả dân chúng tụ tập ở đây bị cảm giác tuyệt vọng, chán nản, bất an bao phủ.

Khẽ thở dài nhìn quanh một lượt, Mozart nói.

- ..... Mọi người hãy trả lời ta, tại sao lại cúi đầu im lặng như thế.

Mozart vừa nẩy còn vung tay kích động, hăng hái phát biểu diễn thuyết, lúc này đột nhiên nói với giọng bình tĩnh.

- Hãy để ta nhắc lại một lần nữa, chúng ta, là kẻ yếu. Đúng thế, không cần biết là hôm nay..... Hay là trong quá khứ, vẫn luôn là như vậy....

Không biết bắt đầu từ ai, đột nhiên nhận ra điều gì đó. Thoáng chờ đợi tiếng thì thảo từ từ lan truyền ra, Mozart một lần nữa cao giọng nói.

- .... Đúng thế.... Không phải tất cả đều chưa từng thay đổi sao!

“Kẻ mạnh bắt chước kẻ yếu, sử dụng vũ khí của kẻ yếu, sẽ không thể phát huy được hết tất cả khả năng! Nếu hỏi rằng tại sao, vũ khí của kẻ yếu, nếu xét về bản chất chính là.... [Sự hèn nhát]sinh ra khi yếu ớt đạt tới mức độ hèn mọn!

.... Lời giải đáp được đưa ra trước khi dân chúng kịp cảm thấy nghi ngờ.

- Chính vì hèn nhát nên mới rèn luyện ánh mắt, đôi tai cùng suy nghĩ, kẻ đã [học tập được] cách thức sinh tồn chính chúng ta!

.... Từ trong tuyệt vọng dần dần nhìn thấy hi vọng.

- .... Nhưng chính bởi vì hèn nhát, *chúng ta có được trí tuệ vượt ra khỏi ma pháp, có được trí tuệ nhìn thấu cả ma pháp!* Chúng ta không có giác quan phi thường, nhưng chỉ đơn thuần vì hèn nhát mà dùng [học tập] và [kinh nghiệm] để tạo ra *trí tuệ đạt tới mức có thể dự đoán được tương lai!*

.... Người chỉ biết ca hát những lời lạc quan là người theo chủ nghĩa lạc quan. .... Người chỉ biết than vãn những lời tuyệt vọng là người theo chủ nghĩa bi quan.

- Ta nhắc lại lần thứ ba! Chúng ta là* kẻ yếu, là [kẻ yếu] đáng tự hào*. .... Dù ở thế giới nào cũng có thể xé nát cổ họng những kẻ tự nghĩ mình là kẻ mạnh!

.... Chính vì đang ở dưới vực sâu tuyệt vọng, đang ở trong bóng tối không có một tia sáng.

- Bây giờ ta và cô ấy tuyên bố, chúng ta sẽ trở thành vua, nữ vương của Arrow.

.... Người có thể thấp lên ngọn lửa hi vọng mới có thể dẫn dắt đám đông.

- Hai người chúng ta tuyên bố, sẽ dùng cách thức của kẻ yếu để sinh tồn, sẽ dùng cách thức của kẻ yếu để chiến đấu, và sẽ dùng cách thức của kẻ yếu để tiêu diệt hết tất cả kẻ mạnh! Giống như những gì đã xảy ra trong lịch sử.... Tương lai bắt đầu từ hiện tại cũng sẽ như vậy!

.... Bởi vậy, con người dùng bước chân của người đi trước làm dấu mốc.

- Thừa nhận đi! Chúng ta, là chủng tộc yếu ớt nhất!

- Lịch sử sẽ lặp đi lặp lại không ngừng. .... Người có thể cắn nuốt sạch sẽ kẻ mạnh to lớn béo mập, không thể là ai khác!

.... Chính là như vậy.

- Tự hào đi! Chúng ta chính là chúng ta .... * Chúng ta chính là kẻ không có gì trong tay nhất!

Nên mới có thể đạt được tất cả mọi khả năng* Chính vì sinh ra không có bất kỳ một năng lực nào..... * Chúng ta chính là kẻ không có gì trong tay nhất!

Nên mới có thể đạt được tất cả mọi khả năng* ....

Đây chính là chủng tộc yếu đuối nhất!

..... [Nhà vua] đã xuất hiện.

Reo hò.... Không, là gầm thét. Quảng trường, bầu trời đều theo đó mà chấn động.

Vừa giống tiếng gào giận giữ, vừa như tiếng reo thắng lợi.

Rút cuộc thì là vì sự mong đợi với hai người trên ban công? Hay đó là... tiếng gào thét của linh hồn đã lộ ra nhanh vượt khi bị dồn vào bước đường cùng?

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Mozart và Lisa đưa mắt nhìn nhau. .... Cùng gật đầu.

Xác nhận [người quan trọng] nở một nụ cười vui vẻ, khẽ gật đầu đồng tình, Mozart bắt đầu đoạn diễn thuyết cuối cùng.

Cậu giang rộng hai tay, thuần khiết như một đứa bé đầy tò mò với thế giới bao la. Nhưng lại mang theo sự cuồng vọng của nhà chiến lược, của chiến sĩ thân kinh bách chiến.

Nở một nụ cười vừa ngây thơ trong sáng vừa đầy cao ngạo, Mozart – [Vua của Arrow mới], mới lên tiếng.

- .... Nào, hãy bắt đầu trò chơi!

- Đã chịu đựng đủ khổ đau rồi phải không? Đã phải hạ mình hèn mọn quá mức rồi phải không? Đã phải nếm trải nhiều cay đắng đủ khiến người ta mệt mỏi rồi phải không. .... Đã quá đủ rồi đúng không? Đã để mọi người phải chờ lâu rồi, giờ các đồng bào của ta.

Cậu vùng mạnh tay, hướng về phía đường chân trời, khiến người ta có ảo giác rằng có thể nắm giữ được cả không trung. Tiếp đó.... Nắm chặt tay lại.

- Vào thời khắc này! Arrow chúng ta.... * *Hội sinh.* *

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Song Song (Phần 1)* - Nơi Bắt Đầu Một Thủ Hận được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.